SAMUEL R. DELANY

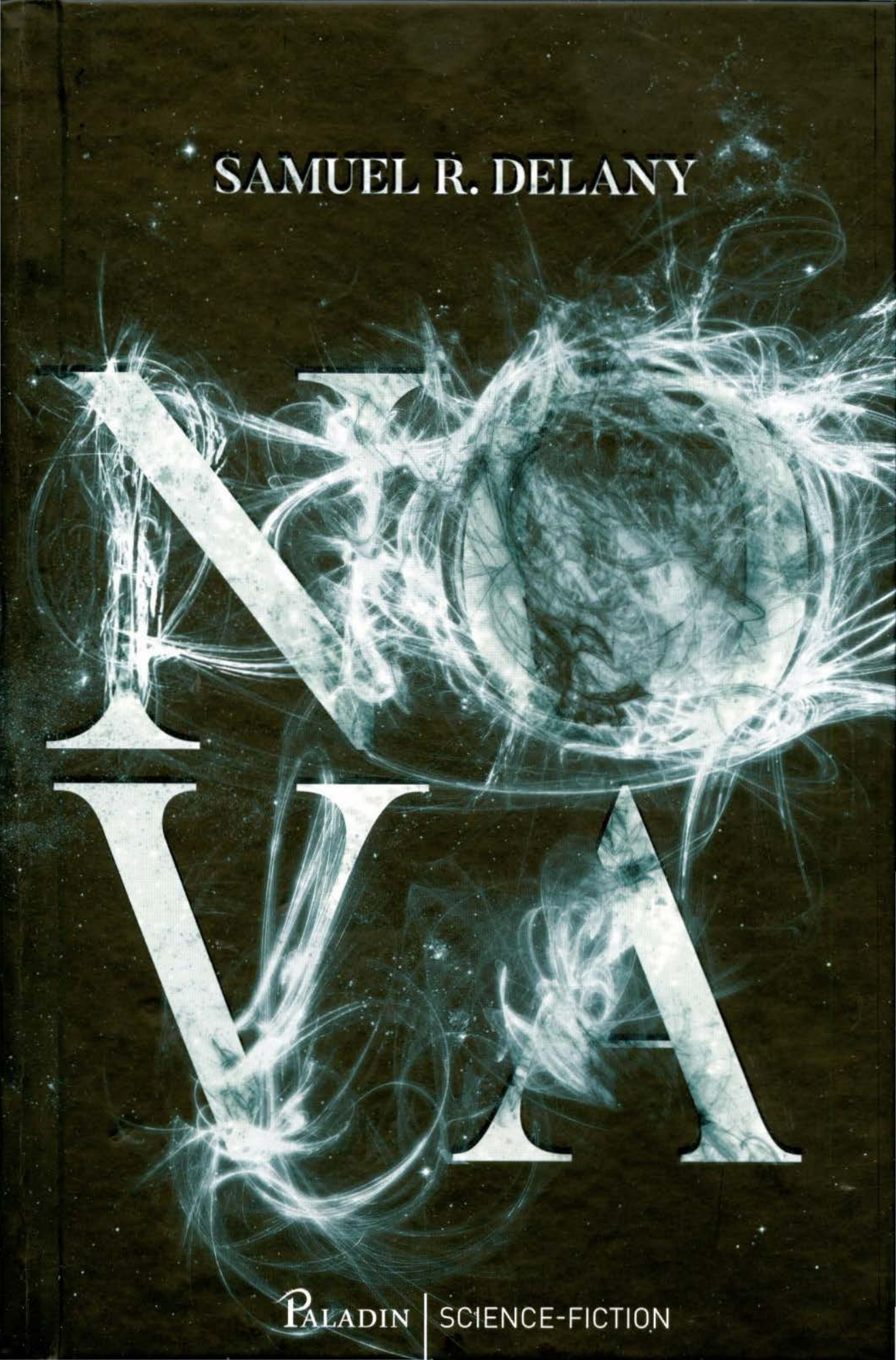

PALADIN | SCIENCE-FICTION

SAMUEL R. DELANY

NOVA

„Iată (cel puţin) câteva moduri în care se poate citi *Nova*: ca o aventură interstelară dinamică şi cu priză la public; ca un arhetip mistic/o alegorie mitică (în care cărţile de Tarot şi Sfântul Graal apar ca simboluri centrale); ca un mit modern spus în jargonul SF..."

Judith Merrill, *The Magazine of Fantasy and Science Fiction*

„Samuel R. Delany este cel mai interesant autor anglo-saxon de science-fiction al zilelor noastre."

Gerald Jonas, *The New York Times Book Review*

„Una dintre cele mai complexe şi pe deplin reuşite descrieri ale unei societăţi interstelare."

Norman Spinrad, *Science Fiction Times*

„Unele dintre scrierile lui Delany au devenit piese de rezistenţă în istoria literaturii science-fiction. *Nova* descrie o lume în care oamenii se pot conecta direct la computere, o mostră a ceea ce se va numi *cyberpunk*."

The New Yorker

„*Nova* se citeşte ca un *Moby Dick* cu efecte speciale!"

Roger Sale, *Time*

SAMUEL R. DELANY

NOVA

Traducere din limba engleză
de Horia Cocoș

PALADIN

Colecție coordonată de: Mihai-Dan Pavelescu
Redactori: Beatrice Feleagă, Tatiana Bucur
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu
Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DELANY, SAMUEL R.
Nova / Samuel R. Delany; trad. de Horia Cocoș. – București: Editura Paladin, 2017

ISBN 978-606-8673-50-9

I. Cocoș, Horia (trad.)

821.111

Samuel R. Delany
Nova
Copyright © 1968 by Samuel Delany

© Editura Paladin, 2017, pentru prezenta ediție
Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art..

Pentru Bernard și Iva Kay

Capitolul 1

Dragon, Triton, Hell[3]*, 3172*

— Hei, Șoarece! Delectează-ne cu ceva, strigă de la bar unul dintre mecanici.

— Încă nu te-ai îmbarcat pe nicio navă? îl dojeni colegul lui. Îți va rugini de tot coloana vertebrală. Vino aici și fă-ne un număr.

Șoarecele încetă să-și mai plimbe degetul în jurul gurii paharului. Deși voise să spună „nu", îi ieși un „da". După care se încruntă.

Mecanicii se încruntară și ei.

Era un om în vârstă.

Era un om puternic.

În timp ce Șoarecele își trase mâna spre marginea mesei, epava umană înaintă împleticindu-se. Șoldul i se lovi de tejghea. Degetele lungi i se izbiră de piciorul unui scaun; scaunul dansă pe dale.

În vârstă. Puternic. Al treilea lucru pe care îl remarcă Șoarecele: Orb.

Se bălăngăni în fața mesei. Mâna îi țâșni în sus; unghiile galbene loviră obrazul Șoarecelui. (Picioarele Păianjenului?)

— Tu, băiete...

Șoarecele se holbă la perlele din spatele pleoapelor aspre ce clipeau.

— Tu, băiete. Știi cum a fost?

„Cu siguranță e orb", își zise. „Se mișcă precum un orb. Capul i se înclină înainte. Iar ochii..."

Bătrânul excentric făcu un gest larg cu mâna, prinse un scaun și-l trase spre el. Scaunul scârțâi când bărbatul se așeză.

— Știi cum arăta, cum se simțea, cum mirosea? Știi?

Șoarecele dădu din cap; degetele îi atingeau ușor obrazul.

— Plecam de acolo, băiete, cu trei sute de stele ale Pleiadelor strălucind ca o mare de lapte diamantat în stânga noastră și un întuneric nesfârșit în dreapta. Nava eram eu; eu eram nava. Cu racordurile astea – zise el și își lovi ușor de masă inserțiile din încheieturile mâinii: *clic* – am fost fixat în proiectorul cu rotor.

Barba nerasă ce-i acoperea obrajii se mișca în sus și-n jos în timp ce bărbatul vorbea.

— După aceea, din întuneric a apărut o lumină! S-a întins spre noi, a pus stăpânire pe ochii noștri în timp ce stăteam în cabinele de control și n-a vrut să le mai dea drumul. Era ca și cum întregul univers fusese sfâșiat, iar ziua dădea năvală. Nu doream să decuplez impulsurile senzoriale. Nu doream să mă uit în altă parte. Toate culorile pe care ți le puteai imagina erau acolo, pătând întunericul universului. Și în cele din urmă, am simțit undele de șoc: pereții vibrau! Câmpurile de inductanță magnetică oscilau deasupra navei noastre. Ne-au zguduit atât de rău, încât aproape ne-am dezmembrat bucată cu bucată. Dar deja era prea târziu. Eram orb.

Bărbatul se așeză înapoi pe scaun.

— Sunt orb, băiete. Dar orbirea mea este ciudată: te pot vedea. Sunt surd, dar dacă îmi vorbești pot înțelege cea mai mare parte a cuvintelor pe care mi le spui. Toate terminațiile olfactive sunt moarte, la fel și papilele gustative.

Își așeză palma direct pe obrazul Șoarecelui.

— Nu îți simt fața. Multe dintre terminațiile nervilor tactili au fost de asemenea distruse. Ai fața netedă sau țepoasă și noduroasă ca a mea?

Începu să râdă, și i se puteau vedea dinții galbeni înfipți în gingiile roșii.

— Dan e orb într-un mod ciudat, spuse el, iar mâna îi alunecă în jos, spre vesta celuilalt, apucându-l de șireturi. Da, într-un mod ciudat. Pentru mulți oameni orbirea înseamnă întuneric. Eu, în schimb, am un foc ce-mi arde ochii. Văd în mintea mea acea stea care s-a prăbușit, în timp ce tectumul meu scurtcircuitat sare, țopăie, scânteiază. E ca și când lumina intensă mi-a stimulat încontinuu conurile și bastonașele din retină, a făcut ghem un curcubeu și mi l-a îndesat în orbite. Asta e ceea ce văd acum. Așa cum îmi apari, abia conturat aici, bine definit dincolo, o fantomă expusă prea mult la lumină, atât de departe de mine. Cine ești?

— Ponthicos, răspunse Șoarecele.

Vocea lui suna ca și când ar fi călcat pe lână amestecată cu nisip, scrâșnită.

— Ponthicos Provechi.

Fața lui Dan se schimonosi.

— Numele tău este... Cum ai spus? Îmi crapă capul. Parcă aș avea în urechi un cor ce nu încetează să-mi urle în țeastă douăzeci și șase de ore pe zi. Sinapsele transmit doar interferențe, zgomotul acelei morți prin care steaua trece necontenit de atunci. Abia îți pot distinge glasul, care se aude ca ecoul unui cuvânt strigat de la o sută de metri.

Dan tuși, apoi se reașeză greoi pe scaun.

— De unde ești? întrebă el și se șterse la gură.

— De aici, din Dragon, spuse Șoarecele. De pe Pământ.

— De pe Pământ? De unde? Din America? Vii dintr-o casă mică și albă, de pe o stradă flancată de copaci, cu o bicicletă în garaj?

„Da, desigur", își zise Șoarecele. „Orb, iar pe deasupra și surd." Șoarecele vorbea bine, dar nu încercase niciodată să-și corecteze accentul.

— Eu în schimb sunt din Australia, zise bărbatul. Am crescut într-o casă albă. Am trăit chiar lângă Melbourne. Erau și copaci. Am avut o bicicletă. Dar asta s-a întâmplat cu mulți ani în urmă. Cu mulți ani în urmă, nu-i așa, băiete? Cunoști Australia, de pe Pământ?

— Am trecut pe acolo, zise Șoarecele și se foi jenat pe scaun, gândindu-se cum să o șteargă.

— Da, așa a fost. Dar tu nu știi, băiete! Nu îți dai seama ce înseamnă să orbecăi tot restul vieții tale cu o nová înfiptă în creier, amintindu-ți de Melbourne, amintindu-ți de bicicletă. Cum spuneai că te cheamă?

Șoarecele se uită spre stânga la geam, spre dreapta la ușă.

— Nu-mi amintesc. Zgomotul acelei stele șterge totul.

Mecanicii, care până atunci ascultaseră, se întoarseră la bar.

— Nu-mi mai amintesc nimic.

La altă masă, o femeie cu păr negru își reluă jocul de cărți alături de însoțitorul ei blond.

— Of, am fost trimis la doctori! Spuneau că dacă îmi taie nervii, pe cei optici și pe cei aurali, dacă îi scot din creier, zgomotul, lumina ar putea înceta! *Ar putea*?

Își duse mâinile la față și continuă:

— Cât despre umbrele pe care le văd acum, ar dispărea și ele. Numele tău? Care e numele tău?

Șoarecele avea cuvintele gata pregătite, împreună cu „vă rog să mă scuzați, dar trebuie să plec".

Însă Dan tuși, apoi își duse mâinile la urechi.

— Ahhh! Aia a fost o misiune pentru porci, o misiune pentru câini, o misiune pentru muște. Nava se numea *Roc*, iar eu eram cyborgul competent al căpitanului Lorq Von Ray. El ne-a dus – zise Dan, aplecându-se peste masă – atât de aproape – degetul lui mare atinse ușor arătătorul – *atât* de

aproape de iad. Şi ne-a adus înapoi. Îl poţi blestema, poţi blestema şi illyrionul pentru asta, băiete, indiferent cine eşti. Indiferent de unde eşti!

Dan răcni şi îşi dădu capul pe spate, apoi îşi puse repede mâinile pe masă.

Barmanul se uită la ei. Cineva îi făcu semn să-i aducă ceva de băut. Îşi strânse buzele, dar se întoarse, dând din cap.

— Durere, zise şi îşi lăsă bărbia în jos. După ce ai trăit destul cu ea, nu mai este durere. E altceva. Lorq Von Ray e nebun! Ne-a dus cât a putut de aproape de moarte. Acum m-a abandonat, nouă zecimi din mine un cadavru, aici, la marginea sistemului solar. Şi unde s-a dus...

Dan răsufla greu. Ceva i se mişca în plămâni.

— Unde să meargă acum orbul Dan?

Dintr-odată, se apucă de marginile mesei.

— Unde să meargă acum Dan?

Paharul Şoarecelui se răsturnă şi se făcu ţăndări pe podea.

— Tu să-mi spui!

Bărbatul scutură din nou masa.

Barmanul venea spre ei.

Dan se ridică în picioare, răsturnând scaunul, şi îşi frecă ochii cu pumnii. Mai făcu doi paşi nesiguri prin lumina soarelui ce cădea pe podea. Încă doi paşi. Aceştia lăsară urme lungi, maronii.

Femeia cu păr negru îşi ţinu respiraţia. Bărbatul blond strânse cărţile.

Unul dintre mecanici porni înainte, dar celălalt îl prinse de braţ.

Pumnii lui Dan loviră uşa batantă. Bărbatul se făcu nevăzut.

Şoarecele privi în jur. Un alt pahar căzu pe piatră, dar mai puţin zgomotos. Barmanul cuplă aspiratorul de încheietura mâinii, iar dispozitivul începu să şuiere peste murdărie şi peste cioburile pătate de sânge.

— Mai vrei ceva de băut?

— Nu, zise Șoarecele, iar vocea îi șuieră ușor din laringele distrus. Nu, am terminat. Cine era individul?

— Un fost cyborg conectat al navei *Roc*. De-o săptămână ne face probleme. Din multe locuri era dat afară de cum intra pe ușă. Cum se face că nu reușești să te îmbarci?

— Nu am fost niciodată într-o misiune spațială, șopti Șoarecele cu vocea lui aspră. Abia mi-am luat certificatul acum doi ani. Până acum, am fost angajat de o mică firmă de transport ce opera în interiorul sistemului solar pe ruta triunghiulară.

— Ți-aș putea da o mulțime de sfaturi, zise barmanul și decuplă aspiratorul de racordul din încheietura mâinii. Dar n-o voi face. Ashton Clark să fie cu tine.

Rânji și se-ntoarse în spatele barului.

Șoarecele nu se simțea în largul lui. Își prinse breteaua de piele de pe umăr cu unul dintre degetele lui mari și negre și porni spre ușă.

— Hei, Șoarece, vino încoace! Cântă-ne ceva...

Ușa se-nchise după el.

Soarele micșorat proiecta pe munți raze aurii zimțate. Neptun, uriaș pe cer, revărsa pe câmpie o lumină pestriță. Navele spațiale se înălțau în hangarele de reparații aflate la o depărtare de un kilometru.

Șoarecele porni spre șirurile de baruri, hoteluri și restaurante ieftine. Fără lucru și deprimat, își pierdea timpul în cele mai multe dintre ele. Cânta pentru un loc la o masă, dormea într-un colț al dormitorului cuiva, când era adus pentru a asigura distracția la petrecerile care țineau toată noaptea. Nu asta scria pe certificatul lui că ar trebui să facă. Nu asta își dorea el.

Se întoarse spre pasarela ce înconjura Hell[3].

Pentru a face suprafața locuibilă, Comisia din Dragon instalase furnale de illyrion pentru a topi miezul satelitului. Cu o temperatură la suprafață ușor tomnatică, atmosfera era

generată spontan din roci. O ionosferă artificială o menținea stabilă. Celelalte forme de manifestare ale miezului recent topit erau reprezentate de Hell[1] până la Hell[52] – crevase vulcanice care se formaseră în scoarța satelitului. Hell[3] avea o lățime de circa nouăzeci de metri, o adâncime de două ori mai mare (un vierme incandescent se cocea pe fundul ei) și o lungime de peste unsprezece kilometri. Canionul pâlpâia și fumega în lumina palidă a nopții.

În timp ce Șoarecele se plimba în apropierea abisului, aerul cald îi mângâia obrajii. Se gândea la Dan cel orb. Se gândea la noaptea de dincolo de Pluto, de dincolo de marginea stelelor cunoscute sub denumirea de Dragon. Și îi era frică. Pipăi sacul de piele pe care-l ținea într-o parte.

Dragon, Pământ, Istanbul, 3164

Șoarecele furase acel sac pe vremea când avea zece ani. Conținea ceea ce el avea să iubească cel mai mult.

Înspăimântat, a fugit printre standurile cu muzică înșirate dedesubtul bolților albe și a luat-o în jos, printre chioșcurile urât mirositoare a piele întoarsă. Și-a strâns sacul la piept, a sărit peste o cutie cu pipe din spumă-de-mare care s-a rupt, împrăștiindu-și conținutul pe pietrele prăfuite, apoi a trecut printr-un alt portic arcuit, și, pe o distanță de douăzeci de metri, a țâșnit prin mulțimea ce hoinărea pe Aleea de Aur, unde vitrinele îmbrăcate în catifea prindeau viață în sclipirea luminii și a aurului. Mai că a călcat în picioare un băiat care căra o tavă mare cu pahare de ceai și cești de cafea. Șoarecele l-a evitat, dar tava a început să se zdruncine; paharele de ceai și cestile de cafea s-au clătinat, dar nu s-a vărsat nimic. Șoarecele a continuat să fugă.

O altă cotitură l-a adus pe lângă un munte de conduri brodați.

Noroiul i-a țâșnit de sub picioare când pantofii lui de pânză au călcat pe pavajul distrus. S-a oprit cu răsuflarea tăiată și s-a uitat în sus.

Nu mai erau bolți. O ploaie măruntă cădea printre clădiri. A strâns sacul mai bine, și-a șters fața udă cu dosul palmei și a pornit în sus pe strada șerpuită.

Turnul Ars al lui Constantin, putrezit, nervurat și negru, se proiecta spre cer, din parcare. Când a ajuns pe strada principală, s-a văzut înconjurat de oameni, picioarele lor împroșcând stratul subțire de noroi ce acoperea pietrele. Sacul din piele i se umezise pe trup.

Vreme bună? Ar fi rupt-o la fugă pe scurtătură, pe străzile lăturalnice. În schimb, a continuat să meargă pe strada principală intenționând să-și piardă urma luând monoraiul. Și-a croit drum printre oameni de afaceri, elevi și hamali.

Un vehicul a huruit pe pavaj. Șoarecele a riscat și a făcut un salt pe scara lui galbenă. Conductorul a rânjit – o semilună împestrițată cu aur pe o față oacheșă – și i-a permis să stea acolo.

După zece minute, cu inima încă bătându-i nebunește, Șoarecele și-a luat avânt de pe scară și s-a adăpostit în curtea Noii Moschei. Sub picăturile de ploaie, câțiva oameni își spălau picioarele în bazinele de piatră de lângă perete. Două femei și-au făcut apariția prin ușa batantă de la intrare, și-au recuperat pantofii și au pornit în jos pe treptele sclipitoare, grăbindu-se prin ploaie.

Odată, Șoarecele l-a întrebat pe Leo când a fost construită Noua Moschee. Pescarul din Federația Pleiadelor, ce umbla întotdeauna cu un picior descălțat, s-a scărpinat în părul blond și des, în timp ce se holba la zidurile fumurii care se înălțau spre domurile și minaretele ascuțite.

— Acum o mie de ani a fost. Dar numai o presupunere este.

Șoarecele îl căuta pe Leo.

A fugit afară din curte şi a continuat să alerge ocolind camioanele, maşinile, vehiculele de închiriat şi troleibuzele ce se înghesuiau la intrarea pe pod. Pe trecerea de pietoni, sub un felinar stradal, a intrat pe o poartă de fier şi a grăbit pasul pe scări în jos. Ambarcaţiunile mici se ciocneau laolaltă în apa nămoloasă. Dincolo de şalupe, apele de culoarea muştarului ale Cornului de Aur se înălţau şi coborau în jurul pilonilor şi al docurilor unde erau ancorate navele cu aripi portante. Dincolo de gura Cornului, peste Bosfor, norii se risipiseră.

Razele de soare se strecurau printre ei şi luminau valurile de siaj ale unui feribot ce despica apele în drumul său spre alt continent. Şoarecele s-a oprit pe trepte pentru a se uita la strâmtoarea ce scânteia străbătută de tot mai multă lumină.

Ferestrele din Asia ceţoasă reflectau lumina pe zidurile de culoarea nisipului. Acesta nu era decât începutul acelui fenomen care îi făcuse pe greci, cu două mii de ani înainte, să denumească partea asiatică a oraşului Crisopolis – Oraşul de Aur. Astăzi se numea Uskudar.

— Hei, Şoarece! l-a strigat Leo de pe puntea roşie, care se balansa.

Leo construise un paravan de pânză deasupra bărcii sale, instalase mese de lemn şi pusese butoaie în jurul lor în loc de scaune. Un ulei negru fierbea într-un cazan încălzit de un generator vechi, încrustat cu vaselină. Lângă el, pe o pelerină de ploaie galbenă, era un morman de peşte. Branhiile le fuseseră prinse în jurul fălcilor inferioare, astfel încât fiecare peşte avea o floare sângerie la nivelul capului.

— Hei, Şoarece, ce e aia?

Când vremea era mai bună, pescarii, docherii şi hamalii mâncau acolo. Şoarecele s-a căţărat peste balustradă când Leo a aruncat doi peşti în cazan. Uleiul a erupt într-o spumă gălbuie.

— Am făcut rost de chestia aia despre care vorbeai. Am pus mâna pe ea... Mai exact, cred că e chiar lucrul despre care mi-ai povestit.

Vorbele îi țâșneau de pe buze zgomotos, ezitant, și din nou zgomotos.

Leo, ale cărui nume, culoare a părului și corp greoi îi fuseseră date de bunicii lui germani (și al cărui mod de exprimare stătea mărturie copilăriei petrecute pe o coastă unde se aflau pescari, într-o lume pe al cărui cer se vedeau noaptea de zece ori mai multe stele decât de pe Pământ), părea derutat. Dar buimăceala i s-a transformat în uimire atunci când Șoarecele i-a întins sacul de piele.

L-a luat în mâinile lui pistruiate.

— Sigur ești? De unde...

Doi muncitori au păşit pe barcă. Leo a văzut o umbră de îngrijorare pe fața Șoarecelui și a trecut de la turcă la greacă.

— Unde tu ăsta găsit-ai?

Folosea aceeași topică pentru toate limbile pe care le vorbea.

— L-am furat.

Chiar dacă vorbele îi ieșeau pe gură gutural prin coardele vocale prost atașate, la cei zece ani ai lui, țiganul orfan vorbea vreo șase dintre limbile de pe țărmurile Mediteranei, și asta cu mai multă ușurință decât alții ca Leo, care le învățase cu un hipno-profesor.

Constructorii, murdari din cauza excavatoarelor cu care lucrau (și care, după așteptările celor doi, vorbeau numai turcește), stăteau la masă, masându-și încheieturile mâinilor și racordurile spinale, de la nivelul taliei, unde masivele echipamente le fuseseră atașate de corpuri. Bărbații au cerut pește.

Leo s-a aplecat și a aruncat câțiva în cazan. Bobițe argintii au țâșnit prin aer, iar uleiul încins a început să sfârâie zgomotos.

Apoi, s-a sprijinit de balustradă și a desfăcut șnurul sacului.

— Da, a zis el încet.

— Niciunul pe Pământ, cu atât mai puțin aici, eu că este nu am știut. Îl ai de unde?

— L-am luat din bazar, i-a explicat Șoarecele. Dacă poate fi găsit pe Pământ, atunci dai de el în Marele Bazar, a adăugat el, citând sloganul ce adusese milioane peste milioane Reginei Orașelor.

— Așa am auzit, a spus celălalt.

A continuat din nou în turcește:

— Acești domni, prânzul lor tu dai.

Șoarecele a luat polonicul și a scos peștele pe farfurii de plastic. Intrat argintiu în cazan, a ieșit din el auriu. Oamenii au luat bucăți de pâine din coșurile de sub masă și au mâncat direct cu mâinile.

A pescuit și ceilalți doi pești din ulei și i-a adus lui Leo, ce încă stătea pe balustradă și zâmbea privind în interiorul sacului.

— Imagini clare din acest lucru pot eu obține? Nu știu. De când calamari din metan în Coloniile Exterioare pescuiam, niciodată în mâinile mele unul dintre astea nu a fost. Pe atunci, destul de bine la el puteam cânta.

Sacul i-a căzut din mâini, iar el a șuierat printre dinți.

— Frumos este!

În poala lui, într-un sac din piele tăbăcită, putea fi o harpă, putea fi un computer. Cu suprafețe de inductanță asemănătoare tereminului, cu taste similare celor de chitară, în partea laterală, inferioară, erau montate niște coarde ce semănau cu ale sitarului. Pe cealaltă parte erau montate coardele extinse de bas ale unei chitarrine. Unele componente erau sculptate din lemn de trandafir. Altele erau turnate în oțel inoxidabil. Avea inserții din plastic negru și era căptușit cu pluș.

Leo îl întorcea de pe-o parte pe alta.

Norii se risipiseră și mai mult.

Razele soarelui se jucau pe textura granulară lustruită, și sclipeau pe suprafețele de oțel. La masă, muncitorii zornăiau monedele și se uitau la ei cu coada ochiului. Leo le-a făcut un semn din cap. Și-au lăsat monedele pe scândurile unsuroase ale mesei și, derutați, au părăsit barca.

Leo a făcut ceva cu cheile de acordare. S-a auzit un sunet clar; aerul a vibrat; şi, înlocuind izul dezagreabil de frânghii ude şi smoală, s-a simţit o mireasmă de... orhidee? Cu mult timp în urmă, probabil când avea numai cinci sau şase ani, Şoarecele le mirosise pentru prima dată, în natură, pe câmpiile ce se întindeau de-a lungul unui drum. (Mai fusese şi o femeie într-o fustă cu imprimeuri, probabil Mama, şi trei bărbaţi desculţi, cu mustăţi stufoase, dintre care unuia i se ceruse să-i spună Tată; dar asta se întâmplase în altă ţară...) Da, orhidee.

Mâna lui Leo s-a mişcat; vibraţiile s-au transformat în sclipiri. Strălucirea a coborât din cer, contopită într-o lumină albastră, a cărei sursă se afla undeva între ei. Mirosul s-a atenuat într-un parfum suav de trandafiri.

— Funcţionează! s-a auzit vocea aspră a Şoarecelui.

Leo a dat aprobator din cap.

— Mai bine decât acela pe care l-am avut eu odată. Bateria de illyrion aproape nouă este. Lucrurile pe care eu pe barcă le făceam, mă întreb dacă pot să le mai fac, a zis el, iar faţa i s-a brăzdat de cute. Nu prea bine este. Obişnuit nu mai sunt.

Stânjeneala a transformat trăsăturile pescarului într-o expresie pe care Şoarecele nu o mai văzuse niciodată. Mâna lui a apucat cheia de acordare.

Acolo unde lumina se răspândise în aer, strălucirea a luat forma ei, până ce femeia s-a întors şi i-a privit peste umăr.

Şoarecele a clipit.

Era transparentă; dar cu atât mai reală datorită concentrării de care Şoarecele avea nevoie pentru a-i defini bărbia, umărul, piciorul, faţa, până când femeia s-a răsucit râzând şi a aruncat pe neaşteptate cu flori în el. Sub petale, băiatul s-a lăsat în jos şi a închis ochii. Respirase natural, dar acum nu se mai putea opri din inhalat. Şi-a deschis gura pentru a inhala mai bine parfumul, prelungindu-şi respiraţia până când diafragma i s-a întins dureros sub coaste. După aceea,

a simțit acut durerea sub stern și a trebuit să expire. Repede. Apoi, a început...

A deschis ochii.

Ulei, apa galbenă a Cornului de Aur, gheața abia formată; dar parfumul de flori nu se mai simțea în aer. Leo, ținându-și singurul picior încălțat pe ultima treaptă a scării, se juca nervos cu un buton.

Femeia dispăruse.

— Dar... a zis Șoarecele și a făcut un pas, apoi s-a oprit legănându-se pe călcâie, bălmăjind ceva. Cum...?

Leo s-a uitat în sus.

— Ramolit mai sunt! Odată destul de bun eram. Dar timp mult de atunci este. Mult timp. Cândva, acest lucru eu chiar am putut face.

— Leo! Ai putea...? Mă gândesc că ai spus... Nu am știut... Nu m-am gândit.

— Ce?

— Învață-mă! Ai putea să... mă înveți?

Pescarul s-a uitat la puradelul care îl privea uluit. Se împrietenise cu el aici, pe docuri, ascultându-i poveștile despre peregrinările lui prin oceanele și porturile răspândite într-atâtea lumi. Era nedumerit.

Degetele Șoarecelui au zvâcnit nervos.

— Arată-mi, Leo! Acum trebuie să-mi arăți!

Mintea băiatului trecea rapid de la alexandriană la araba berberilor, pentru a ajunge în cele din urmă la italiană, în timp ce căuta cuvântul perfect.

— *Bellissimo*, Leo! *Bellissimo*.

— Ei bine...

Pescarul a simțit ceva ca o teamă față de aviditatea băiatului. Dar el nu era obișnuit cu teama.

Șoarecele s-a uitat cu venerație și spaimă la obiectul pe care îl furase.

— Îmi poți arăta cum să-l manevrez?

După ce a rostit cuvintele, a făcut ceva cu adevărat temerar. A luat încet obiectul din poala lui Leo. Frica era sentimentul care pe Șoarece îl urmărise toată viața lui scurtă și zbuciumată.

Totuși, în momentul ăla, a început procesul complicat prin care urma să devină el însuși. Uimit, a întors pe toate părțile syrynxul-senzorial.

La capătul unei străzi noroioase, ce se curba în sus pe coasta unui deal din spatele unei porți de fier, Șoarecele avea o slujbă de noapte; ducea tăvi cu cafea și salep din ceainărie prin mulțimea de bărbați care mișunau de colo-colo pe ușile înguste de sticlă, ghemuindu-se pentru a se holba la femeile ce așteptau înăuntru.

Dar acum, venea din ce în ce mai târziu la muncă. Stătea cu Leo cât mai mult posibil. Luminile portului sclipeau de-a lungul docurilor ce se întindeau pe mai mult de un kilometru și jumătate, iar Asia licărea prin ceață, în timp ce pescarul îi arăta locul unde fiecare miros, culoare, formă, textură și mișcare se ascundeau în interiorul syrynxului lustruit. Și astfel, ochii și mâinile Șoarecelui au început să priceapă.

După doi ani, când Leo i-a spus că și-a vândut barca și se gândea să meargă de cealaltă parte a Dragonului, poate spre Noul Marte, pentru a pescui calcani de praf, țiganul stăpânea deja la perfecție iluzia stridentă pe care pescarul i-o arătase prima dată.

O lună mai târziu, Șoarecele a părăsit și el Istanbulul, așteptând sub pietrele șiroind de apă din Edernakapi până când un camion s-a oferit să-l ia spre orașul de frontieră Ipsala. A trecut granița în Grecia, s-a urcat într-o căruță roșie plină de țigani și pe toată durata călătoriei a vorbit limba romani, limba lui maternă. Trăise în Turcia trei ani. La plecare, tot ce și-a luat, în afară de hainele de pe el, au fost un inel puzzle de argint, prea mare pentru oricare dintre degetele lui, și syrynxul.

Doi ani și jumătate mai târziu, când a plecat din Grecia, încă mai avea inelul. Și-a lăsat unghia de la unul dintre degetele mici să-i crească doi centimetri, așa cum făceau și ceilalți băieți ce lucrau pe străzile murdare din spatele târgului de vechituri Monasteraiki, unde vindeau prețuri, fleacuri din alamă sau orice altceva ar fi dorit să cumpere turiștii. Locul se afla chiar dincolo de marginea domului geodezic ce acoperea suprafața de doi kilometri pătrați a Pieței din Atena; Șoarecele a luat syrynxul cu el.

Vasul de croazieră pe care s-a angajat ca marinar de punte a părăsit Pireul cu destinația Port Said, a navigat prin canal și, după aceea, în continuare spre portul de origine, Melbourne.

Când a plecat din nou, de data asta cu destinația Bombay, era artist în clubul de noapte al navei: Ponthicos Provechi recrea cu sunete și reprezentări grafice mari opere de artă, pentru plăcerea spectatorilor, cu un acompaniament înmiresmat. În Bombay și-a dat demisia, s-a îmbătat criță (avea deja șaisprezece ani) și a traversat țeapăn cheiul murdar în lumina lunii, bolnav și tremurând din toate încheieturile. A jurat că nu va mai da niciodată reprezentații numai pentru bani. (Hai, băiete! Arată-ne din nou mozaicurile de pe acoperișul Sfintei Sofia, înainte de a reface friza Partenonului, și fă-o cât mai ritmat!) Când s-a întos în Australia, era din nou marinar de punte. A coborât pe țărm cu inelul de argint, cu unghia încă netăiată și un cercel de aur în urechea stângă. Marinarii care traversau ecuatorul pe Oceanul Indian aveau de o mie cinci sute de ani dreptul să poarte un asemenea cercel. Ofițerul însărcinat cu aprovizionarea pe vas îi găurise lobul urechii cu o bucată de gheață și un ac de cusut pânze. Încă mai avea syrynxul.

Ajuns din nou în Melbourne, a cântat pe străzi. A petrecut mult timp într-o cafenea frecventată de adolescenți de la Academia de Astronautică Cooper. O tânără de douăzeci de ani cu care locuia i-a sugerat să participe la niște cursuri.

— Haide! E timpul să faci și tu rost de niște racorduri. Le vei obține în cele din urmă și nu ar fi rău să înveți ce să faci cu ele, ca să ți se ofere și altceva în afara unei slujbe în fabrică. Îți place să călătorești. Ai putea la fel de bine să pilotezi nave spațiale sau să conduci o unitate de colectare a gunoiului.

Când, în cele din urmă, s-a despărțit de acea tânără și a părăsit Australia, avea propriul lui certificat de cyborg conectat pentru orice navă inter – sau intra – sistem. Încă mai avea cercelul de aur, unghia de la degetul mic, inelul și syrynxul.

Chiar și cu certificatul, i-a fost greu să se îmbarce într-o navă spațială direct de pe Pământ. Timp de doi ani a fost angajat la o mică firmă de transport ce opera pe traseul Triunghiului Mobil: Pământ spre Marte, Marte spre Ganymede, Ganymede spre Pământ. Dar de acum, ochii lui negri străluceau de lumina stelelor. La câteva zile după ce a împlinit optsprezece ani (cel puțin aceea era data pe care el și tânăra lui prietenă o stabiliseră în Melbourne ca fiind ziua lui de naștere), Șoarecele s-a urcat într-o navă cu destinația al doilea satelit al lui Neptun, de unde marile rute comerciale plecau spre lumi aflate peste tot în Dragon, spre Federația Pleiadelor și chiar spre Coloniile Exterioare. Acum, inelul de argint i se potrivea perfect pe deget.

Dragon, Triton, Hell^3*, 3172*

Șoarecele mergea pe lângă Hell^3, cu cizma tropăind, cu piciorul gol pășind fără zgomot (așa cum, într-un alt oraș, de pe o altă planetă, mersese și Leo). Aceasta era ultima lui realizare în materie de deplasare. Cei care munceau în imponderabilitate în navele ce călătoreau între planete își dezvoltaseră agilitatea degetelor de la cel puțin un picior, câteodată de la ambele, până când ajungea să nu fie mai prejos de cea a mâinilor prostovanilor de pe planete, iar după aceea păstrau piciorul acela mereu desculț. Transportoarele

comerciale interstelare aveau gravitație artificială, ce descuraja dezvoltarea unor asemenea abilități.

În timp ce se plimba liniștit pe sub un platan, frunzele copacului începură să foșnească în vântul cald. Umărul lui se lovi de ceva. Se clătină, fu prins, întors și răsucit ca într-un vârtej.

— Tu, încurcă-lume, mutră stupidă de șobolan...

O mână i se înfipse în umăr și-l ținu strâns la o lungime de braț. Șoarecele privi la omul care clipea de sus la el.

Cineva încercase să îi crape fața în două. Cicatricea se întindea în zigzag de la bărbie, trecea pe lângă colțul buzelor lui cărnoase, urca prin mușchii obrazului – ochiul galben era, miraculos, încă în viață – și îi tăia sprânceana stângă; în locul unde se pierdea în părul roșu avea și câteva fire blonde. Carnea strângea cicatricea precum ar fi strâns o foaie bătută de cupru o striație.

— Unde îți închipui că te duci, băiete?

— Îmi pare rău...

Vesta pe care omul o purta avea pe ea un disc de aur, însemnul ofițerilor.

— Cred că nu mă uitam...

Mușchii de pe frunte se contractară. Fălcile i se umflară. Sunetele se formară undeva în spatele feței, revărsându-se apoi răsunătoare. Râdea, un râs copios și disprețuitor.

Șoarecele zâmbi și detestă acel zâmbet.

— Cred că nu mă uitam pe unde merg.

— Cred că nu.

Mâna îl bătu de două ori pe umăr. Căpitanul dădu din cap și se îndepărtă.

Stânjenit și vigilent, Șoarecele începu din nou să meargă.

După aceea, se opri și se uită înapoi. Discul de aur de pe umărul stâng al vestei căpitanului era imprimat în relief cu numele lui Lorq Von Ray. Mâna Șoarecelui atinse sacul pe care-l ținea sub braț.

Își dădu pe spate părul negru ce-i cădea pe frunte, se uită în jur, după care se urcă pe balustradă. Își lipi călcâiele de ultima bară de jos a balustradei și scoase syrynxul.

Vesta îi era pe jumătate încheiată. Își fixă instrumentul de mușchii discreți, dar bine definiți ai pieptului. Înclină capul; genele lui lungi se închiseră. Degetele cu inele se apropiară de suprafețele de inductanță.

Aerul se umplu cu imagini șocante...

Capitolul 2

Dragon, Triton, Hell[3]*, 3172*

Katin, înalt şi genial, îşi târa picioarele spre Hell[3], cu ochii în pământ şi cu mintea la sateliţii naturali de deasupra.

— Tu, băiete!

— Cum?

Vagabondul nebărbierit se sprijinea de gard, ţinându-se de balustradă cu mâinile descuamate.

— De unde eşti?

Ochii vagabondului erau înceţoşaţi.

— De pe Lună, spuse Katin.

— Dintr-o căsuţă albă, de pe o stradă flancată de copaci, cu o bicicletă în garaj? Şi eu am avut o bicicletă.

— Casa mea era verde, răspunse el. Şi se afla sub un dom umplut cu aer. Dar, într-adevăr, am avut o bicicletă.

Vagabondul se legăna cu mâinile prinse de balustradă.

— Habar n-ai, băiete. Habar n-ai.

„Trebuie să-i asculţi pe nebuni", îşi zise Katin. „Sunt din ce în ce mai rari." Şi îşi sugeră să noteze asta undeva.

— Cu atât de mult timp în urmă... atât de mult timp!

Bătrânul se îndepărtă, împleticindu-se.

Katin dădu din cap şi merse mai departe.

Era greoi şi ridicol de înalt; avea peste doi metri. Ajunsese rapid la acea înălţime la şaisprezece ani. Deoarece nu şi-a

dat niciodată cu adevărat seama cât era de înalt, după zece ani încă avea tendința să-și ridice umerii. Își ținea mâinile mari în buzunare. Mergea dând din coate.

Și începu din nou să se gândească la sateliții naturali.

Katin, născut pe Lună, iubea sateliții naturali. Trăise întotdeauna pe sateliți, cu excepția perioadei când și-a convins părinții, ambii stenografi la Curtea din Dragon de pe Lună, să-l lase să-și facă educația universitară pe Pământ, în acel centru de studiu al misterioasei și enigmaticei lumi occidentale, Harvard, care încă era un refugiu pentru cei bogați, excentrici și geniali – din ultimele două categorii făcând și el parte.

Condițiile ce determinau modificarea scoarței unei planete, de la înălțimile himalaiene la dunele domoale și fierbinți ale Saharei, le cunoștea numai din rapoarte. Pădurile înghețate de licheni ale calotelor polare marțiene sau tumultoasele fluvii de praf de la ecuatorul planetei roșii; ori diferențele dintre noaptea mercuriană și ziua mercuriană – pe acestea le cunoștea numai din prelegerile psihoramice.

Dar nu pe acestea le iubea Katin.

Lunile?

Lunile erau mici. Frumusețea unei luni consta în variația asemănării. De la Harvard, Katin revenise pe Lună, iar de acolo mersese pe Phobos, unde se cuplase la o serie de unități de înregistrare, computere de capacitate redusă și adresografe – un funcționar apreciat. În timpul liber, îmbrăcat în costum de protecție dotat cu lentile polarizate, explora Phobos, în timp ce Deimos, o bucată strălucitoare de rocă cu un diametru de șaisprezece kilometri, se rotea deprimant de aproape. În cele din urmă, alcătuise o echipă pentru a asoliza pe Deimos și explorase acel satelit minuscul așa cum numai un planetoid neînsemnat poate fi explorat. Apoi, se transferase pe sateliții lui Jupiter. Io, Europa, Ganymede și Callisto se roteau sub ochii lui căprui strălucitori. Lunile lui Saturn, în lumina difuză a inelelor, se mișcau sub privirea

lui solitară, cercetătoare, în timp ce cutreiera spațiul, dincolo de complexul de clădiri amplasate la sol, unde fusese cazat. Explorase craterele cenușii, munții gri, văile și canioanele, în zile și nopți de o intensitate orbitoare. Lunile erau la fel?

Dacă ar fi fost trimis pe oricare dintre ele, legat la ochi, iar brusc ar fi fost lăsat să vadă, Katin le-ar fi recunoscut imediat după structura geologică, după formațiile cristaline și după aspectul general topografic. Se obișnuise să facă distincții subtile atât în privința formelor de relief, cât și a caracterului. Cunoștea pasiunile ce se nasc din diversitatea unei planete complet formate, sau a firii umane –, dar nu-i plăceau.

Făcea față acestei aversiuni în două moduri.

În cazul manifestărilor interioare, scria un roman.

Un recorder încrustat cu pietre prețioase, pe care i-l dăduseră părinții lui când câștigase prima bursă, îi atârna de un lanț la brâu. Conținea câteva sute de mii de cuvinte și notițe, dar încă nu începuse primul capitol.

În cazul manifestărilor exterioare, opta pentru o viață izolată, sub nivelul lui de pregătire intelectuală, nici măcar în mod deosebit compatibilă cu temperamentul lui. Se detașase din ce în ce mai mult de centrul activității umane, care pentru el era încă reprezentat de planeta numită Pământ. Absolvise cursul de cyborg conectat cu numai o lună în urmă. Ajunsese pe acest ultim satelit al lui Neptun, ultimul satelit din sistemul solar, în acea dimineață.

Părul lui brunet era mătăsos, nepieptănat și destul de lung pentru a-ți înfige degetele în el într-o încăierare (dacă erai suficient de înalt). Băgă mâna sub centură și-și masă abdomenul. Când ajunse la pasarelă, se opri. Cineva stătea pe balustradă și cânta la un syrynx-senzorial.

Câțiva oameni se strânseseră să se uite.

Culorile inundau aerul în structuri polifonice pe măsură ce o formă se unduia în vânt și cobora, pentru a se schimba apoi într-un smarald strălucitor, într-un ametist mai puțin

sclipitor. Mirosuri de oțet, zăpadă, ocean, ghimbir, mac și rom se răspândeau în vânt. Toamnă, ocean, ghimbir, ocean, toamnă; ocean, ocean, din nou o intensificare a miresmei oceanului, în timp ce lumina clocotea într-un albastru pal ce se proiecta pe fața Șoarecelui. Curgeau arpegiile electrice ale unui nou fel de raga.

Cocoțat pe balustradă, tânărul se uita printre imagini, implozii peste implozii strălucitoare, la propriile degete măslinii ce jucau pe taste când lumina din instrument i se scurgea pe dosul mâinilor. Și degetele i se lăsară în jos, iar imaginile îi țâșniră de sub palme.

Se strânseseră cam douăzeci de oameni. Clipeau și își întorceau capetele. Lumina acelei iluzii le tremura în orbitele ochilor, le curgea pe ridurile din jurul gurii, le umplea cutele ce le brăzdau fruntea. O femeie își pipăi urechile și tuși. Un bărbat își îndesă pumnii în buzunare.

Katin se uită în jos peste mulțimea de capete.

Cineva își făcuse drum cu coatele. Continuând să cânte, Șoarecele își ridică privirea.

Dan orbul se împletici, se opri, apoi, porni clătinându-se spre lumina intensă a syrynxului.

— Hei, termină, dă-i drumul de acolo...

— Hai, bătrâne, mișcă-te...

— Nu vedem ce face puștiul...

În mijlocul creației Șoarecelui, Dan se legăna și dădea din cap.

Țiganul izbucni în râs; după aceea, mâna lui negricioasă acoperi mânerul de proiectare, iar lumina, sunetele și mirosurile scăzură toate în intensitate pentru a genera un singur demon magnific ce stătea în fața lui Dan, behăind, strâmbându-se, fluturându-și aripile solzoase ce-și modificau culorile cu fiecare bătaie. Urla ca o trompetă și își schimonosea fața pentru a semăna cu aceea a lui Dan. Avea în plus un al treilea ochi ce se rotea.

Oamenii începură să râdă.

Spectrul făcu un salt și se așeză lângă degetele Șoarecelui. Țiganul râânji răutăcios.

Dan înaintă împleticindu-se, dând frenetic dintr-un braț.

Demonul urlă, se întoarse cu spatele și se aplecă. Se auzi un zgomot asemănător unui ventil de evacuare, iar spectatorii începură să țipe atunci când putoarea se răspândi printre ei.

Katin, care se sprijinea de balustradă lângă Șoarece, simți cum i se înroșesc obrajii de rușine.

Diavolul începu să țopăie.

Atunci Katin se aplecă, își puse palma pe câmpul de inductanță vizuală, iar imaginea deveni neclară.

Țiganul se uită în sus cu o privire severă.

— Hei...

— Nu trebuia să faci asta, zise Katin, cu mâna lui mare înfiptă în umărul Șoarecelui.

— E orb, spuse celălalt. Nu aude, nu are miros, nu știe ce se întâmplă...

Sprâncenele negre i se încruntară. Dar încetă să își mai mânuiască instrumentul.

Dan stătea singur în centrul mulțimii, insensibil la ceea ce se petrecea în jur. Dintr-odată, începu să țipe. Și să țipe. Sunetul vibra metalic în plămânii lui. Oamenii se dădură un pas înapoi. Atât Șoarecele, cât și Katin se uitară în direcția mâinii pe care Dan o mișca frenetic.

Îmbrăcat în vesta de un albastru-închis, cu acel disc de aur și cu cicatricea arzându-i în lumina intensă, căpitanul Lorq Von Ray ieși din grupul de oameni.

Dan, deși orb, îl recunoscuse. Se întoarse, și ieși împleticindu-se din cerc. Împinse un om într-o parte, lovi cu mâna umărul unei femei, și dispăru din mulțime.

După ce Dan plecă, iar syrynxul amuți, atenția mulțimii se îndreptă spre căpitan. Von Ray își lovi coapsa, iar palma îi pocni pe pantalonii negri ca și când ar fi lovit o scândură.

— Așteptați o clipă! Nu mai strigați!

Vocea răsună cu putere.

— Am venit aici să selectez un echipaj de cyborgi conectați în vederea unei călătorii lungi, probabil de-a lungul brațului interior al Galaxiei.

Arăta atât de viu, cu ochii lui galbeni. Trăsăturile din jurul cicatricei lungi și noduroase, dedesubtul părului aspru, ruginiu, i se destinseră într-un rânjet. Dar fu nevoie de câteva secunde pentru a defini expresia conturată de fruntea și de gura distorsionate.

— Bun, care dintre voi vrea să călătorească până la marginea nopții? Sunteți făcuți să călcați pe nisip sau preferați călătoriile spre stele? Tu! zise el, arătând spre Șoarece, care încă stătea pe balustradă. Vrei să vii?

Celălalt coborî de unde era cocoțat.

— Cine, eu?

— Tu, *împreună cu* flașneta ta infernală. Atâta timp cât consideri că te poți uita pe unde mergi, mi-ar plăcea să am pe cineva care să jongleze cu aerul în fața ochilor mei și să-mi gâdile lobii urechilor. Acceptă oferta mea.

Țiganul rânji, dezvelindu-și dinții.

— Desigur, zise el și continuă să rânjească. Merg.

Vorbele ieșiră din gura țiganului asemenea murmurului înecat în whisky al unui bătrân.

— Desigur că merg, căpitane.

Șoarecele dădu afirmativ din cap, iar cercelul lui de aur sclipi deasupra crevasei vulcanice. Vântul fierbinte ce sufla peste balustradă îi zbârli șuvițele negre de păr.

— Ai un prieten cu care ai vrea să călătorești? Am nevoie de un echipaj.

Șoarecele, căruia nu-i plăcea de nimeni din acel port în mod special, se uită în sus la tânărul incredibil de înalt care îl împiedicase să îl mai necăjească pe Dan.

— Ce spui de piticul ăsta? zise el, arătându-l cu degetul pe Katin, care afișă o expresie surprinsă. Nu-l cunosc, dar îmi e suficient de prieten.

— În regulă atunci. Deci am...

Căpitanul Von Ray își miji pentru o clipă ochii, cântărind umerii gârboviți ai lui Katin, pieptul lui îngust, pomeții ridicați și ochii căprui cu pete cărămizii, prea lăcrimoși, cu marginile difuze ale irișilor plutind în spatele lentilelor de contact.

— ... doi.

Urechile lui Katin se înroșiră.

— Mai vrea cineva? Care e problema? Vă e frică să zburați afară din acest neînsemnat puț gravitațional atras de un soare insignifiant? zise el și arătă cu bărbia spre munții perfect conturați. Cine vrea să vină cu noi acolo unde noaptea este veșnicie, iar diminețile sunt numai o amintire?

Unul dintre oamenii din mulțime făcu un pas înainte. Pielea îi era de culoarea unui strugure imperial. Avea fața prelungă, cu trăsături generoase.

— Eu vreau să vin.

Când vorbea, i se mișcau expresiv toți mușchii faciali.

— Ai un prieten?

Un al doilea om păși în față. Pielea lui avea translucidita-tea săpunului. Părul parcă era lână albă. Nu-ți trebuia decât o secundă să sesizezi asemănarea dintre ei. Aceleași riduri ascuțite în colțul buzelor cărnoase, același șanț sub nările largi, aceeași despicătură mult în fața pomeților: gemeni. Când bărbatul își întoarse capul, Șoarecele îi văzu ochii clipind, învăluiți în argint.

Albinosul lăsă să-i cadă mâna lată – un sac de articulații și unghii distruse de trudă conectate la antebrat prin vene groase, vineții – pe umărul fratelui său.

— Mergem împreună.

Vocile lor domoale, cu o pronunție tărăgănată, colonială, erau identice.

— Mai vrea cineva? zise căpitanul Von Ray și se uită la mulțimea din jurul lui.

— Tu pe mine, căpitane, vrei să mă iei?

Un bărbat își croi drum în față.

O creatură îi fâlfâia pe umăr.

Părul lui galben flutură sub o boare ce nu venea din prăpastie. Aripile se strânseră, apoi se întinseră din nou, ca de onix, ca un minereu cristalizat. Bărbatul ridică mâna și mângâie cu un deget uriaș ghearele negre ale păsării, încleștate pe umărul lui.

— Mai ai și alt prieten în afară de animalul ăsta?

Cu mâna ei mică prinsă în palma lui, păși în față, urmându-l la distanță de două brațe.

Ramură de salcie? Aripă de pasăre? Vânt prin trestia de primăvară? Șoarecele scotoci prin memoria lui senzorială pentru a găsi ceva care să-i redea delicatețea feței. Dar nu reuși.

Ochii ei erau de culoarea oțelului. Sânii mici îi împungeau dantela vestei, în ritmul regulat al respirației. Oțelul ochilor ei scânteia; femeia se uita în jur. („E o femeie puternică", își zise Katin, care putea percepe asemenea subtilități.)

Căpitanul Von Ray își încrucișă brațele.

— Voi doi și dihania pe care o ții pe umăr?

— Noi șase animale avem, căpitane, spuse femeia.

— Atâta timp cât nu-mi stau în cale în navă, e în regulă. Dar îl arunc de nu se vede pe primul diavol înaripat de care mă împiedic.

— S-a-nțeles, căpitane, zise bărbatul.

Ochii oblici de pe fața roșiatică i se încrețiră într-un zâmbet. Cu mâna liberă își prinse bicepsul celeialte mâini și își trecu degetele în jos, prin părul blond ce-i acoperea antebrațele și încheieturile degetelor, până când ajunse să cuprindă mâna femeii între palme. Ei formau cuplul din bar, cei care jucau cărți, își dădu seama Șoarecele.

— Când vrei noi la bord să urcăm?

— Cu o oră înainte de ivirea zorilor. Nava mea va decola pentru a se întâlni cu soarele. Numele ei este *Roc* și se află pe Platforma Șaptesprezece. Cum vă spun prietenii?

— Sebastian, zise bărbatul, iar pasărea bătu din aripi pe umărul lui.

— Tyÿ, zise femeia, iar umbra păsării îi acoperi chipul.

Căpitanul Von Ray își înclină capul și privi fix, cu ochi de tigru, pe sub sprâncenele ruginii.

— Și dușmanii?

Bărbatul începu să râdă.

— Blestematul Sebastian și ajutoarele lui negre înaripate.

Von Ray se uită la femeie.

— Și ție?

— Tyÿ, deocamdată, răspunse ea cu o voce delicată.

— Voi doi, cum vă cheamă? întrebă Ray, întorcându-se spre gemeni.

— El e Idas... zise albinosul și își puse încă o dată mâna pe brațul fratelui său.

— ... iar el e Lynceos.

— Și cum v-ar spune dușmanii voștri dacă i-aș întreba cine sunteți?

Geamănul oacheș ridică din umări.

— Lynceos și-atât...

— Și Idas.

— Și tu? întrebă Von Ray, dând din cap spre țigan.

— Poți să-mi spui Șoarece dacă îmi ești prieten, iar dacă îmi ești dușman, nu-mi vei ști niciodată numele.

Pleoapele lui Von Ray se închiseră pe jumătate peste ochii lui galbeni atunci când își ridică privirea să se uite la bărbatul înalt.

— Katin Crawford.

Katin se luă singur prin surprindere răspunzând fără să fie întrebat.

— Când dușmanii îmi vor da de știre cum îmi spun, atunci te voi informa și pe tine, căpitane Von Ray.

— Ne vom îmbarca pentru o călătorie lungă, zise Von Ray. Și vă veți înfrunta cu dușmani pe care nu ați știut că îi aveți. Concurăm cu Prince și Ruby Red. La dus vom zbura cu nava

cargo goală şi ne vom întoarce, dacă roţile maşinăriei se vor învârti cum trebuie, cu cala plină. Vreau să ştiţi că am mai făcut de două ori înainte această călătorie. O dată abia am reuşit să pornesc. Altă dată am fost foarte aproape de îndeplinirea obiectivului. Dar „aproape" a fost prea mult pentru unii din echipajul meu. De data aceasta, vreau să merg acolo, să umplu cala navei şi să mă întorc.

— Unde noi mergem? întrebă Sebastian.

Creatura aflată pe umerii lui se mişca de pe un picior pe altul, fâlfâind din aripi pentru a-şi menţine echilibrul. Aripile ei întinse aveau o anvergură cu puţin peste doi metri.

— Ce acolo este, căpitan?

Von Ray îşi înălţă capul, de parcă ar fi putut vedea locul unde trebuia să ajungă. Apoi, îşi coborî încet privirea.

— Acolo...

Şoarecele simţi cum pielea de pe ceafă îi este străbătută de o senzaţie ciudată, ca şi cum ar fi fost făcută din pânză, iar cineva ar fi apucat un fir şi ar fi tras, destrămând materialul.

— Undeva acolo, zise Von Ray, este o nová.

Teamă?

Pentru o clipă, Şoarecele se uită după stele şi dădu de ochii distruşi ai lui Dan.

Lui Katin îi trecură prin faţa ochilor craterele numeroaselor luni, iar el privi uimit prin vizor, în timp ce, undeva, un soare se prăbuşea în punctul din care luase naştere.

— Vânăm o nová.

„Deci *aşa* arată teama", îşi zise Şoarecele. „Este mai mult decât fiara ce se zbate în pieptul tău, ce stă la pândă îndărătul coastelor tale."

„Acesta e începutul unui milion de călătorii", îşi spuse Katin. „Şi asta fără să îţi mişti picioarele."

— Trebuie să zburăm spre marginea incandescentă a acelui soare în pragul imploziei. Materia din vecinătatea unei nove este un spaţiu distorsionat. Trebuie să zburăm spre frontiera haosului pentru a aduce înapoi un strop de foc, cu

cât mai puține escale în călătoria noastră. Acolo unde mergem noi nu mai este valabilă nicio lege.

— La care legi te referi? întrebă Katin. Ale omului sau ale fizicii, ale psihicului sau ale chimiei?

Von Ray făcu o pauză, apoi spuse:

— La toate.

Șoarecele își trase cureaua de piele peste umăr și își puse syrynxul în sac.

— Aceasta este o întrecere, zise Von Ray. Vă mai repet o dată. Prince și Ruby Red sunt rivalii noștri. Nu există nicio lege umană pe care să o respecte. Pe măsură ce ne apropiem de novă, totul se dezintegrează.

Șoarecele își dădu la o parte părul ce îi cădea pe frunte.

— Va fi o călătorie riscantă, nu-i așa, căpitane?

Mușchii feței lui negricioase tresăriră, până când, în cele din urmă, se destinseră într-o grimasă care le opri tremuratul. Își ținea mâna în sac și mângâia încrustația syrynxului.

— O călătorie cu adevărat riscantă, repetă el, iar vocea lui răgușită savură pericolul. Pare a fi o călătorie despre care voi avea ce cânta.

Și, din nou, își savură cuvintele.

— Despre... această picătură de foc pe care o vom aduce, interveni Lynceos.

— O cală plină, îl corectă Von Ray. Asta înseamnă șapte tone. Șapte bolți de o tonă fiecare.

Idas spuse:

— Nu poți aduce șapte tone de foc...

— Deci ce transportăm, căpitane? întrebă Lynceos, luându-i vorba din gură.

Echipajul aștepta. Cei din jurul echipajului așteptau și ei.

Von Ray își ridică mâna și începu să își maseze umărul drept.

— Illyrion, răspunse el. Îl vom lua direct de la sursă, adăugă căpitanul și își lăsă mâna jos. Dați-mi numerele de

clasificare. După care, nu mai vreau să dau ochii cu voi decât în *Roc*, cu o oră înainte de ivirea zorilor.

— Ia ceva de băut...

Șoarecele respinse mâna întinsă și continuă să danseze. Muzica se izbea de clinchetele metalice în timp ce luminile roșii goneau una după cealaltă în jurul barului.

— Ia o...

Șoldurile Șoarecelui săltau în ritmul muzicii. Tyÿ se smucea în fața lui, dându-și pe spate părul care îi acoperea umerii sclipitori. Își ținea ochii închiși, iar buzele îi fremătau.

Cineva îi spunea altcuiva:

— Nu mai pot să beau asta. Bea-o tu.

Dădu din mâini și veni spre el. După aceea, Șoarecele începu să clipească a uimire.

Tyÿ începu să strălucească.

Țiganul clipi din nou.

Apoi, îl văzu pe Lyceos ținând syrynxul în mâinile lui albe. Fratele lui era lângă el și amândoi râdeau. Adevărata Tyÿ stătea la o masă din colț, amestecând cărțile.

— Hei! strigă Șoarecele, și se îndreptă rapid spre ei. Uite ce e; nu vă jucați cu securea mea, vă rog. Dacă puteți cânta la ea, e în regulă. Dar mai întâi să îmi cereți voie.

— Mda, zise Lynceos. Tu erai singurul care o putea vedea...

— ... a fost un fascicul direcțional, îl completă Idas. Ne pare rău.

— Nicio problemă, spuse Șoarecele și își luă syrynxul înapoi.

Era beat și obosit. Ieși din bar, mergând pe trei cărări pe marginea strălucitoare a lui Hell[3], pentru ca în final să treacă podul ce ducea spre Platforma Șaptesprezece. Cerul era întunecat. Cum mâna îi aluneca pe balustradă, degetele și antebrațul îi erau scăldate în lumina portocalie care venea de dedesubt.

În fața lui, cineva stătea aplecat peste balustradă.

Își încetini pașii.

Katin privea visător peste abis, cu chipul diavolesc în lumina difuză.

La început, Șoarecele crezu că noul lui coleg vorbea singur. După aceea, văzu cutia încrustată cu pietre prețioase din mâna lui.

— Scrijelit în creierul uman, îi spunea Katin recorderului. La mijlocul distanței dintre creierul mare și măduva spinării vei găsi un mănunchi de nervi, ce seamănă cu un chip uman, de numai câțiva centimetri. Acesta conectează impresiile senzoriale ce își au originea în afara creierului cu abstracțiile cerebrale care se formează în interiorul lui. Realizează un echilibru între perceperea lumii exterioare și cunoașterea realității interioare. Secționează ghemul haotic de intrigi ce leagă o planetă de alta...

— Hei, Katin!

Acesta îi aruncă o privire, în timp ce coloanele de aer cald se înălțau tremurând din lavă.

— ... leagă sistem stelar de sistem stelar, menține sectorul Dragonului cu centrul în Soare, Federația Pleiadelor și Coloniile Exterioare sub forma unor singure entități; vei descoperi o mulțime de diplomați, persoane oficiale alese sau autointitulate, cinstite sau corupte, în funcție de poziția lor; pe scurt, o matrice guvernamentală care își ia forma după planetele pe care le reprezintă. Rolul ei este să reacționeze și să realizeze un echilibru între presiunile sociale, economice și culturale care se schimbă și se manifestă peste tot în imperiu. Iar dacă cineva ar putea trece direct printr-o stea, în centrul gazelor incandescente s-ar găsi un bloc de materie nucleară pură, condensată și volatilă, comprimată în această stare de greutatea materiei din jurul ei, sferică sau alungită, în funcție de însăși forma soarelui. În timpul unei perturbații solare, acest centru transportă vibrațiile de la aceasta direct prin masa stelei pentru a anula acele vibrații ce se întrec cu deplasările mareice de pe suprafața soarelui. Din când în

când, minusculele corpuri ce echilibrează presiunile perceptive exercitate asupra creierului uman o iau razna. De multe ori, matricele guvernamentale și diplomatice nu pot face față presiunilor de pe planetele pe care le guvernează. Iar când mecanismul de echilibrare din interiorul unui soare nu funcționează corespunzător, dispersia incredibilei energii stelare se defazează în forțele gigantice care determină transformarea unei stele într-o...

— Katin?

Decuplă recorderul și se uită la Șoarece.

— Ce faci?

— Îmi iau notițe pentru viitorul meu roman.

— Viitorul tău ce?

— O formă arhaică de artă înlocuită de comunicarea subliminală. Era capabilă să redea subtilități de mult dispărute, atât spirituale, cât și artistice, pe care, din nefericire, formele mai directe de artă încă nu le-au egalat. Sunt un anacronism. Mulțumesc pentru slujbă, spuse Katin, zâmbind răutăcios.

Șoarecele ridică din umeri.

— Despre ce vorbești?

— Psihologie, răspunse el și puse recorderul înapoi în buzunar. Politică și fizică. Cele trei domenii care contează.

— Psihologie? se miră Șoarecele. Politică?

— Știi să scrii și să citești ? îl întrebă celălalt.

— În turcă, greacă și arabă. Dar nu prea bine în engleză. Literele nu au nimic de-a face cu sunetele pe care le rostești.

Katin dădu aprobator din cap. Și el era un pic cherchelit.

— Foarte profund. De asta a fost engleza o limbă atât de bună pentru scris romane. Dar simplific prea mult lucrurile.

— Dar ce e cu psihologia și politica? Fizica o cunosc.

— În mod special, psihologia și politica pe care le duce căpitanul nostru, spuse Katin, în timp ce se uita la panglica îngustă de magmă, sclipitoare, ce curgea în meandre la două sute de metri mai jos. Ele mă nedumeresc.

— Ce este cu ele?

— Psihologia lui, în acest moment, este o simplă curiozitate, deoarece nu știm nimic despre ea. Voi avea posibilitatea să o studiez pe parcurs. Dar convingerile lui politice sunt pline de posibilități.

— Serios? Și ce vrei să spui cu asta?

Katin își întrepătrunse degetele și își sprijini bărbia pe una dintre încheieturi.

— Odată am urmat cursurile unei instituții de învățământ superior în ruinele unei țări ce a avut în trecut momentele ei de măreție. La mică distanță de curtea pătrată a colegiului era o clădire numită Laboratorul de Psiho-Științe Von Ray. Fusese construită mai târziu. Probabil cu o sută patruzeci de ani în urmă.

— Căpitanul Von Ray?

— Bunicul lui, presupun. A fost donată școlii în onoarea celei de-a treizecea aniversări a acordării suveranității Federației Pleiadelor de către Tribunalele din Dragon.

— Von Ray este din Pleiade? După cum vorbește, nu pare a fi. Ceea ce nu se poate spune despre Sebastian și Tyÿ. Ești sigur?

— Bunurile familiei lui sunt cu siguranță acolo. A petrecut probabil mult timp prin univers, călătorind în stilul cu care noi am vrea să fim obișnuiți. Cât de mult crezi că posedă din propria lui navă cargo?

— Nu lucrează pentru un cartel de companii?

— Nu, atâta timp cât familia lui o deține. Von Ray e probabil cea mai puternică familie din Federația Pleiadelor. Nu știu dacă al nostru căpitan este doar o rudă suficient de norocoasă să poarte același nume sau dacă este moștenitorul și urmașul lor direct. Dar știu că numele lui are legătură cu organizarea și controlul întregii Federații a Pleiadelor; este genul de familie care deține o casă de vacanță în Coloniile Exterioare și una sau două reședințe urbane pe Pământ.

— Atunci este o persoană importantă, spuse Șoarecele răgușit.

— Da, este.

— Dar ce e cu Prince şi Ruby Red, despre care vorbea?

— Eşti cumva greu de cap sau pur şi simplu un produs al super-specializării secolului al XXXI-lea? Câteodată îmi doresc să reînvie marile figuri ale renaşterii secolului XX: Bertrand Russell, Susanne Langer, Pejt Davlin.

Katin îşi întoarse privirea spre Şoarece.

— Cine fabrică toate sistemele de propulsie pe care ţi le poţi imagina, fie ele interplanetare sau interstelare?

— Red-Shift Limited... zise ţiganul, apoi se opri. Acel Red?

— Dacă nu ar fi fost el însuşi un Von Ray, aş fi presupus că vorbea de altă familie. Dar fiind vorba de el, este foarte probabil să se refere chiar la acea familie Red.

— La dracu'!

Red-Shift era o marcă ce apărea atât de frecvent, încât nici nu o mai remarcai. Red-Shift realiza componentele pentru toate sistemele posibile de propulsie spaţială, echipamentele pentru demontarea acestora, utilajele necesare întreţinerii lor şi piesele de schimb.

— Red este o familie de industriaşi ale cărei rădăcini pornesc din zorii primelor călătorii spaţiale; este cu deosebire bine reprezentată pe Pământ şi în general peste tot în sistemul Dragon. Familia Von Ray nu este atât de veche, dar este una puternică în Federaţia Pleiadelor. Iar acum s-a lansat într-o cursă pentru şapte tone de illyrion. Nu simţi că sensibilitatea ta politică se înfioară aşteptând rezultatul?

— De ce ar trebui să se întâmple asta?

— Desigur, artistul preocupat de exprimarea propriilor sentimente şi de reprezentarea universului său interior trebuie, mai presus de toate, să fie apolitic. Dar *să fim* serioşi, Şoarece.

— Despre *ce* vorbeşti, Katin?

— Şoarece, ce însemnă illyrionul pentru tine?

Tânărul se gândi un moment.

— Datorită unei baterii cu illyrion pot cânta la syrynx. Știu că e utilizat pentru a menține fierbinte miezul acestui satelit. Nu are legătură și cu deplasarea la viteze superluminice?

Katin își închise ochii.

— Ca și mine, ești un cyborg conectat înregistrat, testat și competent, am dreptate?

Își deschise ochii atunci când pronunță cuvântul „dreptate".

Șoarecele dădu aprobator din cap.

— Oh, ce nu aș da să avem din nou un sistem educațional în care înțelegerea să reprezinte partea fundamentală a cunoașterii, intonă Katin spre întunericul ce pâlpâia în jurul lor. Până la urmă, unde zici că ți-ai făcut pregătirea de cyborg, în Australia?

— Îhî!

— Să-ți prezint niște cifre. În bateria syrynxului tău este o cantitate semnificativ mai mică de illyrion, de douăzeci sau douăzeci și cinci de ori, decât este, să spunem, în vopseaua fluorescentă de pe numerele cadranului unui ceas cu radiu. Cât de mult ține o baterie?

— Ar trebui să funcționeze până la cincizeci de ani. Scumpe ca dracu'.

— Illyrionul necesar pentru a menține fierbinte miezul acestui satelit se măsoară în grame. Cantitatea necesară propulsiei unei nave spațiale este asemănătoare. Pentru a aprecia cantitatea extrasă și disponibilă în univers, opt sau nouă mii de kilograme ar fi de ajuns. Iar căpitanul Von Ray vrea să aducă *șapte tone*!

— Îmi închipui că Red-Shift ar fi destul de interesată de acest lucru.

Katin dădu cu convingere din cap.

— Ar putea.

— Katin, ce este illyrionul? Obișnuiam să-i întreb pe cei de la Academia Cooper, dar acolo mi-au spus că e prea complicat pentru mine să înțeleg.

— La fel mi-au spus și mie la Harvard, zise Katin. Psihofizică 74 și 75. Am fost la bibliotecă. Cea mai bună definiție este cea dată de profesorul Plovnievsky în lucrarea prezentată la Oxford în anul 2338, și apoi, trei săptămâni mai târziu, în fața Societății Regale. Citez: „În principiu, domnilor, illyrionul este altceva". Te poți întreba dacă a fost vorba de o întâmplare fericită cauzată de dificultățile de exprimare în engleză sau de lipsa unei înțelegeri profunde a subtilităților acestei limbi. Cred că în definiția din dicționar scrie ceva de felul acesta: „... nume generic dat unui grup de trei sute de elemente transuranice cu proprietăți psihomorfice, heterotropice cu multe dintre elementele comune, precum și cu seria imaginară ce există între 107 și 255 din tabelul periodic al elementelor". Cum stai cu fizica subatomică?

— Nu sunt decât un biet cyborg conectat.

Katin îl privi dezaprobator.

— Știi că, pe măsură ce urci în tabelul numerelor atomice dincolo de 98, elementele devin din ce în ce mai puțin stabile, până când ajungem la ciudățenii de genul einsteniu, californiu, fermiu, cu perioade de înjumătățire de sutimi de secundă –, iar pe măsură ce urci, de sutimi de miimi de secundă. Cu cât urcăm mai mult, cu atât devin elementele mai instabile. Din acest motiv, întreaga serie cuprinsă între 100 și 298 a fost denumită, eronat, elemente imaginare. Dar acestea sunt cât se poate de reale. Numai că nu rămân mult timp așa cum sunt. Totuși, la 296 sau undeva pe acolo, stabilitatea începe din nou să crească. Odată ajunși la trei sute ne întoarcem la perioade de înjumătățire ce se pot măsura în zecimi de secundă, iar cinci sau șase numere mai sus am inițiat o nouă serie de elemente ce au din nou perioade respectabile de înjumătățire, de milioane de ani. Aceste elemente au nuclee imense și sunt foarte rare. Dar, încă din 1950, au fost descoperiți hiperonii, particule elementare mai mari decât protonii și neutronii. Acestea sunt particulele ce transportă energiile care mențin coeziunea acestor supernuclee, așa cum

mezonii obișnuiți mențin împreună nucleele elementelor mai familiare nouă. Acest grup de elemente supergrele, superstabile intră în denumirea generică de illyrion. Și, pentru a-l cita din nou pe eminentul Plovnievsky: „În principiu, domnilor, illyrionul este altceva". Așa cum aflăm din dicționarul Webster, illyrionul este atât psihomorfic, cât și heterotropic. Presupun că aceasta este o modalitate sofisticată de a spune că illyrionul are multiple semnificații pentru mulți oameni.

Katin se întoarse cu spatele la balustradă și își încrucișă brațele.

— Mă întreb ce reprezintă pentru căpitanul nostru.

— Ce înseamnă *heterotropic*?

— Șoarece, la sfârșitul secolului XX omenirea a fost martora dezintegrării totale a ceea ce era atunci denumită „știința modernă", spuse Katin. Continuumul spațiu-timp era plin de quasari și surse radio neidentificate. Existau mai multe particule elementare decât elemente care să fie create din acestea. Iar compuși perfect stabili, a căror existență timp de mulți ani a fost considerată imposibilă, cum ar fi KrI_4, H_4XeO_6, RnF_4, au început să fie alcătuiți peste tot; gazele nobile nu erau la urma urmei atât de nobile. Conceptul de energie încorporat în teoria cuantică einsteiniană era la fel de corect și a condus la tot atât de multe contradicții ca teoria cu trei sute de ani mai veche, conform căreia focul era un lichid eliberat, denumit flogiston. Științele sociale – nu e un nume simpatic? – au luat-o razna. Experiențele efectuate pentru prima dată de psihedelici i-au făcut oricum pe toți să se îndoiască de tot și toate, și asta s-a întâmplat cu o sută cincizeci de ani înainte ca acestui haos să-i fie redat un anumit grad de coerență de acei mari oameni din domeniul științelor sintetice și integrative, prea cunoscuți amândurora pentru a te jigni numindu-i. Iar tu, cineva ale cărui cunoștințe se limitează la a ști pe ce buton să apese, vrei ca eu, produsul unui sistem educațional vechi de secole, fundamentat nu numai pe ideea de diseminare a informației, dar, în același timp, și pe teoria integrală a

adaptării sociale, să-ți fac o prezentare în cinci minute a întregii dezvoltări a cunoașterii umane din ultimele zece secole? Vrei să știi ce este un element heterotropic?

— Căpitanul ne-a spus că trebuie să fim la bord cu o oră înainte de răsăritul soarelui, îndrăzni să comenteze Șoarecele.

— Lasă asta, lasă asta. Am un talent pentru aceste sinteze improvizate. Deci, să vedem. Prima dată au fost cercetările lui De Blau în Franța în anul 2000, când a prezentat prima lui scară aproximativă și o metodă fundamental precisă de măsurare a deplasării psihice a sarcinii electrice....

— Nu mă ajuți deloc, mormăi Șoarecele. Vreau să știu mai multe despre Von Ray și illyrion.

Niște aripi mângâiară aerul. Formele negre se așezară. Ținându-se de mână, Sebastian și Tyÿ urcau pe pasarelă. Creaturile care-i însoțeau se agitau în jurul picioarelor lor, după care se ridicau din nou. Fata ușui una de pe braț; creatura se înălță. Două se luptau deasupra umărului lui Sebastian pentru un loc unde să se așeze. Una dintre ele cedă, iar fiara satisfăcută își strânse aripile, atingând ușor capul blond al orientalului.

— Hei, zise Șoarecele cu vocea lui aspră. Vă întoarceți la navă?

— Ne întoarcem.

— Stați puțin. Ce înseamnă Von Ray pentru voi? Îi știți numele?

Sebastian zâmbi, iar Tyÿ îi aruncă o privire cu ochii ei cenușii.

— Din Federația Pleiadelor noi suntem, spuse ea. Eu și aceste fiare, cârd și stăpân, sub Surori Moarte și Întunecate născute.

— Surori Moarte și Întunecate?

— În Antichitate, Pleiadele erau denumite cele Șapte Surori, deoarece numai șapte dintre ele puteau fi zărite de pe Pământ, îi spuse Katin Șoarecelui, care îl privea încruntat. Cu câteva sute de ani înaintea erei noastre, una dintre stelele

vizibile s-a transformat într-o nova şi a dispărut. Acum există oraşe pe planetele ei interioare carbonizate. Încă este destul de fierbinte pentru a asigura condiţii de viaţă, dar cam asta e tot.

— O novă? întrebă Şoarecele. Dar ce e cu Von Ray?

Tyÿ făcu un gest arătând în jur.

— Totul. Mare, bună familie este.

— Îl cunoşti pe acest căpitan Von Ray? întrebă Katin.

Tyÿ ridică din umeri.

— Ce e cu illyrionul? zise ţiganul. Ce ştii despre el?

Sebastian se aşeză pe vine între creaturile lui. Acestea se apropiară de el. Mâna lui păroasă le mângâia cu compasiune capetele.

— Federaţia Pleiadelor nimic nu are. Sistemul Dragon nimic nu are nici el, zise şi se încruntă.

— Unii spun Von Ray pirat este, îndrăzni să spună Tyÿ.

Sebastian se uită în sus cu o privire aspră.

— Von Ray mare şi bună familie este. Von Ray cel mai bun este. De aceea noi cu el mergem.

Tyÿ zise cu o voce calmă:

— Von Ray bună familie este.

Şoarecele îl văzu pe Lynceos apropiindu-se pe pod. După zece secunde apăru şi Idas.

— Voi doi sunteţi din Coloniile Exterioare...?

Gemenii se opriră, umăr lângă umăr. Ochii roz ai unuia clipeau mai des decât cei căprui ai celuilalt.

— Din Argos, răspunse fratele geamăn cu chip palid.

— Din Argos, de pe Tubman B-12, preciză cel oacheş.

— Din cele Mai Îndepărtate Colonii, îl corectă Katin.

— Ce ştiţi despre illyrion?

Idas se sprijini de balustradă, se întoarse şi se încruntă, după care se aşeză pe ea.

— Despre illyrion? zise el şi îşi depărtă genunchii, lăsându-şi mâinile noduroase între ei. Există illyrion în Coloniile Exterioare.

Lynceos se întoarse şi i se aşeză alături pe balustradă.

— Tobias, zise el. Avem un frate, Tobias.

Lynceos se trase mai aproape de brunetul Idas.

— Avem un frate în Coloniile Exterioare pe care îl cheamă Tobias, continuă el şi îi aruncă o privire fratelui său, cu ochii lui de mărgean înconjuraţi de sclipiri argintii. În Coloniile Exterioare, unde există illyrion.

Îşi uni încheieturile mâinilor, cu degetele desfăcute, ca petalele aspre ale unui crin.

— Planetele din Coloniile Exterioare? zise Idas. Balthus – acoperit de gheaţă, abisuri pline de noroi şi illyrion. Cassandra – cu deşerturi de sticlă întinse ca oceanele de pe Pământ, cu jungle formate din nenumărate plante, toate albastre, cu râuri înspumate de galeniu şi illyrion. Salinus – înţesat de peşteri şi canione înalte de doi kilometri, cu un continent din licheni roşii letali şi mări cu oraşe falnice, construite din cuarţul de pe fundul oceanului, şi illyrion...

— Coloniile Exterioare sunt planete ale unor stele mult mai tinere decât stelele de aici, din Dragon, cu mult mai tinere decât Pleiadele, interveni Lynceos.

— Tobias este în... una dintre minele de illyrion de pe Tubman, spuse Idas.

Aveau vocile încordate; se uitau în jos sau îşi aruncau priviri unul altuia. Când mâinile cu piele întunecată se deschideau, cele cu piele albă se închideau.

— Idas, Lynceos şi Tobias, noi trei am crescut pe stâncile uscate, ecuatoriale de pe Tubman, în Argos, sub trei sori şi o lună roşie...

— ... şi în Argos este illyrion. Eram sălbatici. Ne numeau sălbatici. Două perle negre şi una albă, ţopăind şi încăierându-se pe străzile din Argos...

— ... Tobias era la fel de întunecat ca Idas. Eu eram singurul alb din oraș...

— ... dar nu mai puțin sălbatic decât Tobias, în ciuda palorii lui. Și ei spuneau că în sălbăticia noastră, noi, într-o noapte, nebuni din cauza extazului...

— ... pulberea de aur ce se adună în crăpăturile stâncilor și care, odată inhalată, face ochii să sclipească de culori nemaivăzute și noi armonii să răsune înăbușit în ureche, iar mintea să se dilate...

— ... după ce am luat extaz, am făcut o efigie a primarului din Argos, de care am atașat un mecanism zburător, după care l-am înălțat deasupra pieței orașului, rostind versuri satirice despre autoritățile locale...

— ... din această cauză am fost expulzați din Argos în pustiurile de pe Tubman...

— ... iar în afara orașului există o singură posibilitate de a supraviețui: să cobori pe fundul mării și să îți ispășești perioada de dizgrație trudind în minele submarine de illyrion...

— ... iar noi trei, care atunci când luam extaz nu făceam decât să râdem și să țopăim, și nu ne-am bătut joc de nimeni...

— ... eram nevinovați...

— ... am plecat în mine. Acolo, timp de un an, am lucrat cu măști de aer pe față și costume de cauciuc în minele subacvatice ale Argosului...

— ... un an pe Argos are cu trei luni mai mult decât un an pe Pământ, șase anotimpuri în loc de patru...

— ... iar la începutul celei de-a doua toamne înveșmântate în nuanțele algelor, ne pregăteam să plecăm. Dar Tobias n-a vrut să meargă cu noi. Mâinile lui se obișnuiseră cu ritmul mareelor, greutatea minereului devenise o mângâiere pentru palmele lui...

— ... așa că ne-am lăsat fratele în minele de illyrion și am pornit spre stele, de teamă că...

— ... vedeți voi, ne e teamă că așa cum fratele nostru, Tobias, a găsit ceva care l-a îndepărtat de noi, unul dintre noi ar

putea la rândul lui găsi ceva care să ne despartă, pe noi doi, singurii care am rămas...

— ... așa cum odată credeam că nimeni nu ne poate despărți pe noi trei.

Idas se uită la Șoarece.

— Și nu mai avem extaz.

Lynceos clipi.

— Asta înseamnă illyrionul pentru noi.

— Pe scurt, zise Katin din cealaltă parte a pasarelei. În Coloniile Exterioare, care până în momentul de față sunt constituite din patruzeci și două de planete și aproximativ șapte miliarde de oameni, practic întreaga populație are la un moment dat ceva de-a face cu exploatarea directă a illyrionului. Și presupun că aproximativ unul din trei lucrează toată viața în anumite etape de prospectare și extracție a lui.

— Așa arată statisticile pentru Cele Mai Îndepărtate Colonii, zise Idas.

Aripi negre se înălțară când Sebastian se ridică în picioare și o luă de mână pe Tyÿ.

Țiganul se scărpină în cap.

— Bine. Să scuipăm în râul ăsta și să ne îmbarcăm în navă.

Gemenii coborâră de pe balustradă. Șoarecele se aplecă peste prăpastia încinsă și își țuguie buzele.

— Ce faci?

— Scuip în Hell[3]. Un țigan trebuie să scuipe întotdeauna de trei ori în orice râu pe care îl trece, îi explică Șoarecele lui Katin. Altfel, se întâmplă lucruri rele.

— Trăim în secolul al XXXII-lea. Ce lucruri rele s-ar putea întâmpla?

Șoarecele ridică din umeri.

— Eu nu scuip niciodată în niciun râu.

— Poate e valabil numai pentru țigani.

— Eu o o idee drăguță cred că e, zise Tyÿ și se aplecă peste balustradă, lângă Șoarece.

Silueta lui Sebastian apăru mare lângă umărul ei. Deasupra lor una dintre fiare fu prinsă într-un curent ascendent de aer și aruncată în sus, în întuneric.

— Ce asta este? întrebă Tyÿ și se încruntă, arătând cu degetul.

— Unde? zise Șoarecele mijind ochii.

Tyÿ arătă dincolo de el, spre peretele canionului.

— Hei! spuse Katin. E orbul!

— Cel care ți-a făcut praf interpretarea.

Lynceos își făcu loc printre ei.

— E bolnav, zise el, mijindu-și ochii de culoarea sângelui. Acel om este bolnav.

Înnebunit de lumina intermitentă, Dan coborî împleticindu-se pe cornișe, spre lavă.

— Dar nu poate simți căldura! exclamă Șoarecele. Nu poate vedea – probabil nici nu știe ce se întâmplă cu el!

Idas, urmat apoi de Lynceos, se îndepărtă de balustradă și o luă la fugă pe pod.

— Veniți! strigă Șoarecele urmându-i.

Sebastian și Tyÿ porniră după el, cu Katin în spate.

La zece metri sub margine, Dan se opri pe o stâncă, întinse brațele în față, gata pentru un plonjon în infern.

Pe măsură ce se apropiau de capul podului – gemenii se urcau deja pe balustradă – o siluetă își făcu apariția pe buza canionului, deasupra bătrânului.

— Dan! strigă Von Ray, iar fața lui era de culoarea focului în lumina intensă.

Acesta sări peste balustradă. Roca argiloasă se desprindea de sub picioarele lui și se sfărâma la fiecare pas în timp ce cobora lateral panta.

— Dan, nu face...

Dar Dan o făcu.

Corpul lui se lovi de o terasă aflată douăzeci de metri mai jos, se rostogoli și pică.

Şoarecele se prinse cu mâinile de balustradă. Se apleca tot mai mult, strivindu-şi stomacul de bară.

Katin ajunse lângă el imediat şi se aplecă şi mai mult.

— Ahhh! murmură Şoarecele şi se dădu înapoi pentru a-şi ascunde faţa.

Căpitanul Von Ray ajunse la stânca de pe care sărise Dan. Se sprijini într-un genunchi, ţinându-şi amândoi pumnii pe rocă, şi privi insistent dincolo de ea. Nişte siluete coborâră peste el – erau creaturile lui Sebastian – şi se înălţară din nou fără a face vreo umbră. Gemenii se opriseră dedesubtul cornişelor.

Căpitanul Von Ray se ridică în picioare. Se uită în sus la echipajul lui. Răsufla greu. Se întoarse şi urcă panta.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Katin când se regăsiră toţi pe pod. De ce a...?

— Am vorbit cu el numai cu câteva minute înainte, zise Von Ray. A făcut parte din echipajul meu timp de mai mulţi ani. Dar în ultima călătorie a fost... a fost orbit.

Marele căpitan; căpitanul cu cicatrice. Cât de bătrân putea fi, se întrebă Şoarecele. Înainte, crezuse că are patruzeci şi cinci, cincizeci de ani. Dar, în momentul ăla, scăzu mai mult de zece sau cincisprezece ani. Căpitanul era îmbătrânit, nu bătrân.

— Tocmai îi spusesem că am făcut toate demersurile pentru a-l trimite înapoi acasă, în Australia. S-a întors să traverseze podul spre dormitoarele unde luasem o cameră. Când m-am uitat în urmă... nu mai era pe pod.

Căpitanul se uită în jur, la cei care rămăseseră.

— Să mergem la *Roc*.

— Cred că trebuie să raportezi acest incident Patrulei, zise Katin.

Von Ray îi conduse spre poarta dincolo de care se întindea terenul de decolare, unde *Dragon* tremura în întuneric pe coloana sa de o sută de metri.

— E un telefon chiar aici, la capul podului...

Privirea lui Von Ray îl amuți pe Katin.

— Vreau să plec de pe acest bolovan. Dacă sunăm de aici, ne vor reține pe toți până își va scrie fiecare propria versiune în trei exemplare.

— Presupun că le putem telefona și din navă, după ce plecăm, sugeră Katin.

Pentru un moment, Șoarecele avu din nou îndoieli asupra raționamentului prin care estimase vârsta căpitanului.

— Nu mai putem face nimic pentru amărâtul ăla descreierat.

Șoarecele aruncă o privire neliniștită în prăpastie, după care îl urmă pe Katin.

Dincolo de curenții de aer cald noaptea era răcoroasă, iar ceața crea aurore luminoase ce atârnau de lămpile cu fluorescență indusă care împrejmuiau terenul de decolare.

Katin și Șoarecele mergeau în spatele celorlalți.

— Mă întreb ce înseamnă illyrionul pentru individul chipeș de acolo, comentă Șoarecele încet.

Katin mormăi ceva și își băgă mâinile în buzunare. După câteva clipe, întrebă:

— Ia ascultă, Șoarece, ce ai vrut să spui despre bătrân și simțurile lui moarte?

— Când au încercat să ajungă la nová ultima dată, zise Șoarecele, s-a uitat prea mult la stea prin impulsurile senzoriale, iar toate terminațiile nervilor lui au fost arse. Aceștia nu au murit. Au fost însă blocați într-o stare de continuă stimulare. Cam același lucru, sau aproape, zise el ridicând din umeri.

— Oh, zise Katin și se uită în jos, la pavaj.

Erau înconjurați de transportoare spațiale. Între acestea se aflau navetele cosmice, cu dimensiuni mult mai reduse, de o sută de metri.

După ce se mai gândi un timp, Katin spuse:

— Șoarece, te-ai gândit vreodată cât de mult ai de pierdut în această călătorie?

— Mda.

— Şi nu te sperie?

Îl prinse pe Katin de braţ cu degetele lui subţiri.

— Mi-e frică de mor, răspunse el cu vocea lui răguşită.

Îşi dădu părul pe spate şi privi în sus la înaltul lui tovarăş de călătorie.

— Ştii ce? Nu-mi place deloc ce i s-a întâmplat lui Dan. Mi-e frică.

Capitolul 3

Dragon, Triton, Hell[3]*, 3172*

Un cyborg conectat luase un creion negru și mâzgălise „Olga" pe suprafața proiectorului cu rotor.

— E în regulă, îi spuse Șoarecele dispozitivului. Tu ești Olga.

Se auzi semnalul sonor generat de trei lumini verzi și patru lumini roșii intermitente. Șoarecele începu verificarea dificilă a distribuției de presiune și a interpretării datelor intermediare.

Pentru deplasarea unei nave de la o stea la alta cu viteze mai mari decât aceea a luminii trebuie să profiți de chiar distorsiunile spațiale, de deformările pe care materia le induce în însuși continuumul spațio-temporal. A vorbi despre viteza luminii ca fiind viteza maximă cu care se poate deplasa un obiect e ca și cum ai spune că viteza maximă a unui înotător în mare este de douăzeci sau douăzeci și unu de kilometri pe oră. Dar în momentul în care înotătorul începe să profite chiar de curenții marini, precum și de vântul de deasupra ei, cum se întâmplă în cazul unui vas cu pânze, această limită dispare. Nava spațială era prevăzută cu șapte rotoare energetice care funcționau aproximativ ca pânzele unei corăbii. Șase instalații de proiectare controlate de computere acționau constant rotoarele în timpul nopții. Iar fiecare cyborg conectat controla un computer. Căpitanul controla al șaptelea rotor.

Rotoarele energetice trebuiau reglate în funcție de frecvențele variabile ale presiunilor statice; și astfel, nava era purtată în liniște din această dimensiune a spațiului grație energiei illyrionului din centrul sistemului ei de propulsie. Asta au făcut Olga și verii ei. Dar controlul configurației și al unghiurilor rotoarelor era cel mai bine realizat tot de mintea umană. Aceasta era ceea ce trebuia să facă Șoarecele – la ordinele căpitanului. Și tot căpitanul putea modifica discreționar multe dintre caracteristicile rotoarelor auxiliare.

Cabina de control era acoperită de inscripțiile făcute pe pereți de foștii membri ai echipajului. Mai exista și o cușetă adaptată dimensiunilor încăperii. Șoarecele reglă inductanța dintr-o serie de șaptezeci de condensatoare elicoidale microfaradice, împinse sertarul la perete și se așeză. Își atinse cu mâna regiunea lombară, dedesubtul vestei, și pipăi racordul. Îi fusese conectat de baza șirei spinării când se aflase la Academia Cooper. Ridică primul cablu de transfer al reflexelor, care stătea încolăcit pe podea, conectat la computer, meșteri la el până când cele douăsprezece lamele de contact intrară în racord și se cuplară de acesta. Luă fișa mai mică, cu șase lamele de contact, și o introduse în fișa din partea inferioară a încheieturii mâinii sale stângi; după aceea, o cuplă pe cealaltă la mâna dreaptă. Ambii lui nervi radiali erau conectați la Olga. În ceafă îi era montat un alt racord. Introduse ultima fișă în acesta – cablul era greu și îi trăgea gâtul pe spate – și văzu scântei. Acest cablu îi putea transmite impulsuri direct în creier, care puteau evita receptorii acustici și vizuali. Deja se putea auzi un zumzăit slab. Se aplecă, reglă un buton de pe interfața Olgăi, iar acel zgomot discret încetă. Tavanul, pereții și podeaua erau acoperite de dispozitive de control. Încăperea era destul de mică pentru a ajunge la cele mai multe dintre ele direct de pe cușetă. Dar, odată ce nava spațială decola, nu mai trebuia să atingă niciunul dintre ele, fiind posibil să controleze rotoarele direct prin intermediul impulsurilor nervoase generate de corpul lui.

— Întotdeauna mă simt de parcă mă pregătesc pentru Marea Întoarcere, se auzi vocea lui Katin.

În camerele lor de control amplasate peste tot în nava spațială, pe măsură ce se racordau, și ceilalți cyborgi conectați puteau fi auziți.

— Întotdeauna am considerat coloana vertebrală ca un loc nefiresc de unde să îți tragi cordonul ombilical. Sper să fie un spectacol de marionete interesant. Chiar știi cum să umbli cu chestia asta?

— Dacă nu ți-ai dat seama până acum, regret, zise Șoarecele.

Idas interveni:

— Acest spectacol e despre illyrion...

— ... Illyrion și o nová, spuse Lynceos.

— Spune-mi, ce faci cu animalele tale de companie, Sebastian?

— O farfurie cu lapte de mâncare le-am dat.

— Cu tranchilizante, se auzi vocea catifelată a lui Tyÿ. Ele acum dorm.

Apoi intensitatea luminilor scăzu.

Căpitanul se conectă și el. Inscripțiile, urmele de pe pereți, dispărură. Nu mai erau decât luminile roșii ce se urmăreau una pe cealaltă pe tavan.

— O scuturare și jocul poate începe cu zaruri iridiscente, zise Katin.

Șoarecele împinse cu călcâiele sacul syrynxului sub cușetă și se întinse. Își aranjă cablul ce îi intra în spate, sub ceafă.

— Sunteți cu toții asigurați? răsună în toată nava vocea lui Von Ray. Cuplați rotoarele din față.

Ochii Șoarecelui începură să strălucească la vederea peisajului inedit... astrodromul: luminile de deasupra câmpului, fisurile livide ale crustei se estompară, devenind niște vibrații violete la extremitatea spectrului electromagnetic. Dar, deasupra orizontului, „curenții de aer" străluceau în toată splendoarea lor.

— Cuplați rotorul lateral cu șapte grade.

Șoarecele îndoi ceea ce ar fi fost brațul lui stâng, iar rotorul lateral coborî ca o aripă din minereu cristalizat.

— Hei, Katin, murmură Șoarecele. Nu e trăsnet? Uită-te la el...

Șoarecele se cutremură, ghemuit în interiorul unui scut de lumină. Olga îi preluă funcțiile respiratorii și controlul ritmului cardiac, în timp ce sinapsele măduvei spinării îi erau direcționate pentru a menține nava în funcțiune.

— Pentru illyrion, pentru Prince, pentru Ruby Red! se auzi vocea unuia dintre gemeni.

— Menține poziția rotorului! ordonă căpitanul.

— Katin, privește...

— Stai culcat și nu te mai agita, Șoarece, îi șopti Katin. Exact asta voi face și eu, gândindu-mă la viața mea trecută.

În jurul lor puteau percepe zgomotul asurzitor al vidului.

— Chiar asta simți, Katin?

— Te poți plictisi de orice dacă te străduiești suficient de mult.

— Voi doi, priviți în sus, se auzi vocea lui Von Ray.

Și priviră.

— Conectați convertizoarele de stază.

Pentru o clipă simți luminile Olgăi ca pe niște ace de foc. Apoi dispărură; curenții de aer se loveau de el. Se îndepărtau ca niște acrobați de soare.

— Adio lună, șopti Katin.

Iar luna se prăbuși pe Neptun; Neptun se prăbuși în soare. Iar soarele începu să cadă.

Noaptea explodă înaintea lor.

Federația Pleiadelor, Ark, New Ark, 3148

Cum a început totul?

Numele lui era Lorq Von Ray și locuia la adresa Extol Park 12 în casa spațioasă de pe deal: New Ark (N.W. 73), Ark. Asta îi spuneai cuiva de pe stradă dacă te pierdeai, iar acea

persoană ar fi fost dispusă să te ajute să ajungi acasă. Străzile din Ark erau prevăzute cu panouri transparente împotriva vântului care, în serile din luna aprilie până în luna iumbra, formau rafale colorate de aburi care se deplasau, se eliberau în turbioane violente şi trepidau deasupra oraşului construit pe stâncile din Tong. Numele lui era Lorq Von Ray şi locuia... Acelea erau lucruri din copilărie, lucruri ce persistau, primele învăţate. Ark era cel mai mare oraş din Federaţia Pleiadelor. Mama şi tata erau persoane importante şi erau plecaţi mai mereu. Când erau acasă, vorbeau de Dragon, unde cea mai minunată planetă era Pământul; vorbeau de realiniere, de perspectivele de suveranitate ale Coloniilor Exterioare. Aveau oaspeţi – cutare senator, cutare deputat. După ce ministrul Morgan s-a căsătorit cu mătuşa Cyana, cei doi veneau la cină, iar ministrul îi dăduse o hartă holografică a Federaţiei Pleiadelor ce arăta exact ca o bucată obişnuită de hârtie, dar în momentul în care te uitai la ea sub fasciculul tensorial aveai senzaţia că priveşti pe geam o noapte presărată cu puncte luminoase strălucitoare, dispuse la distanţe diferite, şi nebuloase spiralate de gaze.

— Locuieşti pe Ark, a doua planetă a soarelui de acolo, i-a spus tatăl lui, arătând în jos, unde Lorq întinsese harta pe masa de piatră de lângă peretele de sticlă.

Afară, copacii tilda se răsuceau în furtuna care se iscase în acea seară.

— Unde e Pământul?

Singur în sufragerie, tatăl lui a râs cu poftă.

— Nu îl poţi vedea pe hartă. Aceasta arată numai Federaţia Pleiadelor.

Morgan şi-a pus mâna pe umărul băiatului.

— Eu ţie o hartă Dragon data viitoare aduc.

Ministrul, ai cărui ochi aveau forma migdalelor, a zâmbit.

Lorq s-a întors spre tatăl lui.

— Vreau să merg în Dragon!

Apoi s-a întors către ministrul Morgan şi i-a spus:

— Eu într-o zi să merg în Dragon vreau!

Ministrul Morgan vorbea ca multe dintre persoanele de la școala lui din Causby, ca oamenii de pe stradă ce îl ajutaseră să găsească drumul spre casă după ce se pierduse la vârsta de patru ani (dar nu ca tatăl lui sau ca mătușa Cyana), iar mămica și tăticul fuseseră foarte supărați „Am fost atât de îngrijorați! Am crezut că ai fost răpit. Dar nu trebuia să te duci cu acei jucători de cărți de pe stradă, chiar dacă te-au adus acasă!" Părinții lui zâmbeau când le vorbea precum acei oameni, dar atunci nu au zâmbit, deoarece Ministrul Morgan era oaspetele lor.

Tatăl lui a pufnit ironic.

— O hartă a Dragonului! Numai asta îi mai lipsește. Da, într-adevăr, Dragonul!

Mătușa Cyana a râs; apoi mama și ministrul Morgan au râs și ei.

Locuiau în Ark, dar de multe ori călătoreau cu nave spațiale mari spre alte lumi. În navă aveai o cabină, în care dacă mișcai mâna în fața unor panouri colorate puteai mânca oricând tot ce doreai, sau puteai coborî pe puntea de observație să privești curenții de gaze din vid transformați în configurații vizibile de lumini pe tavanul semisferic, culori ce se ondulau violent printre stelele ce dispăreau rapid pe lângă ei – și erai conștient că te deplasezi mai repede și mai repede decât orice altceva.

Câteodată părinții lui mergeau în Dragon, pe Pământ, în orașe denumite New York și Beijing. Se întreba când îl vor lua și pe el.

Dar în fiecare an, în ultima săptămână din saluarie, plecau din nou cu una dintre marile nave spațiale spre altă planetă ce nu era nici ea trecută pe hartă. Se numea New Brazillia și se afla în Coloniile Exterioare. Și el a locuit în New Brazillia, pe insula São Orini, deoarece părinții lui aveau acolo o casă în apropierea minei.

Coloniile Exterioare, New Brazillia, São Orini, 3149

Prima dată când a auzit de Prince și de Ruby Red era în casa de pe insula São Orini. Zăcea în întuneric și țipa după lumină.

Mama lui a venit în cele din urmă, a dat la o parte plasa de insecte (nu era necesară deoarece casa era prevăzută cu generatoare sonice pentru a ține la distanță micii gândaci roșii, care uneori te mușcau când ieșeai pe afară, iar timp de câteva ore te simțeai ciudat, dar Mama voia oricum să fie sigură). L-a ridicat.

— Șșșș! Șșșș! E în regulă. Nu vrei să dormi? Mâine e petrecerea. Prince și Ruby vor fi aci. Nu vrei să te joci cu Prince și cu Ruby la petrecere?

L-a purtat în brațe în jurul camerei, oprindu-se să apese comutatorul aflat în perete, lângă ușă. Tavanul a început să se rotească până când geamul polarizat a devenit transparent. Printre frunzele de palmier ce atingeau plafonul, două luni gemene aruncau o lumină portocalie.

L-a așezat din nou în pat și i-a mângâiat părul roșu și aspru. După un timp a vrut să plece.

— Nu-l închide, mămico!

Aceasta a luat mâna de pe comutator. I-a zâmbit. Băiatul îi simțea afecțiunea. S-a întors să privească lunile printre frunzele de palmier.

Prince și Ruby Red veneau de pe Pământ. Știa că părinții mamei lui erau pe Pământ, într-o țară denumită Senegal. Străbunicii tatălui erau de asemenea de pe Pământ, din Norvegia. Cei din familia Von Ray, blonzi și aroganți, se ocupaseră cu speculații în Pleiade de generații. Nu știa prea bine ce anume speculau, dar trebuia să fie ceva profitabil. Familia lui deținea mina de illyrion exploatată chiar dincolo de extremitatea nordică a insulei São Orini. Din când în când, tatăl lui glumea, spunându-i că îl va face șef de echipă la mine.

Probabil asta însemna „speculație". Iar lunile se îndepărtau de el; îi era somn.

Nu își amintea să fi fost prezentat băiatului cu ochi albaștri și păr negru care avea o proteză în locul mâinii drepte, nici înaltei și mlădioasei lui surori. Dar își amintea cum ei trei – el, Prince și Ruby – se jucau după-amiaza următoare în grădină.

Le-a arătat locul din spatele bambușilor, de unde te puteai cățăra în gurile sculptate în stâncă.

— Ce sunt *aceia*? a întrebat Prince.

— Aceia sunt dragonii, i-a explicat Lorq.

— Nu există niciun dragon, a spus Ruby.

— Aceia sunt dragoni. Asta spune tata.

— Aha! a zis Prince, apoi și-a agățat brațul artificial de marginea stâncii și s-a ridicat. Pentru ce sunt?

— Te urci în ei. După aceea poți să cobori din nou. Tata spune că oamenii care au trăit aici înaintea noastră i-au sculptat.

— Cine a trăit aici înainte? a întrebat Ruby. Și la ce le foloseau dragonii? Ajută-mă să urc, Prince.

— Sunt stupizi.

Prince și Ruby stăteau acum între colții de stâncă de deasupra lui. (Mai târziu avea să afle că „oamenii care trăiseră acolo" erau o rasă dispărută de douăzeci de mii de ani din Coloniile Exterioare; sculpturile lor au rezistat, iar pe aceste fundații în ruină Von Ray și-a construit una dintre vile.)

Lorq s-a întins spre stâncă, s-a prins cu degetele de margine și a început să se cațere.

— Îmi dai o mână de ajutor?

— Așteaptă puțin, i-a răspuns Prince.

După care, încet, și-a pus pantoful pe degetele lui și a apăsat.

Lorq a icnit și s-a izbit de pământ. Își strângea mâna de durere.

Ruby a chicotit.

— Hei! a strigat Lorq.

Indignarea fierbea în el, iar nedumerirea îl copleșea. Simțea cum durerea îi pulsează în încheieturile degetelor.

— N-ar trebui să glumești pe seama brațului lui, a spus Ruby. Nu îi place asta.

— Cum? a zis Lorq și s-a uitat pentru prima dată direct la gheara de plastic și metal. N-am glumit despre asta!

— Ba da, ai făcut-o, a răspuns Prince calm. Nu-mi plac oamenii care glumesc pe seama mea.

— Dar eu...! a spus Lorq, care, cu mintea lui de șapte ani, încerca să înțeleagă tot acel nonsens.

S-a ridicat din nou.

— Ce nu e în regulă cu mâna ta? a întrebat el.

Prince s-a lăsat în genunchi, s-a întins și și-a balansat brațul spre capul lui Lorq.

— Privește...! a strigat el și a sărit înapoi.

Brațul mecanic s-a mișcat atât de iute, încât s-a auzit șuierând prin aer.

— Să nu mai vorbești despre mâna mea! Nu e nimic în neregulă cu ea! Chiar nimic!

— Dacă vei înceta să râzi de el, va fi prietenul tău, a comentat Ruby, inspectând cu privirea cerul gurii stâncoase a dragonului sculptat.

— Bine, e în ordine, a spus Lorq precaut.

Prince a zâmbit.

— Atunci, de acum încolo vom fi prieteni.

Avea pielea foarte palidă și dinții mici.

— Bine! a spus Lorq și a știut că nu îi place de Prince.

— Dacă spui ceva de genul „hai să dăm mâna", te va bate, a spus Ruby. Și poate să o facă, chiar dacă ești mai mare decât el.

Sau chiar dacă Ruby era mai mare.

— Vino sus, a spus Prince.

Lorq s-a urcat în gura de piatră a dragonului, lângă ceilalți doi copii.

— Ce facem acum? a întrebat fata. Ne dăm jos?

— De aici te poți uita în grădină, a spus Lorq. Și poți să urmărești petrecerea.

— Cine-ar vrea să vadă o petrecere răsuflată? a întrebat Ruby.

— Eu, a spus Prince.

— Ah, a zis ea. Tu vrei. Ei bine, atunci e în regulă.

Dincolo de bambuși, oaspeții pășeau printre pietre, vrejuri și copaci. Râdeau discret, beau din pahare înalte și vorbeau despre cele mai noi realizări în comunicarea subliminală și despre politică. Tatăl lui stătea lângă fântâna arteziană și le spunea mai multor persoane ce credea el despre propusa suveranitate a Coloniilor Exterioare – la urma urmei, avea o casă acolo și se ținea la curent cu situația. Era chiar anul în care ministrul Morgan fusese asasinat. Deși Underwood fusese arestat, încă mai circulau teorii referitoare la facțiunea care era cu adevărat responsabilă.

O femeie cu părul argintiu flirta cu un cuplu de tineri care veniseră cu ambasadorul Selvin, el însuși un văr de-ai lor. Aaron Red, un domn masiv și un adevărat gentleman, încolțise un grup de trei tinere doamne și le expunea pe un ton dogmatic opiniile lui despre degenerarea morală a tinerilor. Mama lui Lorq mergea printre oaspeți, iar tivul rochiei ei roșii atingea ușor iarba. Era urmată de bufetul mobil, care scotea un zgomot discret. Se oprea din loc în loc pentru a le oferi invitaților aperitive cu brânză sau carne, băuturi și părerile ei despre noile propuneri de realiniere. Acum, după un an în care se bucurase de un succes fenomenal la public, elita intelectuală a societății a acceptat *Tohu-bohus* ca o formă legitimă de muzică. Ritmurile ei trepidante răsunau peste peluză. O sculptură luminoasă din colțul grădinii se contorsiona, sclipea și creștea odată cu sunetele.

După aceea, tatăl lui a râs atât de zgomotos, încât toți s-au uitat la el.

— Trebuie să auziți asta! Ascultați ce mi-a zis Lusuna! a spus el în timp ce ținea de umăr un student, care sosise cu perechea de tineri.

Se pare că atitudinea dominantă a lui Von Ray îl făcuse pe tânăr să își susțină cu obstinație punctul de vedere. Tatăl i-a făcut semn să repete ceea ce spusese.

— Am zis doar că trăim într-o perioadă în care modificările economice, politice și tehnologice au distrus toate tradițiile culturale.

— Dumnezeule, a zis, râzând, femeia cu părul argintiu. Numai atât?

— Nu, nu! a zis tata dând din mână. Trebuie să ascultăm ce crede tânăra generație. Continuă, domnule!

— Nu există resurse disponibile de solidaritate națională sau mondială nici măcar pe Pământ, centrul Dragonului. Ultimele șase generații au asistat la asemenea deplasări ale populațiilor de pe-o planetă pe alta, încât un fenomen similar nu se mai poate repeta. Această societate pseudo-interplanetară care a înlocuit orice tradiție autentică, deși este foarte atractivă, este total lipsită de conținut și ascunde un incredibil păienjeniș de decadență, trădare, corupție...

— Acum serios, Lusuna, a spus tânăra lui soție, se vede cât ești de erudit.

Tocmai ce luase un alt pahar cu băutură, la îndemnul femeii cu păr argintiu.

— ... și piraterie.

(Când a rostit ultimul cuvânt, chiar și copiii care stăteau ghemuiți în gura șopârlei sculptate, și-au putut da seama, din privirile schimbate de oaspeți, că Lusuna mersese prea departe.)

Mama lui Lorq a traversat peluza, iar partea de jos a rochiei ei mulate se despica dezvelindu-i unghiile aurite. Și-a întins mâinile spre Lusuna, zâmbind.

— Vino, să continuăm această disecție socială la cină. Avem un fel de mâncare total decadent de *mango-bongoou* cu o netradițională *loso ye mbiji a meza* și o strident de degenerată *mpati a nsengo*.

Mama lui întotdeauna prepara la petreceri rețete vechi senegaleze.

— Iar dacă se dovedește cooperant cuptorul, vom încheia cu un îngrozitor de pseudo-interplanetar *tiba yoka* flambat.

Tânărul s-a uitat în jur, și-a dat seama că trebuia să zâmbească, și s-a descurcat formidabil, râzând. Cu studentul la braț, mama lui Lorq i-a condus pe toți la cină.

— Parcă mi-a spus cineva că ai câștigat o bursă la Universitatea Dragonului din Centauri. Trebuie să fii foarte inteligent. Vii de pe Pământ, îmi dau seama după accent. Din Senegal? Ei bine, și eu sunt tot de acolo. Din ce oraș...?

Iar tata, ușurat, și-a dat pe spate părul de culoarea stejarului și i-a urmat pe ceilalți în pavilionul de servire a mesei cu geamurile acoperite de jaluzele.

Pe limba de piatră, Ruby i-a spus fratelui ei:

— Nu cred că ar trebui să faci asta.

— De ce nu? a întrebat Prince.

Lorq s-a uitat la cei doi frați. Prince a ridicat în mâna lui protetică o piatră din gura dragonului. Dincolo de peluză erau coliviile mari pentru papagalii albi Cacadu aduși de mama lui Lorq de pe Pământ în urma ultimei ei călătorii acolo.

Prince a țintit. Metalul și plasticul deveniră indistincte.

La doisprezece metri depărtare, păsările au țipat și au început să se agite în colivie. În timp ce una dintre ele se prăbușea, Lorq îi putea vedea, chiar și de la acea distanță, penele mânjite de sânge.

— Chiar pe aia am vrut să o dobor! a zis Prince zâmbind.

— Hei! a strigat Lorq. Mama nu va...

S-a uitat din nou la extensia mecanică prinsă de umărul lui Prince peste ciotul brațului.

— Hei, arunci mai bine cu...

— Ai grijă! a zis Prince, iar privirea de sub sprâncenele lui negre i-a coborât pe cioburile de sticlă albastră. Nu ți-am spus să nu râzi de mâna mea?

Brațul s-a retras, iar Lorq a auzit motoarele – zum, clic, zum – din încheietura mâinii și din cot.

— Nu este vina lui că s-a născut așa, a spus Ruby. Și nu este politicos să faci remarci despre oaspeți. Aaron spune că oricum toți de aici sunteți niște barbari, nu-i așa, Prince?

— Așa e, a zis acesta și și-a lăsat mâna în jos.

O voce s-a auzit în difuzorul din grădină.

— Copii, unde sunteți? Veniți la cină! Grăbiți-vă!

Cei trei au coborât și au apărut dintre tulpinile de bambus.

Lorq a mers la culcare încă entuziasmat de petrecere. Stătea întins sub umbrele duble ale palmierilor de deasupra tavanului camerei lui, care era încă transparent din noaptea precedentă.

Cineva a șoptit:

— Lorq!

Iar după aceea:

— Șșș! Nu vorbi așa tare, Prince.

Mai încet:

— Lorq?

A tras plasa pentru insecte și s-a ridicat în pat. Încrustați în podeaua de plastic, străluceau tigri, elefanți și maimuțe.

— Ce vreți?

— I-am auzit când ieșeau pe poartă, a zis Prince, care stătea în ușa camerei, în pantaloni scurți. Unde au plecat?

— Și noi vrem să mergem, s-a auzit glasul lui Ruby din spatele fratelui ei.

— Unde au plecat? a întrebat Prince din nou.

— În oraș, a răspuns Lorq, apoi s-a ridicat din pat și a pășit tiptil peste menajeria sclipitoare. Mămica și tăticul întotdeauna își duc oaspeții în oraș când vin în vacanțe.

— Și ce fac acolo? a întrebat Prince, sprijinindu-se de stâlpul ușii.

— Merg... ei bine, merg în oraș, a zis el, iar în locul ignoranței s-a strecurat curiozitatea.

— Am dezactivat automatul de supraveghere, a spus Ruby.

— Nu aveți unul foarte bun. A fost ușor. Totul e atât de demodat aici. Aaron spune că numai barbarilor din Pleiade li se pare încântătoare viața de aici. Ai de gând să ne duci și pe noi să vedem unde au plecat?

— Ei bine, eu...

— Vrem să mergem, a spus Ruby.

— Tu nu vrei să mergi să vezi?

— În regulă. Trebuie să mă încalț.

Lorq intenționase să refuze. Dar curiozitatea copilărească de a vedea ce fac adulții atunci când cei mici nu sunt de față era baza pe care urma să se formeze conștiința adolescentului și, mai târziu, cea a adultului.

Grădina fremăta în jurul porții. Zăvorul se deschidea întotdeauna ziua la contactul cu amprenta palmară a lui Lorq, iar acesta a rămas surprins să constate că zăvorul s-a deschis și acum.

Drumul se unduia în noaptea umedă. Dincolo de stânci și de apă, o lună joasă transforma insula într-o prelungire de fildeș de care se loveau valurile mării. Iar printre copaci, luminile orașului se aprindeau și se stingeau precum cele ale unui computer. Stâncile, ca de cretă în lumina lunii mai mici de pe orbita înaltă, mărgineau drumul. Un cactus își înălța limbile țepoase spre cer.

Când au ajuns la prima dintre cafenelele din oraș, Lorq l-a salutat pe unul dintre minerii ce stăteau la o masă în fața localului.

— Micule senior, a zis minerul dând din cap într-un gest de recunoaștere.

— Știi unde sunt părinții mei? l-a întrebat Lorq.

— Au trecut pe aici. Doamnele îmbrăcate în haine festive, bărbații în veste și cămăși negre. Au trecut pe aici cu o jumătate de oră, o oră în urmă.

— În ce limbă vorbește? a întrebat curios Prince.

Ruby a chicotit.

— Chiar înțelegi ce spune?

Lorq și-a mai dat seama de ceva: el și părinții lui le vorbeau oamenilor din São Orini folosind cuvinte total diferite de cele pe care le foloseau când vorbeau între ei și cu oaspeții lor. Învățase bolovănosul dialect portughez în luminile intermitente ale unui hipno-profesor cândva în perioada neclară a începutului copilăriei.

— Unde s-au dus? l-a întrebat din nou.

Minerul se numea Tavo; cu un an înainte, timp de o lună, după închiderea minei, a fost cuplat și angajat printre grădinarii gălăgioși care au amenajat parcul din spatele casei. Între adulții obtuzi și copiii foarte isteți se leagă o formă deosebit de tolerantă de prietenie. Tavo era murdar și neghiob; Lorq îl accepta așa cum era. Dar mama lui pusese capăt acestei prietenii în urmă cu un an, când Lorq se întorsese din oraș și îi povestise cum l-a văzut pe Tavo ucigând un om care îi luase în derândere capacitatea de a bea.

— Hai, Tavo. Spune-mi unde s-au dus.

Tavo a ridicat din umeri.

Insectele zburau în jurul literelor luminoase de deasupra ușii cafenelei. Panglicile de hârtie creponată rămase după Festivalul Suveranității fluturau de stâlpii marchizei. Era aniversarea Suveranității Pleiadelor, dar minerii o celebrau aici, sperând în propria lor suveranitate și în onoarea mamei și a tatălui lui Lorq.

— Știe unde s-au dus? a întrebat Prince.

Tavo bea rom, iar dintr-o cană crăpată, lapte acru. Și-a lovit ușor genunchiul cu palma, iar Lorq s-a așezat, aruncându-le priviri lui Prince și lui Ruby.

Cei doi frați s-au uitat nesiguri unul la celălalt.

— Stați și voi pe scaune, a spus Lorq.

S-au așezat.

Tavo i-a oferit lui Lorq laptele lui acru. Băiatul a băut jumătate din el, după care i-a întins cana lui Prince.

— Vrei și tu?

Celălalt a ridicat cana la gură și a simțit mirosul.

— Bei așa ceva? a zis el strâmbându-se și a pus iute cana pe masă.

Lorq a ridicat paharul cu rom și i-a spus.

— Ai prefera niște...?

Dar Tavo i-a luat paharul din mână.

— Asta nu e pentru tine, micule senior.

— Tavo, unde sunt părinții mei? a întrebat din nou Lorq.

— În pădure, la Alonza.

— Ne duci acolo, Tavo?

— Cine, eu?

— Vrem să mergem să-i vedem.

Bărbatul s-a gândit un moment.

— Nu putem merge dacă nu aveți bani, a spus el, ciufulindu-i părul lui Lorq. Hei, micule senior, ai ceva bani la tine?

Lorq a scos din buzunar cele câteva monede pe care le avea.

— Nu sunt suficienți.

— Prince, tu sau Ruby, aveți ceva bani la voi?

Prince avea două lire sterline în pantalonii lui scurți.

— Dă-i-le lui Tavo.

— De ce?

— Ca să ne ducă să ne vedem părinții.

Tavo s-a întins peste masă, a luat banii de la Prince, după care s-a arătat nedumerit când a văzut suma.

— Mi-i dă mie?

— Dacă ne duci acolo, i-a spus Lorq.

Tavo l-a gâdilat pe burtă. Au râs. Bărbatul a împăturit o bancnotă și a pus-o în buzunar. Apoi, a mai comandat un rom și o cană cu lapte acru.

— Laptele e pentru tine. Vor și prietenii tăi?

— Hai, Tavo, ai spus că ne duci acolo.

— Fii cuminte, i-a spus minerul. Mă întreb dacă ar fi bine să vă duc. Știi că mâine dimineață trebuie să mă cuplez la postul de lucru, a zis el și a lovit ușor racordul montat pe una dintre încheieturile mâinilor.

Lorq și-a pus sare și piper în lapte și a sorbit din el.

— Vreau să gust și eu, a spus Ruby.

— Miroase îngrozitor, a zis Prince. Nu ar trebui să bei. O să ne ducă acolo?

Tavo i-a făcut un semn proprietarului cafenelei și l-a întrebat:

— Sunt mulți oameni la Alonza în noaptea asta?

— E vineri seara, nu-i așa? a răspuns proprietarul.

— Băiatul vrea să îl duc acolo astă-seară, a spus Tavo.

— Îl duci pe băiatul lui Von Ray la Alonza? a întrebat proprietarul, iar semnul purpuriu din naștere i s-a vălurit.

— Părinții lui sunt acolo, a răspuns Tavo ridicând din umeri. Băiatul vrea să îi duc acolo. Mi-a spus să îi duc acolo, știi? Și va fi mai distractiv decât să stăm aici și să strivim gângănii roșii.

Bărbatul s-a aplecat, a legat una de alta curelele sandalelor de care se descălțase, după care și le-a atârnat în jurul gâtului.

— Să mergem, micule senior. Spune-le băiatului cu o singură mână și fetei să se poarte frumos.

Când a auzit remarca referitoare la mâna lui Prince, Lorq a sărit în sus.

— Mergem acum.

Dar Prince și Ruby nu au înțeles.

— Mergem, le-a explicat Lorq. Sus, la Alonza.

— Ce e Alonza?

— E cumva asemănător locurilor în care Aaron le duce întotdeauna pe femeile acelea drăguțe din Beijing?

— Nimic de aici nu seamănă cu ce este în Beijing, prostuțo, a spus Prince. Nici măcar cu ce vezi la Paris.

Tavo s-a aplecat și l-a luat pe Lorq de mână.

— Stai lângă mine. Spune-le și prietenilor tăi să facă la fel.

Mâna lui Tavo era transpirată și plină de bătături. Jungla chicotea și șuiera deasupra lor.

— Unde mergem? a întrebat Prince.

— Să îi vedem pe mama și tata, a răspuns Lorq, iar vocea îi părea nesigură. La Alonza.

Tavo a analizat cuvântul și a dat aprobator din cap. Apoi a arătat cu degetul printre copacii ce străluceau în culori diferite sub lumina celor două luni.

— E departe, Tavo?

Bărbatul l-a prins ușor pe Lorg cu degetele de ceafă, apoi și-a retras mâna și a continuat să meargă.

În vârful dealului se afla o poiană; lumina se strecura pe sub marginile unui cort. Mai mulți bărbați glumeau și beau în compania unei femei grase care ieșise afară, la aer. Fața și umerii îi erau transpirați. Sânii îi străluceau înainte să coboare sub imprimeul portocaliu. Degetele i se jucau în păr.

— Stai, a șoptit Tavo și i-a împins înapoi pe copii.

— Hei, de ce...

— Trebuie să rămânem aici, i-a tradus Lorq lui Prince, care păși înainte după miner.

Prince s-a uitat în jurul lui, după care s-a întors și s-a oprit lângă Lorq și Ruby.

Alăturându-se grupului de bărbați, Tavo a luat sticla acoperită cu rafie, care era trecută din mână în mână.

— Hei, Alonza, seniorii Von Ray sunt...? a întrebat el, arătând cu degetul mare spre cort.

— Câteodată vin aici. Câteodată își aduc și oaspeții cu ei, a spus Alonza. Câteodată le place să vadă...

— Acum, a spus Tavo. Acum sunt aici?

Femeia a luat sticla și a dat aprobator din cap.

Tavo s-a întors și le-a făcut semn copiilor.

Lorq, urmat cu precauție de Prince și sora lui, a mers lângă el. Bărbații continuau să vorbească cu glasuri indistincte,

dar care acopereau țipetele și râsetele din interiorul cortului. Noaptea era fierbinte. Sticla a mai mers din mână în mână de încă trei ori. Lorq și Ruby au gustat și ei. La ultima tură Prince s-a strâmbat, dar a băut și el.

În cele din urmă, Tavo l-a îndemnat pe Lorq cu o ușoară bătaie pe umăr:

— Intră.

Tavo a trebuit să se aplece pentru a trece de ușa joasă. Lorq era cel mai înalt dintre copii, iar vârful capului său a atins pânza.

Un felinar atârna de stâlpul din centru: o lumină stridentă proiectată pe acoperiș, o lumină stridentă proiectată în pâlnia unei urechi, pe marginea nărilor, pe ridurile fețelor îmbătrânite. În mulțime, dintr-un cap lăsat pe spate au țâșnit râsete și vorbe obscene. O gură umedă strălucea când gâtul sticlei era lăsat în jos. Păr despletit, transpirat. Acoperind zgomotul, cineva suna dintr-un clopot. Lorq a simțit cum îl furnicau palmele de entuziasm.

Oamenii au început să se ghemuiască. Tavo s-a așezat pe vine. La fel au făcut Prince și Ruby. Și Lorq a făcut la fel, dar s-a ținut de gulerul ud al lui Tavo.

În arenă, un om în cizme tropăia de colo-colo, îndemnând mulțimea să se așeze.

De cealaltă parte, dincolo de balustradă, Lorq a recunoscut-o pe femeia cu părul argintiu. Se sprijinea de umărul studentului senegalez, Lusuna. Părul îi era lipit dezordonat de frunte ca niște lame de cuțit contorsionate. Studentul și-a descheiat cămașa. Nu mai purta vesta.

Omul din arenă a tras din nou de cordonul clopotului. Niște puf a căzut pe brațul lui strălucitor și a rămas lipit acolo, chiar și atunci când dădea din mâini și striga la mulțime; acum lovea cu pumnul lui ars de soare în peretele de tablă ca să facă liniște.

Banii erau băgați printre panourile balustradei. Sumele pariate stăteau înghesuite între scânduri. Uitându-se de-a

lungul balustradei, Lorq a văzut mai jos tânăra pereche. El era aplecat peste balustradă, încercând să îi arate ei ceva.

Omul din arenă a călcat peste amestecul de solzi și pene. Cizmele lui negre îi ajungeau până la genunchi. Când oamenii aproape făcuseră liniște, s-a deplasat spre marginea mai apropiată a arenei, însă Lorq tot nu putea vedea, s-a lăsat în jos și...

Ușa unei cuști s-a deschis cu zgomot. Cu un zbieret, omul din arenă a sărit pe gard și s-a agățat de stâlpul din centru. Spectatorii au țipat și au sărit ca arși. Cei care stăteau pe vine s-au ridicat în picioare. Lorq a încercat să își facă loc în față.

În cealaltă parte a arenei l-a văzut pe tatăl lui ridicându-se. Fața udă îi era schimonosită sub părul blond. Von Ray și-a ridicat amenințător pumnul spre arenă. Mama lui Lorq, cu mâna dusă la gât, s-a lipit de soțul ei. Ambasadorul Selvin încerca să își facă loc între doi mineri ce urlau lângă balustradă.

— Uite-l pe Aaron, a exclamat Ruby.

— Nu...! a zis Prince.

Dar acum atât de mulți oameni stăteau în picioare, încât Lorq nu mai putea vedea nimic. Tavo s-a ridicat și le-a strigat oamenilor să se așeze, asta până când cineva i-a pasat o sticlă.

Lorq s-a mișcat spre stânga încercând să vadă; după aceea s-a mutat spre dreapta când nu mai zărea nimic din partea stângă. Un entuziasm greu de definit punea stăpânire pe el.

Omul din arenă stătea pe balustradă, deasupra mulțimii. Sărind, lovise felinarul cu umărul, făcând umbrele să tremure pe pânză. S-a sprijinit de stâlp și s-a încruntat în lumina care se mișca dintr-o parte în alta, apoi și-a masat brațele musculoase. Abia atunci, a băgat de seamă puful. L-a îndepărtat cu grijă și a început să își cerceteze umerii și pieptul acoperit de păr încâlcit.

Zgomotul a explodat la marginea arenei, apoi s-a potolit, după care a izbucnit din nou ca un muget. Cineva flutura o vestă în aer.

Omul din arenă, după ce s-a asigurat că nu mai avea pe el nici urmă de puf, s-a sprijinit din nou de stâlp.

Entuziasmat şi fascinat, Lorq se simţea puţin rău din cauza romului şi a mirosurilor grele.

— Hai să mergem sus, i-a strigat el lui Prince. O să vedem tot de acolo.

— Nu cred că s-ar cuveni s-o facem, a spus fata.

— De ce nu? a zis Prince şi a făcut un pas în faţă.

Părea totuşi speriat.

Lorq s-a repezit în faţa lui.

După aceea cineva l-a prins de braţ şi băiatul s-a întors.

— Ce faci aici? a strigat Von Ray.

Furios şi derutat, respira greu.

— Cine ţi-a spus că îi poţi aduce aici pe copiii ăştia?

Lorq s-a uitat în jur după Tavo. Bărbatul nu era acolo.

Aaron Red a apărut din spatele tatălui său.

— Ţi-am *spus* că trebuia să lăsăm pe cineva cu ei. Automatele voastre de supraveghere sunt atât de demodate. Orice copil mai inteligent le poate veni de hac.

Von Ray s-a întors brusc.

— Of, copiii sunt perfect în regulă. Dar Lorq ştie că nu trebuie să iasă seara singur.

— Îi duc eu acasă, a spus mama lui Lorq când s-a apropiat de ei. Nu fi supărat, Aaron. Sunt în regulă. Îmi pare foarte rău, chiar îmi pare.

S-a întors spre copii şi a zis:

— Ce a fost în capul vostru când v-aţi gândit să veniţi aici?

Minerii s-au strâns în jurul lor curioşi.

Ruby a început să plângă.

— Draga mea, ce e cu tine? a întrebat mama lui Lorq îngrijorată.

— N-are nimic, a spus Aaron Red. Ştie ce se va întâmpla când ajungem acasă. Ştiu când greşesc.

Ruby, care probabil nu se gândise deloc la ceea ce avea să i se întâmple, a început să plângă de-a binelea.

— De ce nu vorbim despre asta mâine dimineață? a spus mama și i-a aruncat o privire disperată lui Von Ray.

Dar tatăl lui Lorq era prea necăjit de lacrimile lui Ruby și prea jenat de prezența fiului pentru a răspunde.

— Da, du-i tu acasă, Dana, a zis el și s-a uitat în sus la minerii care îi priveau. Du-i acasă acum. Hai Aaron, nu are rost să te îngrijorezi.

— Ruby, Prince, dați-mi mâinile, a spus mama. Hai Lorq, mergem direct...

Femeia și-a întins mâinile spre copii.

Atunci Prince și-a extins brațul protezat și a tras brusc.

Mama a țipat, s-a împleticit și i-a lovit încheietura cu mâna ei liberă. Degetele din metal și din plastic au strâns-o puternic de mână.

— Prince! a țipat Aaron întinzându-se spre băiat, însă acesta s-a ferit, s-a răsucit, după care s-a strecurat printre mâinile bărbatului care încerca să îl pună la pământ.

Mama lui Lorq s-a lăsat în genunchi pe pardoseala soioasă, cu răsuflarea întretăiată, suspinând ușor. Tata a prins-o de umeri.

— Dana, ce a făcut? Ce s-a întâmplat?

Mama dădea din cap.

Prince fugea direct spre Tavo.

— Prinde-l! a strigat tatăl în portugheză.

Iar Aaron a răcnit:

— Prince!

Auzindu-și numele, băiatul nu a mai opus rezistență; s-a lăsat în brațele lui Tavo, cu fața lividă.

Mama era acum în picioare, sprijinindu-și chipul schimonosit de durere pe umărul soțului ei

— ... și una dintre păsările mele albe... a auzit-o Lorq spunând.

— Prince, vino aici! i-a ordonat Aaron.

Prince s-a întors, cu mișcări smucite, electrice.

—Te întorci imediat acasă cu Dana, a spus Aaron. Îi pare rău că a pomenit de mâna ta. Nu a vrut să te jignească.

Mama și tatăl lui Lorq s-au uitat la Aaron consternați. Bărbatul a păşit înainte, iar femeia a făcut un pas înapoi. Aaron Red s-a întors spre ei. Era un bărbat mărunt. Singurul lucru roşu pe care Lorq îl distingea la el era colțul ochilor.

— Vedeți voi... a zis Aaron, al cărui chip părea obosit. Niciodată nu am vorbit despre handicapul lui. Niciodată.

Părea supărat.

— Nu vreau să se simtă inferior. Nu las pe nimeni să îl scoată în evidență ca fiind diferit de noi. Vedeți, nu trebuie să menționați niciodată acest lucru în fața lui. Deloc.

Tata a început să spună ceva. Dar el fusese primul care se simțise jenat în acea seară.

Mama se uita când la un bărbat, când la celălalt, după care la degetele ei. Le ținea în cealaltă palmă și le masa ușor.

— Copii, a spus ea. Veniți cu mine.

— Dana, ești sigură că...

Mama i-a tăiat vorba cu o singură privire.

— Veniți cu mine, copii, a repetat ea, după care au ieşit din cort.

Tavo era afară.

— Vin cu voi, seniora. Mă întorc cu voi acasă, dacă doriți.

— Da, Tavo, a spus mama. Mulțumesc.

Își ținea mâna apăsată pe rochie, undeva lângă stomac.

— Acel băiat cu mâna de fier, a zis Tavo și a clătinat din cap. Și fata și fiul vostru. Eu i-am adus aici, seniora. Dar vedeți, ei mi-au cerut-o. Ei mi-au spus să îi aduc aici.

— Înțeleg, a spus mama lui Lorq.

De data aceasta, nu au coborât prin junglă, ci pe drumul mai larg ce trecea pe lângă dubasul de unde echipamentele cu propulsie turbinară preluau minerii pentru a-i transporta în minele de pe fundul mării. Siluetele înalte se clătinau pe apă, aruncând umbre duble pe valuri.

Când s-au apropiat de poarta parcului, pe Lorq a început brusc să îl doară stomacul.

— Ține-l de cap, Tavo, l-a instruit mama. Vezi, toată această agitație nu e bună pentru tine, Lorq. Și ai băut din nou din laptele acela. Te simți mai bine?

Băiatul nu îi pomenise nimic despre rom. Duhoarea din cort, precum și mirosul ce-l învăluia pe Tavo, i-au protejat secretul. Prince și Ruby îl urmăreau tăcuți, schimbând priviri între ei.

Când au ajuns sus, mama lui Lorq a repus în funcțiune automatul de supraveghere și i-a închis pe Prince și pe Ruby în camera lor. În cele din urmă, s-a dus în camera fiului ei.

— Te mai doare mâna, mămico? a întrebat-o el cu capul pe pernă.

— Da. Nu s-a rupt nimic, cu toate că nu îmi dau seama cum de nu s-a întâmplat asta. Voi chema unitatea medicală imediat ce plec de aici.

— Ei au vrut să meargă! a izbucnit Lorq. Au spus că vor să vadă unde v-ați dus.

Mama s-a așezat pe marginea patului și i-a masat spatele cu mâna ei nevătămată.

— Nu ai vrut să vezi și tu, măcar un pic?

— Ba da, a spus băiatul, după un moment de gândire.

— Așa ziceam și eu. Te mai doare stomacul? Nu îmi pasă ce spun ceilalți, tot nu îmi dau seama cum acel lapte acru îți poate face bine.

Lorq nu-i spusese încă despre rom.

— Culcă-te acum, a spus mama și s-a îndreptat spre ușa camerei.

Băiatul și-o amintea atingând comutatorul.

Își amintea o lună care se întuneca prin plafonul rotativ.

Federația Pleiadelor, Ark, New Ark, 3162

Lorq întotdeauna asociase prezența lui Prince Red cu apariția și dispariția luminii. Stătea gol pe marginea piscinei

de pe acoperiş şi citea pentru examenul de petrologie, când frunzele purpurii de la intrarea din piatră au început să tremure. Luminatorul vibra în ritmul furtunii de afară; turnurile din Ark, echipate pentru a glisa în vânt, se zăreau distorsionate în spatele stratului strălucitor de gheaţă.

— Tată! a strigat Lorq, decuplând cititorul şi ridicându-se în picioare. Hei, sunt al treilea la cursul de matematici superioare. Al treilea!

Von Ray, îmbrăcat într-o haină cu blană pe margini, a păşit printre frunze.

— Presupun că în momentul de faţă îţi închipui că studiezi. Nu ar fi mai bine să o faci în bibliotecă? Cum te poţi concentra aici, sus, cu atâtea lucruri care îţi pot distrage atenţia?

— Petrologie, a spus Lorq spre recorderul cu însemnări. De fapt, nici nu prea trebuie să studiez materia asta. Am deja destule diplome de merit.

Abia în ultimii câţiva ani învăţase Lorq să se destindă, confruntat cu solicitările constante ale părinţilor lui de a atinge perfecţiunea. Odată ce a învăţat acest lucru, Lorq şi-a dat seama că exigenţele erau acum de natură ritualică şi de faţadă socială, cedând comunicării dacă aveau posibilitatea de a se manifesta.

— Aha, le ai deja, a spus tatăl său, după care a zâmbit.

Particulele de gheaţă din păr i se transformau în apă în timp ce îşi descheia haina. Cel puţin ai studiat, nu te-ai strecurat prin măruntaiele lui *Caliban*.

— Tată, asta îmi aminteşte de ceva. Am înregistrat ambarcaţiunea pentru regata New Ark. Vrei să vii cu mama să vezi finalul cursei?

— Dacă putem. Ştii că mama nu s-a simţit prea bine în ultima vreme. Ultima călătorie a fost puţin cam dură. Şi o îngrijorezi cu toate cursele astea ale tale.

— De ce? Nu mi-au afectat studiile.

Von Ray a ridicat din umeri.

— Crede că e periculos, a zis el și și-a pus haina pe o piatră. Am auzit de premiul pe care l-ai luat la Trantor luna trecută. Felicitări. Poate că își face griji din cauza ta, dar nu și-a mai încăput în piele de mândrie când le-a spus acelor încrezute de la club că ești fiul ei.

— Aș fi vrut să fiți și voi acolo.

— Și noi am vrut. Dar nu era în niciun caz posibil să ne scurtăm circuitul turistic cu o lună. Vino, vreau să-ți arăt ceva.

Lorq și-a urmat tatăl de-a lungul firului de apă ce curgea în meandre din piscină. Von Ray l-a luat de umeri pe fiul lui în timp ce coborau treptele care duceau în casă, pe lângă căderea de apă. Sub greutatea lor, scările au început să își mărească viteza.

— În timpul acestei călătorii am făcut o escală pe Pământ. Am petrecut o zi cu Aaron Red. Cred că l-ai cunoscut cândva, cu mult timp în urmă. Red-Shift Limited?

— În New Brazillia, a spus Lorq. La mină.

— Îți mai aduci aminte?

Scările au ajuns în poziție orizontală și i-au transportat de-a lungul serei. Papagalii Cacadu s-au înălțat din arbuști, au lovit cu aripile peretele transparent unde zăpada se așternuse dincolo de geamuri, după care s-au așezat pe florile sângerii, scuturându-le petalele în nisip.

— Prince a fost cu el. Un băiat de vârsta ta, poate un pic mai mare.

De-a lungul anilor, Lorq fusese cumva la curent cu isprăvile lui Prince, așa cum orice copil e la curent cu ceea ce fac copiii prietenilor de famile. Cu ceva timp în urmă, Prince schimbase patru școli foarte rapid, iar după zvonurile ce ajunseseră în Pleiade, se pare că numai datorită averii și influenței firmei Red-Shift Limited aceste transferuri nu au fost pur și simplu denumite exmatriculări.

— Îmi amintesc de el, a spus Lorq. Avea numai un braț.

— Acum poartă o mănușă neagră, până la umăr, cu o banderolă cu pietre prețioase în partea de sus. E un tânăr admirabil. A spus că își amintește de tine. Voi doi ați făcut ceva prostii atunci, cu mult timp în urmă. El, cel puțin, pare că s-a mai potolit.

Lorq a ridicat din umerii pe care se afla încă brațul tatălui său și a pășit pe carpetele albe împrăștiate peste tot în grădina de iarnă.

— Ce vrei să îmi arăți?

Tatăl lui a mers la una dintre coloanele de vizionare. Era un cilindru translucid, cu o grosime de un metru, ce susținea plafonul transparent cu un capitel de sticlă în formă de floare.

— Dana, vrei să îi arăți lui Lorq ce i-ai adus?

— O secundă.

Figura mamei lui a apărut în coloană. Stătea pe scaunul în formă de lebădă. A luat o bucată de stofă verde de pe masa de lângă ea și a desfăcut-o pe brocartul matlasat din poală.

— Sunt minunate! a exclamat Lorq. Unde ai găsit cuarț heptodin?

Pietrele, în esență constituite din siliciu, se formaseră sub presiune geologică, astfel încât în fiecare cristal, aproximativ de mărimea unui pumn de copil, lumina curgea de-a lungul liniilor albastre discontinue din interiorul formelor crestate.

— Le-am luat când am făcut o escală în Cygnus. Stăteam lângă Deșertul Exploziv al lui Krall. Puteam vedea cuarțul strălucind de la fereastra hotelului nostru, dincolo de zidurile orașului. Era aproape tot atât de spectaculos pe cât este întotdeauna descris. Într-o după-amiază, când tatăl tău participa la o conferință, am mers în circuitul turistic. Când le-am văzut m-am gândit la colecția ta, așa că le-am cumpărat pentru tine.

— Mulțumesc, a zis Lorq și i-a zâmbit chipului din coloană.

Nici el, nici tatăl lui nu o mai văzuseră în persoană pe mama în ultimii patru ani. Victima unei afecțiuni degenerative fizice și mentale, din cauza căreia de multe ori nu putea

comunica deloc, se retrăsese în apartamentul ei din reședință, împreună cu medicamentele, computerele de diagnosticare, preparatele cosmetice și dispozitivele gravotermale și de citire. Ea – sau de cele mai multe ori unul dintre androizii programați în funcție de configurația modului ei general de reacție – apărea în coloanele de vizionare sub o formă similară personalității și aspectului ei fizic normal. În același mod, pe baza informațiilor teleramice și a celor puse la dispoziția androizilor, ea îl „însoțea" pe Von Ray în călătoriile lui de afaceri, în timp ce prezența ei efectivă, fizică, era limitată la spațiul din camerele izolate, camuflate, în care nimeni nu avea voie să intre, cu excepția psihotehnicianului care venea discret o dată pe lună.

— Sunt minunate, a repetat Lorq, apropiindu-se.

— Le las în camera ta în această seară, a zis mama lui și a ridicat una dintre pietre cu degetele ei întunecate. Și eu consider că sunt fascinante. Aproape hipnotice.

— Fii atent, a spus Von Ray și s-a îndreptat spre una dintre celelalte coloane. Am și altceva să îți arăt. Se pare că Aaron a aflat de pasiunea ta pentru curse și știe cât de bine te descurci.

Ceva căpăta formă în cea de-a doua coloană.

— Doi dintre inginerii lui au realizat un nou cuplaj ionic. Ne-au informat că este prea sensibil pentru utilizare comercială, iar pentru ei nu ar fi profitabil să îl producă la scară mare. Dar Aaron mi-a spus că nivelul de reacție ar fi excelent în cazul ambarcațiunilor de mici dimensiuni folosite în competiții. I-am propus să îl cumpăr pentru tine. Nici nu a vrut să audă; ți l-a dat cadou.

— Chiar a făcut asta?

Lorq nu era doar surprins, ci de-a dreptul entuziasmat.

— Unde e? a întrebat el.

În coloană, pe colțul unei platforme de încărcare, era un container. Gardul ce înconjura Nea Limani Yacht Basin se pierdea în depărtare printre turnurile de ghidare.

— Dincolo de teren? a întrebat Lorq din hamacul verde agățat de tavan. Bine! O să mă uit la el când cobor în seara asta. Încă trebuie să recrutez un echipaj pentru cursă.

— Îți alegi echipajul dintre oamenii care pierd timpul lângă terenul de decolare? l-a întrebat mama dând din cap. Chestia asta mă îngrijorează întotdeauna.

— Mamă, oamenii cărora le plac cursele, tinerii interesați de navele de competiție, cei care știu să navigheze, toți stau în jurul șantierelor de construcție a navelor. Și oricum, îi cunosc pe jumătate dintre oamenii din Nea Limani.

— Totuși, îmi doresc să îți alegi echipajul dintre prietenii tăi de școală sau dintre persoane de genul ăsta.

— Ce nu e în regulă cu oamenii cărora le plac lucrurile despre care vorbim noi acum? a zis Lorq și a schițat un zâmbet.

— Nu am sugerat nimic de felul acesta. Nu vreau decât să spun că ar trebui să apelezi la oameni pe care îi cunoști.

— După cursă, ce planuri ai pentru restul vacanței? a intervenit tatăl său.

Lorq a ridicat din umeri și a zis:

— Vrei să supraveghez lucrările la mina São Orini, ca anul trecut?

Sprâncenele tatălui său s-au relaxat, după care s-au încruntat din nou peste ridurile verticale de deasupra nasului.

— După ceea ce s-a întâmplat cu fiica acelui miner...? a zis bărbatul, relaxându-și din nou expresia feței. Vrei să mergi din nou acolo?

Lorq a ridicat încă o dată din umeri.

— Te-ai gândit la ceva ce ți-ar plăcea să faci? a întrebat mama lui Lorq, intervenind în discuție.

— Ashton Clark o să-mi trimită ceva. Dar acum chiar trebuie să mă duc să îmi aleg echipajul, a spus Lorq și s-a ridicat din hamac. Mamă, îți mulțumesc încă o dată pentru pietre. Mai vorbim despre vacanță după ce se termină școala.

Tânărul a pornit spre podul ce se arcuia peste apă.

— Să nu întârzii prea...

— Înainte de miezul nopții.

— Lorq, încă ceva.

S-a oprit în locul cel mai înalt de pe pod și s-a aplecat peste balustrada de aluminiu.

— Prince dă o petrecere. Ți-a trimis o invitație. Este pe Pământ, la Paris, pe Île Saint-Louis. Dar va avea loc la numai trei zile după regată. N-o să poți ajunge...

— *Caliban* poate ajunge pe Pământ în trei zile.

— *Nu*, Lorq. N-o să pleci pe Pământ în chichineața aia de...

— Nu am fost niciodată la Paris. Ultima dată am fost pe Pământ cu tine, când aveam cincisprezece ani, și atunci am mers la Beijing. O să fie ușor să navighez în Dragon.

Când a plecat, le-a spus din nou:

— Dacă nu fac rost de echipaj, nu voi putea nici măcar să mă întorc la școală săptămâna viitoare.

Apoi a dispărut dincolo de partea cealaltă a podului.

Echipajul lui era format din doi indivizi care s-au oferit să-l ajute să despacheteze cuplajul ionic. Niciunul dintre ei nu era din Federația Pleiadelor.

Brian, un tânăr de vârsta lui Lorq, care își înghețase un an la Universitatea din Dragon și navigase spre Coloniile Exterioare, muncea acum pentru a-și plăti călătoria de întoarcere; a fost atât căpitan, cât și cyborg conectat în navele de curse, dar numai în cadrul clubului cooperativ sponsorizat de școala lui. Datorită interesului comun față de navele de curse, relația lor era una de respect reciproc. Lorq admira în tăcere modul în care Brian navigase spre limita cealaltă a galaxiei, parcurgând distanțele fără fonduri și planuri prealabile; în timp ce Brian găsise în sfârșit în Lorq una dintre persoanele fabulos de bogate ce își permiteau să aibă propria lor navă și al cărei nume fusese până atunci doar o noțiune abstractă vehiculată în știrile sportive – Lorq Von Ray, unul dintre cei mai tineri și mai remarcabili capitani de curse din noua generație.

Dan, care completa echipajul navei de curse de mici dimensiuni, ce dispunea de trei rotoare, era un bărbat cam la patruzeci de ani. Era din Australia, de pe Pământ. Îl întâlniseră în barul unde începuse să le povestească despre vremurile în care fusese cyborg comercial conectat pe marile nave de transport, și despre căpitanii de curse din ale căror echipaje făcuse și el parte – deși el personal nu fusese niciodată căpitan. Desculț, cu o frânghie prinsă în talia pantalonilor rupți în genunchi, Dan era arhetipul cyborgilor conectați care-și pierdeau timpul pe aleile încinse din Nea Nemani. Domurile înalte de protecție împotriva vântului frângeau rafelele uraganului dezlănțuit din Tong peste strălucitorul Ark – era luna iumbra, cu numai trei ore de lumină în timpul unei zile de douăzeci și nouă de ore. Mecanicii, ofițerii și cyborgii conectați beau până târziu, discutau în baruri și saune, în birourile de înregistrare și în standurile de întreținere despre ultimele evenimente și curse.

La propunerea de a continua, după încheierea cursei, drumul spre Pământ, Brian a spus:

— Foarte bine. De ce nu? Oricum trebuie să mă întorc în Dragon la timp pentru orele din perioada vacanței.

Primind aceeași propunere, Dan a sărit ca ars:

— Paris? E îngrozitor de aproape de Australia, nu-i așa? Am un copil și două neveste în Melbourne și nu prea am chef să pună mâna pe mine. Presupun că dacă nu stăm prea mult...

Federația Pleiadelor/Dragon
(trecerea navei Caliban), 3162

După ce navele care participau la regată au trecut de satelitul de observație ce orbita în jurul lui Ark, au ocolit marginea interioară a roiului, spre Surorile Moarte și Întunecate și s-au întors din nou la Ark, a fost făcut anunțul că nava *Caliban* a sosit pe locul doi.

— E în regulă. Să ne cărăm de aici. Destinația: petrecerea lui Prince!

— Ai grijă... s-a auzit în difuzor vocea mamei lui.

— Transmite-i salutările noastre lui Aaron. Și felicitări din nou, fiule, a spus tatăl lui Lorq. Dacă distrugi clapeta de accelerație în timpul acestei călătorii nechibzuite, să nu te aștepți de la mine să îți cumpăr una nouă.

— Rămâi cu bine, tată.

Caliban s-a înălțat dintre navele înghesuite în baza de observare, unde veniseră spectatorii dornici să urmărească finalul regatei. Geamuri de cincisprezece metri străluceau sub ei în lumina stelelor (în spatele unuia dintre ele, tatăl și un android al mamei lui stăteau la balustradă, urmărind nava care se îndepărta), iar în câteva clipe nava lor a început să se deplaseze prin Federația Pleiadelor și, ulterior, spre Soare.

După o zi în care au pierdut șase ore într-o nebuloasă turbionară („Dacă ai fi avut o navă adevărată în locul acestei jucării, ar fi fost o nimica toată să ieșim din chestia asta", s-a lamentat Dan pe circuitul intercom. Lorq a mărit frecvența de scanare a cuplajului ionic și a spus: „Reglează doi-cinci jos, Brian. După aceea, recuperează repede – asta e!"), au recuperat timpul irosit și ceva în plus pe Deriva Mareică Exterioară.

O zi mai târziu, Soarele a devenit o lumină dezlănțuită, strălucitoare, tot mai intensă, în cosmos.

Dragon, Pământ, Paris, 3162

Construit sub forma cifrei opt a unui scut micenian, terenul de aterizare De Blau se înclina la kilometri depărtare sub rotoarele accelerate la maximum. Navetele cargo decolau de aici spre marele port spațial de pe Triton, cel mai mare satelit natural al lui Neptun. Navele de pasageri, lungi de cinci sute de metri, străluceau pe platforme. *Caliban* a coborât spre intrarea hangarului navelor, aterizând ca un zmeu

triplu configurat. Lorq s-a ridicat de pe cuşetă atunci când fasciculele de ghidare i-au interceptat.

— În regulă, marionetelor. Tăiaţi legăturile.

A decuplat mecanismele interioare, al căror zumzet se auzea peste tot în *Caliban*, imediat după contactul cu solul. Luminile s-au stins în jurul lui.

Brian a intrat ţopăind în cabina de control, încercând să îşi lege sandala stângă. Dan, nebărbierit, cu vesta descheiată, a ieşit desculţ din camera lui de proiectare.

— Cred că am ajuns, căpitane, a zis el şi s-a aplecat să-şi înlăture murdăria dintre degetele de la picioare. La ce petrecere vă duceţi, copii?

După ce Lorq a apăsat butonul de descărcare, podeaua a început să se încline, iar acoperământul canelat a rulat înapoi până când marginea lui inferioară a atins solul.

— Nici eu nu prea ştiu, i-a spus Lorq. Presupun că ne vom da cu toţii seama când ajungem acolo.

— Ahhh, nu! a zis Dan, tărăgănând cuvintele, în timp ce se apropiau de baza ambarcaţiunii. Nu mă dau în vânt după chestii d-astea mondene.

Au pornit de dedesubtul zonei umbrite a carenei.

— Găsiţi-mi un bar şi luaţi-mă de acolo când vă întoarceţi.

— Dacă voi doi nu vreţi să veniţi, a spus Lorq, uitându-se în jurul terenului de aterizare, ne vom opri undeva să mâncăm, iar după aceea puteţi rămâne aici.

— Eu... aş fi vrut totuşi să vin, a zis Brian cu o expresie dezamăgită. N-o să mai am niciodată ocazia să iau parte la o petrecere dată de Prince Red.

Lorq s-a uitat la Brian. Tânărul robust, brunet, cu ochii de culoarea cafelei îşi schimbase vesta de lucru uzată, din piele, cu una curată, cu flori strălucitoare. Lorq începea să-şi dea seama cât de impresionat era acel băiat, care traversase întregul univers, de bogăţia, celebritatea şi influenţa unui tânăr de nouăsprezece ani ce avea propia lui navă, cu care pleca la petreceri în Paris.

Lui Lorq nu i-a trecut prin cap să își schimbe și el vesta.

— Atunci poți să vii, a spus Lorq. Îl luăm pe Dan când ne întoarcem.

— Aveți grijă *voi doi* să nu vă îmbătați atât de tare încât să nu mă mai puteți căra *pe mine* înapoi la bord.

Lorq și Dan au râs.

Brian se uita insistent la celelalte nave.

— Hei, ați condus vreodată un Zephyr cu trei rotoare? a întrebat el și i-a atins brațul lui Lorq, după care a arătat spre o carenă aurită, elegantă. Cred că așa ceva chiar se învârte.

— Accelerația e lentă la frecvențe joase, a zis Lorq, întorcându-se spre Dan. Asigură-te că o să fii la bord mâine pentru decolare. Nu vreau să te caut peste tot.

— La distanța asta de Australia? Nu-ți face griji, căpitane. Apropo, nu vă supărați dacă aduc o doamnă sau două în navă, nu? a întrebat Dan și a rânjit la Lorq, după care i-a făcut cu ochiul.

— Hei, a spus Brian. Cum se conduc aceste Boris 27? Clubul școlii noastre a încercat să facă un schimb cu alt club, care avea un Boris vechi de zece ani. Numai că ăia voiau și bani.

— Atâta timp cât ea – sau ele – nu pleacă din navă cu lucruri care nu le aparțin, i-a spus Lorq lui Dan, după care s-a întors din nou spre Brian. Nu am fost niciodată într-un Boris mai vechi de trei ani. Acum câțiva ani un prieten de-ai mei avea unul. Mergea destul de bine, dar nu se compara cu *Caliban*.

Cei trei au ieșit pe poarta terenului de aterizare, au luat-o pe scări în jos spre stradă și au trecut prin umbra lăsată de coloana șarpelui încolăcit.

Parisul a rămas, mai mult sau mai puțin, un oraș întins pe orizontală. Singurele structuri ce se înălțau într-o oarecare măsură peste linia orizontului erau Turnul Eiffel, în stânga lor, și construcția în formă de spirală a Halelor: șaptezeci de etaje de spații de desfacere a alimentelor, înconjurate de panouri transparente cu ornamentații spiralate din metal – era locul unde se găseau disponibile produsele alimentare

necesare celor douăzeci și trei de milioane de locuitori ai metropolei.

Au luat-o în sus pe Rue de Les Astronauts, pe lângă restaurante și marchizele hotelurilor. Dan și-a vârât mâna sub frânghia ce îi înconjura talia pentru a se scărpina pe burtă, după care și-a dat părul lung de pe frunte.

— Unde merg ca să se îmbete cyborgii conectați care lucrează aici? a întrebat el, după care a arătat iute cu mâna spre o stradă mai mică. Acolo!

La cotitura străzii în forma literei „L" era un mic café-bar cu o fereastră crăpată, Le Sideral. Ușa localului se închidea chiar atunci în spatele a două femei.

— Excelent, a zis Dan lungind din nou sunetele, după care a luat-o înaintea lui Lorq și Brian.

— Câteodată îi invidiez pe tipii ca el, i-a spus Brian încet lui Lorq.

Lorq părea surprins.

— Chiar nu îți pasă dacă aduce femei în navă? l-a întrebat Brian.

Lorq a ridicat din umeri.

— Aș aduce și eu una.

— Ah! Cred că nu-ți e greu să agăți fete, mai ales dacă ai o navă de curse.

— Presupun că ajută.

Brian și-a mușcat unghia degetului mare și a dat aprobator din cap.

— Ce bine o fi. Câteodată mă gândesc că fetele au uitat că exist. Dar probabil că nu s-ar schimba nimic, cu sau fără navă, a zis el și a râs. Ai adus vreodată o fată în navă?

Lorq a tăcut timp de câteva clipe. După care a spus:

— Am trei copii.

Acum era rândul lui Brian să fie surprins.

— Un băiat și două fete. Mamele lor lucrează în mine pe o planetă micuță din Coloniile Exterioare, numită New Brazillia.

— Ah, vrei să spui că tu...

Lorq şi-a pus mâna stângă pe umărul drept şi mâna dreaptă pe cel stâng.

— Cred că tu şi eu avem vieţi foarte diferite, a spus Brian încet.

— Chiar la asta mă gândeam, a zis Lorq, după care a rânjit.

Brian i-a zâmbit înapoi, stânjenit.

— Hei, voi de acolo, staţi pe loc! s-a auzit o voce din spatele lor. Aşteptaţi!

Cei doi s-au întors.

— Lorq? Lorq Von Ray?

Mănuşa neagră pe care o descrisese tatăl lui Lorq era acum argintie. Banderola, prinsă sus pe biceps, era încrustată cu diamante.

— Prince?

Vesta, pantalonii şi încălţările erau argintii.

— Era cât pe-aci să vă pierd! a zis tânărul, iar faţa osoasă, ascunsă sub părul lui negru s-a animat. Le-am cerut celor de la turnul de control al terenului de aterizare să mă anunţe imediat ce primiţi aprobarea de trecere pe lângă Neptun. Navă de curse, nu-i aşa? În mod sigur nu te-ai grăbit. Ah, să nu uit: Aaron mi-a spus, dacă vii, să te rog să-i transmiţi salutările lui mătuşii tale Cyana. Luna trecută a stat cu noi o săptămână pe o plajă de pe Planeta lui Chobe.

— Mulţumesc. O voi face dacă o văd, a spus Lorq. Dacă a fost cu voi luna trecută ai văzut-o mai recent decât mine. Nu-şi prea mai petrece timpul pe Ark.

— Cyana... Morgan, a rostit Brian uimit.

Dar Prince schimbase deja subiectul:

— Priviţi! a zis el şi şi-a pus mâinile pe umerii vestei din piele a lui Lorq. (Lorq a încercat să sesizeze o diferenţă între apăsarea degetelor acoperite de mănuşă şi cea a mâinii normale.) Trebuie să mă duc pe Muntele Kenyuna şi să mă întorc înainte de petrecere. Utilizez toate mijloacele de

transport disponibile pentru a aduce aici oameni din întreaga lume. Aaron nu e deloc cooperant. Nu mai vrea să aibă de-a face cu petrecerea; crede că a scăpat de sub control. Mi-e teamă că am fost nevoit să mă folosesc de câteva ori de numele lui ca să obțin ceea ce aveam nevoie, lucru cu care nu este de acord. Dar acum e plecat undeva pe Vega. Vrei să mă duci până în Himalaya?

— În regulă! a spus Lorq și a vrut să-i sugereze lui Prince să se conecteze cu Brian.

Dar s-a gândit că, poate din cauza brațului lui, Prince nu era capabil să facă inserția corect.

— Hei, Dan! a strigat el în josul străzii. Ai treabă.

Chiar atunci australianul deschisese ușa. S-a întors, a clătinat din cap și a pornit spre ei.

— De ce mergem acolo? l-a întrebat Lorq când au luat-o înapoi spre terenul de aterizare.

— Îți spun pe drum.

Când au trecut de poartă, (iar coloana Dragonului, încercuită de Șarpe, strălucea în lumina amurgului), Brian s-a aventurat în conversație:

— Ai o ținută foarte șmecheră, i-a spus el lui Prince.

— Vor fi o mulțime de oameni pe insulă. Vreau ca toți să vadă unde locuiesc.

— Mănușa e ceva nou, la modă acum pe Pământ?

Lorq a simțit o durere în stomac. S-a uitat iute spre cei doi tineri.

— Lucruri ca aceasta, a continuat Brian, ajung în Centaur numai la o lună după ce nimeni nu le mai poartă pe Pământ. Și oricum, nu am mai fost în Dragon de zece luni.

Prince s-a uitat la brațul lui și și-a răsucit mâna.

Lumina înserării inunda cerul.

După aceea, s-au aprins luminile de deasupra gardului, scoțând în evidență pliurile de pe mănușa lui Prince.

— E stilul meu personal, a zis el și s-a uitat în sus la Brian. Îmi lipsește brațul drept. Acesta – a explicat el și și-a strâns

degetele de argint într-un pumn – nu este alcătuit decât din metal, plastic și motorașe care huruie.

Apoi a început să râdă.

— Dar îmi e de folos... Aproape la fel ca unul real.

— Ah! a exclamat Brian, iar în glas i se simțea stânjeneala. Nu am știut.

Prince a râs din nou.

— Câteodată aproape uit și eu. Doar câteodată. Unde e nava voastră?

— Acolo! a spus Lorq, arătând în direcția navei.

Își dădea clar seama de cei doisprezece ani care se scurseseră de la prima întâlnire dintre el și Prince.

Dragon, Pământ, Nepal, 3162

— Sunteți toți cuplați?

— Tu mă plătești, căpitane, s-a auzit vocea hârșâită a lui Dan. Să ne ridicăm și să o întindem.

— Gata, căpitane, a spus Brian.

— Activați rotoarele inferioare.

Prince stătea în spatele lui Lorq, cu o mână (cea reală) pe umărul acestuia.

— Toată suflarea vine la petrecere. Tu de-abia ai ajuns aici astă-seară, dar oamenii sosesc întruna de o săptămână întreagă. Am invitat o sută de persoane. Dar vin cel puțin trei sute. Iar numărul lor crește și tot crește!

Pe măsură ce câmpul inerțial îi transfera în partea superioară a traiectoriei, De Blau se micșora, iar soarele, care apusese, acum se ridica în vest și secera lumea cu văpaia lui de foc. Linia albastră a orizontului ardea.

— Oricum, Che-ong a adus cu ea o trupă de zăpăciți de undeva de la marginea Dragonului...

Vocea lui Brian s-a auzit în difuzor.

— Che-ong, te referi la vedeta comunicării subliminale?

— Studioul i-a acordat o vacanță de o săptămână, așa că s-a hotărât să vină la petrecerea mea. Alaltăieri a avut chef să escaladeze munții, așa că a zburat spre Nepal.

Soarele a trecut pe deasupra lor. Pentru a te deplasa între două puncte de pe o planetă trebuie numai să urci și să cobori în locul corect. Într-o navă cu rotoare și camere de proiectare trebuie să urci, să înconjori Pământul de trei sau patru ori, iar după aceea să aluneci ușor. Ai nevoie de aceleași șapte sau opt minute pentru a călători dintr-o parte în alta a orașului sau pentru a te deplasa în cealaltă parte a lumii.

— Che mi-a transmis un mesaj radio în această după-amiază. Mă anunța că au rămas blocați pe ultima treime a ascensiunii lor pe Muntele Kenyuna. Mai jos de ei este furtună, așa că nu pot prinde legătura cu postul de salvare din Katmandu pentru a le trimite un elicopter care să-i preia. Desigur, furtuna nu o împiedică să mă contacteze pe mine, la celălalt capăt al lumii, pentru a se plânge de necazurile ei. Oricum, i-am promis că o să mă gândesc la o soluție.

— Cum naiba să îi luăm de pe munte?

— Zbori la mai puțin de șase metri de stâncă și rămâi suspendat. După aceea, eu cobor și îi aduc în navă.

— Șase metri!

Lumea cu contururi neclare de sub ei își încetinea mișcarea.

— Vrei să ajungi viu la petrecerea ta? l-a întrebat Lorq.

— Ai cuplajul ionic pe care ți l-a trimis Aaron?

— Îl folosesc chiar acum.

— Se presupune că este suficient de precis pentru acest gen de manevră. Iar tu ești un căpitan de curse de elită. Da sau nu?

— O să încerc, a spus Lorq precaut. Sunt mai nebun decât tine, a adăugat el și a râs. O să încercăm, Prince!

Structuri reticulare de zăpadă și stânci alunecau pe sub ei. Lorq a setat coordonatele loran ale muntelui așa cum i

le dăduse Prince. Cu brațul lui înmănușat, acesta s-a întins peste mâna lui Lorq și a reglat radioul...

Vocea unei fete s-a rostogolit în cabină:

— ... Ah, în sfârșit! Ascultă, crezi că sunt ei? Prince! Prince, dragul meu, ai venit să ne salvezi? Stăm agățați aici cu degetele înghețate și suntem într-o stare jalnică. Prince...? Pe fundal se auzea muzică; se auzeau bolborosind și alte voci.

— Ține-te bine, Che! a strigat Prince în microfon. Ți-am spus că o să venim cu o soluție. Apoi s-a întors spre Lorq și i-a spus:

— Acolo! Ar trebui să fie chiar acolo jos.

Lorq a decuplat filtrul de frecvențe până când *Caliban* a început să gliseze chiar pe distorsiunea gravitațională a muntelui. Vârfurile se înălțau în fața lor, dăltuite și strălucitoare.

— Hei, ascultați cu toții! Nu v-am spus *eu* că Prince nu ne lasă să pierim aici și să ratăm petrecerea?

Pe fundal se auziră voci:

— Of, Cecil, nu poți să faci pasul ăla...

— Dă muzica mai tare...

— Dar nu îmi *place* ansoa...

— Prince! a strigat Che. Grăbește-te! A început din nou să ningă. Cecil, știi că nu s-ar fi întâmplat asta niciodată dacă nu ți-ar fi trecut prin cap să faci acele scamatorii de doi bani.

— Te rog iubito, hai să dansăm!

— Ți-am spus că nu vreau! Suntem prea aproape de margine.

Sub picioarele lui Lorq, pe ecranul-podea, transmițând lumină naturală, gheața, pietrișul și stâncile străluceau sub razele lunii în timp ce *Caliban* cobora.

— Câți sunt acolo? a întrebat Lorq. Nava nu este suficient de mare.

— Se vor înghesui să încapă.

Pe marginea înghețată care aluneca de-a lungul ecranului, câțiva stăteau pe un poncho verde, cu sticle de vin, brânzeturi și coșuri cu mâncare. Unii dansau. Alții ședeau în jurul lor pe

scaune de pânză. Unul dintre ei se cocoțase pe o terasă mai înaltă și se holba în sus la navă cu mâna la ochi.

— Che, a spus Prince, suntem aici. Împachetează totul. Nu putem pierde toată ziua.

— Sfinte Dumnezeule! Chiar *ești* tu acolo sus. Hai, oameni buni, plecăm. Da, e Prince!

Pe muchia muntelui se stârni agitația. Tinerii se foiau de colo-colo. Își strângeau lucrurile și le puneau în rucsacuri; două persoane împătureau ponchoul.

— Edgar! Nu o arunca. E recolta din '48 și pur și simplu nu mai găsești nicăieri un vin atât de vechi. Da, Hillary, *poți* să schimbi muzica. *Nu*! Nu închide *încă* instalația de încălzire! Of, Cecil, ești un neghiob. Brrr!... Ei bine, cred că în câteva clipe plecăm de aici. Desigur că voi dansa cu tine, dragul meu, dar nu atât de aproape de margine. Așteaptă o clipă. Prince? Prince...!

— Che! a strigat Prince în timp ce Lorq se apropia și mai mult. Aveți coarde acolo jos?

Prince a acoperit microfonul cu mâna.

— Ai văzut-o în *Odraslele lui Mayham*, unde o juca pe fiica trăsnită, de șaisprezece ani, a botanistului?

Lorq a dat aprobator din cap.

— N-a trebuit să facă niciun efort, a zis Prince.

Apoi și-a luat din nou mâna de pe microfon.

— Che! Coarda! Aveți coarde?

— O grămadă! Edgar, unde sunt coardele alea? Totuși, ne-am urcat *pe ceva* până aici! Uite-le! Ce fac acum?

— Fă niște noduri mari la distanță de un metru și ceva. Cât de sus suntem față de voi?

— Doisprezece metri? Nouă metri? Edgar! Cecil! José! L-ați auzit. Legați nodurile!

Pe ecranul din podea, Lorq urmărea cum umbra navei aluneca deasupra gheții. Tânărul a lăsat nava să coboare și mai mult.

— Lorq, deschide trapa din camera de propulsie unde...

— Suntem la circa cinci metri desupra lor, i-a spus Lorq peste umăr. Asta e, Prince!

Acesta s-a întins înainte.

— Și acum este deschis!

— Grozav!

Prince s-a strecurat pe ușă aplecându-se și a pătruns în camera de propulsie. Curenții de aer rece îl loveau pe Lorq în spate. Dan și Brian menținеau nava stabilă în vântul puternic.

Pe ecranul din podea, Lorq l-a văzut pe unul dintre tineri aruncând coarda spre navă. Prince stătea în trapa deschisă ca să o prindă în mănușa lui de argint. A fost nevoie de trei încercări. Apoi vocea lui Prince s-a auzit în mugetul vântului:

— E în regulă! Am legat-o. Urcați!

Și unul după altul au urcat pe corda cu noduri.

— Foarte bine! Atenție...

— Omule, chiar că e frig acolo jos. Odată ce treci de câmpul termic...

— Te-am prins! Chiar la fix...

— Nu credeam că vom reuși. Hei, vrea cineva Châteauneuf du Pape din '48? Che zice că nu mai găsești...

Camera de propulsie răsuna de voci. Una dintre ele a spus:

— Prince! Ce drăguț din partea ta că m-ai salvat! Vei avea muzică turcească din secolul al XIX-lea la petrecerea ta? Nu am putut prinde niciun post local, dar am recepționat un program educativ emis din Noua Zeelandă. Fantastic! Edgar a inventat un nou pas de dans. Te lași în mâini și genunchi și nu trebuie decât să te legeni în sus și în jos. José, ai grijă să nu cazi din nou pe muntele ăla stupid! Vino imediat aici și fă cunoștință cu Prince Red. El e cel care dă petrecerea, iar tatăl lui are mult mai multe milioane decât al tău. Închide ușa și hai să plecăm din camera de propulsie. Nu mă regăsesc printre instalații și motoare.

— Hai înăuntru, Che! Enervează-l și pe căpitan. Îl știi pe Lorq Von Ray?

— Dumnezeule, băiatul care câștigă toate cursele? Hei, *el* are chiar și mai mulți bani decât tine...

— Șșșș! a rostit Prince teatral, în timp ce intrau în cabină. Nu vreau să știe și *el*.

Lorq a îndepărtat nava de munte, apoi a întors.

— Tu trebuie să fii acela care a câștigat toate premiile. Ești atât de chipeș!

Che-ong purta un echipament de iarnă total transparent.

— Ai câștigat premiile cu nava asta?

S-a uitat de jur-împrejur, încă răsuflând greu din cauza cățăratului pe coardă. Sfârcurile roșii i se striveau de materialul de vinil atunci când respira.

— E minunat. Nu am mai fost într-o navă de multe zile.

Iar vocile celorlalți s-au ridicat precum un val în spatele ei:

— Nu vrea nimeni un vin din '48...

— Nu aud muzică. De ce nu e muzică...

— Cecil, a mai rămas ceva din pulberea aia de aur?

— Suntem deasupra atmosferei, toanto, iar undele electromagnetice nu mai sunt reflectate. În plus, ne deplasăm prea...

Che-ong s-a întors spre camarazii ei.

— Of, Cecil, la cine este acea minunată pulbere de aur? Prince, Lorq, trebuie să o încercați și voi. Cecil este fiul unui primar...

— Guvernator...

— ... de pe una dintre acele planete minuscule, foarte departe de noi, de care tot auzim. El a adus această pulbere de aur pe care o iau din crăpăturile rocilor. Ah, privește, încă mai are o grămadă!

Lumea a început să se rotească dedesubtul lor.

— Uite, Prince, inspiră pulberea cum fac eu. *Ahhhh*! Te face să vezi cele mai minunate culori în toate lucrurile la care te uiți și să auzi cele mai incredibile sunete în tot ceea ce asculți, iar mintea începe să alerge și completează fantastic ceea ce cuvintele nu pot exprima. Poftim, Lorq...

— Aveți grijă! a zis Prince râzând. Trebuie să ne ducă înapoi în Paris.

— Of! a exclamat Che. N-o să-i facă niciun rău. Singura diferență o să fie că vom ajunge la Paris un pic mai repede.

Ceilalți discutau în spatele lor:

— Unde a spus că e această petrecere blestemată?

— Pe Île Saint-Louis. E în Paris.

— Unde?

— Paris, scumpo, Paris. Mergem la o petrecere în...

Dragon, Pământ, Paris, 3162

La jumătatea secolului al IV-lea, împăratul bizantin Iulian, sătul de agitația din Cité (a cărui populație, atunci sub o mie de locuitori, trăia în mare parte în adăposturi din piei de animale, adunate în jurul unui templu din lemn și piatră consacrat Marii Mame), a trecut apa spre insula mai mică. În prima jumătate a secolului XX, regina industriei cosmetice globale, pentru a scăpa de ipocrizia celor de pe Malul Drept și de excesele boeme ale celor de pe Malul Stâng, și-a stabilit aici micul ei *pied à terre* din Paris, ai cărui pereți erau acoperiți de inestimabile obiecte de artă (în timp ce dincolo de apă, o catedrală cu turnuri gemene luase locul vechiului templu de lemn).

La mijlocul secolului al XXXII-lea, luminile străluceau pe bulevardul central al insulei, iar aleile răsunau de muzică, de zgomotul menajeriilor și de tumultul standurilor unde oamenii beau, jucau jocuri de noroc, în timp ce artificiile șuierau și bubuiau deasupra lor. Aceasta era Île Saint-Louis, locul unde Prince Red dădea petrecerea.

— Pe aici! Luați-o așa!

Au trecut de-a valma podul din grinzi transversale. Sena întunecată sclipea. Dincolo de apă, frunzișul se revărsa peste balustradele de piatră. Contraforturile sculptate ale catedralei

Notre-Dame, inundate acum de lumină, se înălțau în spatele copacilor din parcul de pe Cité.

— Nimeni nu poate păși pe insula mea fără mască! a strigat Prince.

Când au ajuns la mijlocul podului, a sărit pe balustradă, s-a prins de una dintre grinzi și a fluturat cu mâna lui de argint peste mulțime.

— Sunteți la o petrecere! Sunteți la petrecerea lui Prince! Iar fiecare trebuie să poarte mască!

Exploziile sferice ale focurilor de artificii, albastre și roșii, înfloreau în întunericul din spatele feței lui osoase.

— Fantastic! a țipat Che-ong, fugind spre balustradă. Dar Prince, dacă port mască nimeni n-o să mă recunoască! Cei de la studio mi-au spus că pot veni aici numai dacă o să fie publicitate!

Prince a sărit, a prins-o de mână și a condus-o în jos pe trepte. Acolo, pe niște stelaje, sclipeau sute de măști făcute să acopere complet capul.

— Dar pentru tine am una specială, Che.

A tras jos un cap transparent de șobolan, cam de trei sferturi de metru, cu urechile acoperite de blană albă, cu sprâncenele din paiete și cu pietre prețioase ce tremurau în vârful mustăților sârmoase.

— Grozav, a țipat din nou Che atunci când Prince i-a pus capul de șobolan pe umeri.

Prin rânjetul transparent și răutăcios al măștii, chipul ei delicat, cu ochi verzi, a izbucnit în râs.

— Asta e pentru tine!

Prince a tras pentru Cecil un cap de panteră cu dinții ca niște săbii; un vultur cu pene multicolore pentru Edgar; în timp ce părul negru al lui José a dispărut sub capul unei șopârle.

Un leu pentru Dan (care venise la petrecere după ce protestase față de insistențele celorlalți și a fost totuși uitat de toți în momentul în care și-a acordul dat fără tragere de inimă) și

un grifon pentru Brian (pe care toți îl ignoraseră până atunci, deși îi urmase cu entuziasm).

— Și acum tu urmezi! a zis Prince și s-a întors spre Lorq. Am ceva special și pentru tine!

Râzând, Prince a scos la iveală un cap de pirat, cu un petic pus peste un ochi, bandană, obraji crestați și un pumnal între dinții dezgoliți. Masca i-a intrat ușor pe cap. Lorq privea prin găurile făcute în gâtul măștii. Prince l-a bătut cu palma pe spate.

— Un pirat, asta i se potrivește lui Von Ray! a spus acesta când Lorq a început să traverseze strada pietruită.

Râsetele s-au întețit atunci când și alții au urcat pe pod.

Deasupra mulțimii, tinere cu coafuri pudrate, înalte, specifice secolului al XXIII-lea, anterioare lui Ashton Clark, aruncau confetti de la un balcon. Un bărbat își croia drum în susul străzii cu un urs după el. Lorq a crezut că este cineva îmbrăcat într-un costum, până când blana ursului i-a atins ușor umărul și a simțit mirosul de mosc. Se auzea zgomotul ghearelor ce se îndepărtau. Mulțimea l-a ajuns din urmă pe Lorq.

Acesta era numai urechi.

Era numai ochi.

Fericirea îi șlefuia toate simțurile, făcându-le netezi precum o oglindă (pe care o simțea răsucindu-se în el precum rotoarele unei nave) în timp ce mergea pe strada pavată cu cărămizi, acoperită cu confetti. Simțea intens prezența propriului sine. Propria lui realitate gravita în jurul lui. Vocile din jur îi mângâiau simțurile.

— Șampanie! Nu e minunat?

Șobolanul din plastic transparent încolțise grifonul în vestă înflorată la masa unde se aflau vinurile.

— Nu te distrezi? Mie îmi place la nebunie! a zis Che.

— Desigur, a răspuns Brian. Dar nu am mai fost niciodată la o petrecere ca asta. Oameni ca Lorq, Prince, tu... sunteți

genul de persoane pe care le știu doar din auzite. E greu de crezut că sunteți reali.

— Între noi fie vorba, și eu am avut uneori aceeași problemă. E bine că ești aici să îmi amintești acest lucru. Continuă să ne spui...

Lorq a trecut pe lângă ei spre alt grup.

— ... o petrecere superbă. Perfectă...

— ... desigur, pentru că am hotărât să o luăm prin Perth, acele reglementări străvechi erau valabile și *chiar* a trebuit să trecem efectiv prin vamă...

— ... pe vasul de croazieră de la Port Said spre Istanbul era acel pescar din Pleiade ce interpreta cele mai minunate lucruri pe syrynxul lui senzorial...

— ... iar după aceea a trebuit să facem autosopul ca să traversăm Iranul deoarece monoul a încetat să funcționeze. Chiar cred că Pământul se duce de râpă...

— ... frumoasă petrecere. O atmosferă perfectă...

Cei foarte tineri, s-a gândit Lorq; cei foarte bogați; și s-a întrebat care erau diferențele definite de cele două condiții.

Desculț, cu o frânghie în loc de curea, leul s-a sprijinit de tocul unei uși, privindu-i.

— Ce mai faci, căpitane?

Lorq l-a salutat pe Dan cu mâna și a mers mai departe.

Acum resimțea acea senzație plăcută, dar înșelătoare, limpede ca cristalul, parte integrantă a sinelui său. Muzica îi invada masca goală în interior, unde capul îi era acoperit de sunetul propriei sale respirații. Pe o platformă, la un instrument cu claviatură, cineva cânta o pavană de Byrd. Voci în altă cheie armonică acopereau sunetul în timp ce el mergea mai departe; pe o platformă, de cealaltă parte a străzii, doi băieți și două fete îmbrăcate în stilul secolului XX reinterpretau o fluentă lucrare antifonică a grupului The Mamas and the Papas. După ce a intrat pe o stradă laterală, Lorq a fost luat pe sus de mulțime și, în cele din urmă, a ajuns în fața unui grup impozant de instrumente electronice care

reproduceau tăcerile structurale, vibrante, ale ritmurilor de *tohu-bohu*. Rezonând cu nostalgia stimulată de muzica pop veche de zece ani, oaspeții, îmbrăcați în costume umflate de *papier mâché* și măști de plastic, s-au desprins în grupuri de două, trei, cinci și șapte persoane, pentru a dansa. Capul unei lebede se legăna spre dreapta. În stânga, fața unei broaște se clătina pe umerii acoperiți de paiete. Pe măsură ce mergea mai departe, percepea auditiv modulațiile fără a treia distorsiune armonică pe care le auzise în dispozitivele de amplificare din *Caliban*, când plana fix desupra munților Himalaya.

Câțiva tineri au sosit în fugă, făcându-și loc printre dansatori.

— El a făcut-o! Nu e Prince un dulce?

Strigau și țopăiau.

— A făcut rost de muzica aia veche turcească.

Cu șoldurile, sânii și umerii strălucind sub veșmântul de vinil (materialul avea pori care se deschideau când afară era cald pentru a face costumul răcoros ca mătasea), Che-ong s-a rotit de jur-împrejur, ținându-se de urechile ei blănoase:

— Jos, toată lumea! Toți în patru labe! Vă vom arăta noul pas de dans! E așa: trebuie numai să vă legănați de sus în...

Lorq s-a întors și a plecat sub cerul strălucitor al nopții, un pic obosit, un pic exaltat. A traversat strada care mărginea insula și s-a aplecat pe o stâncă aflată în apropierea unuia dintre reflectoarele ce luminau clădirile de pe Île. Peste apă, pe cheiul opus, oamenii se plimbau, doi câte doi sau solitari, uitându-se la focurile de artificii sau pur și simplu urmărind petrecerea veselă de pe celălalt mal.

În spatele lui, o fată a râs strident. S-a întors spre ea...

... capul unei păsări a paradisului, pene albastre în jurul unor ochi din foițe roșii, cioc roșu, creastă roșie și vălurită.

... în timp ce tânăra se îndepărta de grup, pentru a se sprijini de zidul scund. Briza a scuturat aplicațiile de pe rochia ei rubinie, iar acestea i-au tras clemele spiralate de alamă de pe

umeri, încheieturi și coapse. Și-a sprijinit coapsa de suprafața de piatră, în timp ce cu un deget al picioarelor încălțate în sandale atingea pământul. Cu brațele ei lungi (unghiile ei erau purpurii) și-a dat jos masca. S-a întins s-o sprijine de zid și briza i-a răvășit părul negru, i l-a așezat pe umeri și l-a răvășit din nou. Apa de dedesubtul lor era acoperită de o rețea fină, ca și cum cineva ar fi aruncat o mână de nisip în ea.

Lorq și-a întors privirea. S-a uitat înapoi. S-a încruntat.

Există două feluri de frumusețe (chipul ei l-a făcut să conștientizeze asta pe deplin): în cazul primului, înfățișarea și proporțiile corporale se conformează unor standarde medii ce nu ofensează pe nimeni: aceasta era frumusețea modelelor și a actrițelor în vogă; aceasta era frumusețea lui Che-ong. Al doilea tip de frumusețe era astfel: ochii erau discuri fascinante de jad albastru; pomeții proeminenți se înălțau deasupra obrajilor albi ai chipului ei alungit. Bărbia îi era generoasă; gura, cu buze subțiri, roșii, era chiar mai generoasă. Nasul îi cobora drept de sub frunte, pentru a se lărgi la nări (nările îi fremătau în vânt –, iar urmărind-o, Lorq a devenit conștient de parfumul fluviului, de noaptea pariziană, de atmosfera orașului); aceste trăsături erau prea austere și prea violente pentru chipul unei atât de tinere femei. Dar fermitatea cu care se îmbinau l-ar fi făcut să se uite din nou, știa asta, odată ce și-ar fi întors privirea; l-ar fi făcut să și le amintească, dacă ar fi plecat. Chipul îi era atât de irezistibil, încât le făcea pe femeile doar frumoase să fie roase de invidie.

Fata s-a uitat la el:

— Tu ești Lorq Von Ray?

Lorq s-a încruntat și mai mult în spatele măștii.

Ea s-a aplecat înainte, deasupra pavajului care mărginea râul.

— Sunt atât de departe, a zis ea și a arătat cu capul spre oamenii de pe cheiuri. Sunt mult mai departe chiar decât cred ei sau noi. Ce ar putea face la petrecerea noastră?

Lorq și-a scos masca de pirat și a pus-o lângă pasărea ei moțată.

Fata l-a privit din nou.

— Deci așa arăți. Ești chipeș.

— De unde ai știut cine sunt?

Gândindu-se că probabil nu o remarcase în mulțimea care trecuse prima dată pe pod, Lorq se aștepta ca fata să spună că îl știa din fotografiile lui difuzate din când în când peste tot în galaxie după ce câștiga câte o cursă.

— Datorită măștii tale. Așa am știut.

— Serios? a zis Lorq zâmbind. Nu înțeleg.

Fata și-a arcuit și mai mult sprâncenele. A râs preț de câteva clipe, prea încet și prea efemer.

— Tu cine ești? a întrebat-o Lorq.

— Sunt Ruby Red.

Era tot zveltă. Cândva, o fetiță îl privea de sus.

Lorq era cel care râdea acum.

— Ce avea masca mea de m-a trădat?

— Prince jubila la gândul că te va face s-o porți chiar din momentul în care ți-a trimis invitația prin tatăl tău și exista o șansă cât de mică să reușești să vii la petrecere. Spune-mi, din politețe îi faci pe plac și o porți în farsa asta de prost gust?

— Fiecare are o mască. M-am gândit că e o idee bună.

— Înțeleg, a spus Ruby, iar vocea ei era suspendată deasupra tonului unei simple afirmații. Fratele meu mi-a spus că ne-am întâlnit cu toții cu mult timp în urmă, a adăugat ea, întorcându-se către Lorq. Nu te-aș fi recunoscut. Dar îmi amintesc de tine.

— Și eu îmi amintesc de tine.

— La fel și Prince. Avea șapte ani. Asta înseamnă că eu aveam cinci.

— Ce ai făcut în ultimii doisprezece ani?

— Am înaintat în vârstă cu grație, în timp ce tu deveneai copilul teribil al circuitelor de curse din Pleiade, etalând averea obținută prin mijloace necinstite de părinții tăi.

— Ia uite! a spus el și a arătat spre oamenii care îi priveau de pe malul opus.

Unii dintre aceștia au crezut că le-a făcut cu mâna și au făcut și ei cu mâna spre cei doi.

Ruby a râs și i-a salutat și ea entuziasmată.

— Oare își dau seama cât de deosebiți suntem? Mă simt deosebită în seara asta.

Ruby și-a ridicat fața, cu ochii închiși. Lumina albastră a focurilor de artificii îi colora pleopele.

— Oamenii ăia sunt oricum prea departe ca să vadă cât de frumoasă ești.

Fata s-a uitat din nou la el.

— E adevărat. Ești...

— Suntem...

— ... foarte frumoasă.

— Nu te gândești că e periculos să îi spui gazdei tale un asemenea lucru, căpitane Von Ray?

— Nu te gândești că e periculos să îi spui un asemenea lucru oaspetelui tău?

— Dar noi suntem unici, tinere căpitan. Dacă dorim, ni se poate îngădui să flirtăm cu peri...

Luminile s-au stins în jurul lor.

S-a auzit un strigăt de pe o stradă laterală; șirurile de bercuri colorate erau și ele stinse. Când Lorq s-a întors cu spatele la dig, Ruby s-a prins de umărul lui.

De-a lungul insulei, luminile și ferestrele au clipit de două ori. Cineva a țipat. După aceea, luminile s-au reaprins și odată cu ele au izbucnit și râsete.

— Fratele *meu*! a zis Ruby clătinând din cap. Toți i-au spus că va avea probleme cu electricitatea, dar a insistat ca toată insula să fie cablată pentru alimentare. Credea că lumina electrică e mai romantică decât tuburile fluorescente perfect funcționale, care erau montate aici ieri – și trebuie să fie remontate mâine printr-o hotărâre a municipalității. Trebuia să-l fi văzut încercând să facă rost de un generator. E o

splendidă piesă de muzeu veche de șase sute de ani ce ocupă o întreagă încăpere. Mi-e teamă că Prince e un romantic incurabil...

Lorq și-a așezat mâna pe a ei.

Ea l-a privit surprinsă. Și-a retras mâna.

— Trebuie să plec acum. I-am promis c-o să-l ajut.

Zâmbetul nu-i era unul fericit. Acea expresie pătrunzătoare de pe chipul ei n-a trecut neobservată de simțurile lui ascuțite.

— Nu mai purta masca pe care ți-a dat-o Prince.

Și-a ridicat propria mască de pe balustradă.

— Nu trebuie să știe toată lumea că vrea să te jignească.

Lorq s-a uitat dezorientat la capul de pirat.

Ochii din foițe de metal sclipeau spre el dintre penele albastre.

— În plus – a adăugat ea cu vocea stinsă – ești prea chipeș ca să te acoperi cu ceva atât de jalnic și de urât.

Apoi Ruby a traversat strada și a dispărut pe aleea aglomerată.

Lorq s-a uitat de-a lungul trotuarului. Nu își mai dorea să fie acolo.

A trecut strada după ea, a intrat în aceeași mulțime de oameni, dar numai după ce a parcurs jumătate din cvartal și-a dat seama că, de fapt, o urmărea.

Era frumoasă.

Ce simțea nu era extaz.

Nu era doar exaltarea pe care o simți la petreceri.

Era vorba de chipul ei și de modul în care expresia i se schimba în funcție de cuvintele pe care le rostea.

Era golul pe care îl simțea în sufletul lui, atât de evident acum, deoarece cu numai câteva clipe înainte, în timpul unui banal schimb de cuvinte, fusese atât de inundat de privirea ei, de vocea ei.

— ... problema cu toate acestea constă în absența unei baze culturale solide.

Lorq şi-a întors capul într-o parte, acolo unde grifonul le vorbea serioşilor tatu, maimuţelor şi vidrelor.

— Au fost atât de multe deplasări de pe o planetă pe alta, încât nu mai avem o artă autentică, numai o societate pseudo-interplanetară...

În cadrul uşii, pe jos, zăceau capul unui leu şi al unei broaşte. În spate, în întuneric, Dan, cu spinarea transpirată de la cât dansase, o îmbrăţişa tandru pe fata cu umerii acoperiţi de paiete.

Şi la jumătatea cvartalului, Ruby urca treptele din spatele unei porţi cu ornamente spiralate din fier.

— Ruby!

Lorq a alergat după ea...

— Hei, vezi...!

— Fii atent. Unde...

— Mergi mai încet...

... s-a rotit în jurul balustradei şi a urcat scările după ea.

— Ruby Red! a strigat el şi a intrat pe o uşă. Ruby...?

Tapiseriile de mari dimensiuni, dispuse între oglinzi înguste, îi atenuau ecoul vocii. Uşa de lângă masa de marmură era întredeschisă. Lorq a traversat foaierul şi a intrat.

Ruby a aprins luminile rotitoare.

De sub podea, valuri de culori umpleau încăperea, strălucind pe picioarele masive de cristal negru ale mobilierului Republicii Vega. Scăldată în lumină, Ruby a făcut un pas înapoi.

— Lorq! Ce cauţi aici?

Tânăra tocmai îşi pusese masca pe unul dintre rafturile circulare care pluteau la diferite niveluri în încăpere.

— Vreau să vorbesc mai mult cu tine.

Sprâncenele lui Ruby erau arcuri întunecate deasupra ochilor.

— Îmi pare rău. Prince a programat un spectacol de pantomimă pentru carul alegoric care va porni din mijlocul insulei la miezul nopţii. Trebuie să mă schimb.

Unul dintre rafturi a alunecat spre el. Înainte ca obiectul să reacționeze la temperatura lui corporală și să se îndepărteze, Lorq a luat o sticlă de băutură de pe polița cu striații, făcută tot din sticlă.

— Chiar trebuie să te grăbești? a întrebat-o el și a ridicat sticla. Vreau să aflu cine ești, ce faci, ce gândești. Vreau să îți spun totul despre mine.

— Îmi pare rău, a zis Ruby și s-a întors spre ascensorul în spirală care urma să o ducă sus, spre balcon.

Râsul lui a făcut-o să se oprească. S-a întors să vadă care era motivul pentru care râdea.

— Ruby?

Stătea cu fața la el.

Lorq a traversat podeaua unduioasă și și-a așezat mâinile pe hainele ei delicate ce îi cădeau în jos de pe umeri. Degetele lui au prins-o de brațe.

— ... Ruby Red.

Inflexiunea vocii lui a nedumerit-o.

— Hai să fugim împreună. Putem merge în alt oraș, pe altă planetă, sub alt soare. Nu te-au plictisit configurațiile stelelor care se văd de aici? Știu o planetă unde constelațiile sunt denumite Purcelușii Scroafei Nebune, Linxul Mare și Linxul Mic, Ochiul lui Vahdamin...

Ruby a luat două pahare de pe un raft plutitor.

— Ce ai luat de ești atât de entuziasmat? l-a întrebat ea și i-a zâmbit. Orice ar fi, te prinde.

— Vrei să vii?

— Nu.

— De ce nu?

Lorq a turnat chihlimbar spumos în cele două păhărele din mâinile lui Ruby.

— În primul rând, a spus ea și i-a întins unul dintre pahare, în timp ce el așeza sticla pe un raft. Pentru că este foarte nepoliticos – nu știu cum obișnuiți să faceți voi pe Ark – pentru

o gazdă să plece de la propria petrecere înainte de miezul nopții.

— Atunci vrei să plecăm după miezul nopții?

— În al doilea rând, a continuat ea sorbind din băutură și strâmbând ușor din nas.

Lorq a fost surprins, șocat chiar, să constate că pielea ei diafană putea suporta ceva atât de uman precum un rid.

— Prince plănuiește această petrecere de mai multe luni și nu vreau să îl supăr dacă nu apar acolo, așa cum i-am promis.

Lorq i-a atins obrazul cu degetele.

— În al treilea rând, a spus și și-a ridicat ochii de pe marginea paharului pentru a se uita insistent în ai lui. Sunt fiica lui Aaron Red, iar tu ești fiul chipeș, arogant, oacheș, cu păr roșcat – și înainte să continue și-a întors privirea – al unui escroc blond.

Lorq a simțit în vârful degetelor aerul rece, acolo unde înainte fusese brațul ei cald.

Și-a pus palma pe fața tinerei femei, apoi și-a trecut degetele prin părul ei. Ruby s-a îndepărtat și a urcat în ascensorul spiralat. În timp ce liftul o ridica spre balcon, i-a spus:

— Și nu ai nici prea multă mândrie dacă l-ai lăsat pe Prince să-și bată joc de tine.

Lorq a sărit pe marginea ascensorului când acesta s-a rotit spre el. Ea a pășit înapoi, speriată.

— Ce vrei să zici cu aluziile tale la hoți, piraterie și la faptul că am fost luat în bătaie de joc?

Era furios, dar nu pe ea, ci pe neînțelegerea pe care o provocase.

— Nu înțeleg și nu îmi dau seama dacă îmi place ce se întâmplă. Nu știu cum stă treaba pe Pământ, dar pe Ark nu râzi de oaspeții tăi.

Ruby s-a uitat la paharul ei, în ochii lui, din nou la pahar.

— Îmi pare rău, a zis ea și s-a uitat iar în ochii lui. Pleacă de aici, Lorq. Prince va sosi în câteva minute. Nu ar fi trebuit să stau de vorbă cu tine...

— De ce?

Camera se rotea coborând.

— Cu cine ar trebui să vorbești, cu cine n-ar trebui; nu știu ce înseamnă asta, dar vorbești de parcă am fi copii.

Lorq a râs din nou – un sunet adânc și domol pornit din piept, care s-a ridicat zguduindu-i umerii.

— Tu ești Ruby Red.

Tânărul a luat-o de umeri și a tras-o spre el. Fata a clipit din ochii ei albaștri.

— Și toate prostiile astea pe care le spun copiii?

— Lorq, ai face mai bine să...

— Eu sunt Lorq Von Ray! Iar tu ești Ruby, Ruby, Ruby Red!

Ascensorul îi dusese deja dincolo de primul balcon.

— Lorq, te rog. Eu trebuie să...

— Trebuie să vii cu mine! Vrei să vii cu mine dincolo de marginea Dragonului, Ruby? Vrei să vii pe Ark, unde tu și fratele tău nu ați fost niciodată? Sau să vii cu mine pe insula São Orini. Acolo e o casă pe care ți-o vei aminti dacă o vezi, acolo la marginea galaxiei.

Trecuseră de al doilea balcon și se roteau spre al treilea. Ne vom juca în spatele bambușilor, pe limbile de piatră ale șopârlelor...

Ruby a țipat. Sticla cu striații lovise plafonul ascensorului, iar cioburile căzuseră peste ei.

— Prince! a strigat ea și s-a desprins de Lorq. Apoi s-a uitat în jos, dincolo de marginea ascensorului.

— *Las-o în pace*! a urlat Prince.

Mănușa lui de argint a mai smuls unul dintre rafturile din câmpul de inductanță care le făcea să plutească și l-a azvârlit spre ei.

— Lua-te-ar dracu'...

Din cauza furiei, vocea lui Prince s-a stins într-un murmur răguşit, după care a izbucnit din nou:

— Pleacă!

Al doilea disc le-a şuierat pe lângă umeri şi s-a izbit de partea de jos a balconului. Lorq şi-a ridicat braţul ca să se apere de cioburi.

Prince a traversat în fugă încăperea, îndreptându-se spre scările care se aflau în partea stângă a camerei dispuse pe mai multe etaje. Lorq a alergat de la ascensor, a traversat balconul, până când a ajuns la capul aceloraşi scări. Ruby se afla în spatele lui şi au pornit împreună în jos.

S-au întâlnit în primul balcon. Prince strângea puternic cu mâinile ambele bare, turbat de furie.

— Prince, ce dracu' se întâmplă cu...

Prince s-a repezit la el. Mănuşa lui de argint zăngănea pe grilajul în dreptul căruia stătuse Lorq. Barele de alamă s-au contorsionat, metalul s-a rupt.

— Escrocule! Şarlatanule! a şuierat Prince. Asasinule! Fiu de...

— Despre ce vorbeşti?

— Jegule. Dacă te atingi de...

Prince şi-a ridicat din nou braţul, gata să lovească.

— Nu, Prince! a strigat Ruby.

Lorq a sărit de pe balcon şi s-a prăbuşit patru metri până pe podea. A aterizat în mâini şi genunchi pe o pată roşie ce devenea galbenă, brăzdată de nuanţe verzi, schimbătoare.

— Lorq! a strigat din nou Ruby.

Acesta s-a rotit, rostogolindu-se pe materialul policromatic. A văzut-o pe Ruby lângă parapet, cu mâinile la gură. După aceea, Prince a sărit peste balustradă, prin aer, năpustindu-se asupra lui. Prince a lovit cu pumnul lui de argint locul unde înainte fusese capul lui Lorq.

S-a auzit o pârâitură.

Lorq s-a ridicat, clătinându-se pe picioare, şi a încercat să îşi recapete suflul. Prince era încă jos.

Materialul policromatic se spărsese sub lovitura mâinii lui. Crăpături se întindeau în zigzag pe aproape un metru de la zona de impact. Semănau cu niște raze înghețate ale unui soare.

— Tu... a început să spună Lorq.

Gâfâia și abia putea rosti cuvintele.

— Tu și Ruby sunteți nebuni...?

Prince s-a lăsat din nou în genunchi. Furia și durerea îi schimonoseau fața într-o expresie scandalizată. Buzele îi tremurau în jurul dinților mici, pleopele îi zvâcneau peste ochii de culoarea turcoazului.

— Măscăriciule, porcule, vii pe Pământ și îndrăznești să îți pui mâinile, mâinile alea pe...

— Prince, te rog...! a spus Ruby cu încordare în voce.

În glas i se simțea durerea. Frumusețea sălbatică îi era zguduită de plâns.

Prince s-a ridicat din nou în picioare și a prins alt raft plutitor. L-a aruncat răcnind.

Lorq a țipat atunci când raftul i-a rănit brațul și s-a izbit de ușile vitrate din spatele lui.

Aerul rece a intrat în încăpere printre panourile care se bălăngăneau. Din stradă se auzeau râsete.

— Pun eu mâna pe tine, te prind eu, a urlat Prince și s-a repezit spre Lorq. N-o să scapi teafăr.

Lorq s-a întors, a sărit peste balustrada de fier forjat și s-a prăbușit peste mulțimea de dedesubt.

Oamenii țipau în timp ce el gonea printre ei. Mâinile lor îi loveau fața, pieptul și-l prindeau de umeri. Țipetele – și râsetele – erau tot mai puternice. Prince era în spatele lui.

— Ce își închipuie că...? Hei, fii atent...!

— Se luptă! Priviți, e Prince...

— Ține-i! Ține-i! Ce naiba cred că...?

Lorq s-a smuls din mulțime și s-a lovit de parapet. Pentru o clipă a văzut stâncile ude și Sena curgând sub el. S-a dat înapoi și s-a întors să vadă ce se întâmpla.

— Dați-mi drumul! se auzea Prince urlând din mulțimea de oameni. Dă-mi drumul la mână! Mâna mea, dă-mi drumul la mână!

Amintirile i-au revenit în minte, zguduindu-l. Ceea ce înainte era nedumerire, se transformase acum în teamă.

Lângă el, niște trepte de piatră duceau spre promenada care mărginea fluviul. A luat-o la fugă pe scări și i-a auzit pe ceilalți în spatele lui atunci când a ajuns jos.

După aceea, a simțit cum luminile îi rănesc retina. Lorq și-a scuturat capul. Lumina reflectată de pavajul ud, de peretele de piatră acoperit cu mușchi de lângă el – cineva aprinsese un reflector pentru a vedea ce se întâmplă.

— Dați-mi drumul, s-a auzit vocea lui Prince, ridicându-se deasupra celorlalte. Pun eu mâna pe el.

Prince a luat-o la goană coborând scările, printre razele luminoase ce se reflectau pe stânci. Ajuns jos, și-a recăpătat echilibrul și s-a uitat cu ochii mijiți de-a lungul fluviului inundat de lumini.

Vesta îi fusese smulsă de pe un umăr. În încăierare își pierduse mănușa.

Lorq s-a dat înapoi.

Prince și-a ridicat brațul.

Angrenaje de cupru și condensatori din pietre prețioase acopereau ca o pânză de păianjen osul negru de metal; dispozitive de transmitere a forței vibrau în carcasa curată.

Lorq a mai făcut un pas.

Prince s-a repezit la el.

Lorq s-a îndreptat spre zid ca să se ferească din calea lui. Cei doi tineri se învârteau unul în jurul celuilalt.

Oaspeții s-au înghesuit lângă parapet și împingeau în balustradă. Vulpi și șopârle, vulturi și insecte se înghionteau ca să vadă ce se întâmpla. Cineva s-a împiedicat de reflector, iar menajeria reflectată în apă s-a tulburat.

— Șarlatanule! a urlat Prince, iar pieptul lui îngust se zbătea spasmodic. Piratule!

Un artificiu a explodat într-o jerbă de lumini deasupra capetelor lor. Sunetul exploziei s-a auzit puțin mai târziu.

— Ești un ticălos, Lorq Von Ray! Ești mai josnic decât...

De data asta, Lorq s-a repezit la el.

Simțea furia clocotindu-i în piept, în ochi, în mâini. Pumnul lui l-a lovit pe Prince într-o parte, în cap, iar pe celălalt i l-a înfipt în stomac. S-a repezit cu mândria rănită, cu furia hrănită de nedumerire, cu umilința profundă care îi lovea coastele oprindu-i răsuflarea, în timp ce lupta sub privirile acelor spectatori fantastici. A lovit din nou, fără să se gândească unde.

Prince și-a ridicat brațul protezat.

L-a izbit sub bărbie, cu degetele strălucitoare întinse. I-a sfâșiat pielea, i-a ajuns la oase și a continuat să urce, spărgându-i buza, obrazul și fruntea, sfârtecându-i mușchii și cartilajele.

Lorq a țipat, cu gura plină de sânge, și s-a prăbușit la pământ.

— Prince! a strigat Ruby.

Încerca să vadă mai bine. Ea fusese cea care mișcase reflectorul. Acuma stătea pe zid. Rochia ei roșie și părul negru îi fluturau pe spate în bătaia vântului ce sufla peste fluviu.

— Prince, nu!

Gâfâind, Prince a pășit în spate. Lorq zăcea cu fața în jos, iar un braț îi atârna în apă. Sângele care se scurgea de sub capul lui mânjea pietrele.

Prince s-a întors iute și s-a îndreptat către scări. Cineva a îndreptat din nou reflectorul în sus. Oamenii care priveau de pe celălalt chei al Senei au fost pentru o secundă scăldați în lumină. Apoi lumina s-a fixat pe fațadele și ferestrele clădirilor de pe insulă.

Spectatorii s-au întors cu spatele la balustradă.

Cineva a pornit în jos pe trepte, ca să-l confrunte pe Prince. Dar nu după mult timp s-a întors. Chipul de șobolan din plastic s-a îndepărtat de parapet. Cineva i-a

cuprins umerii acoperiți cu vinil transparent și a condus-o de acolo. Muzica specifică diverselor perioade istorice se revărsa peste insulă.

Capul lui Lorq se clătina lângă apa întunecată. Fluviul îi absorbise brațul.

Apoi, un leu s-a urcat pe zid și a sărit desculț pe piatră. Un grifon a coborât treptele în fugă și a căzut în genunchi lângă el.

Dan și-a scos masca și a aruncat-o. Aceasta a lovit scările cu o bufnitură și s-a rostogolit aproape un metru. A urmat-o imediat și capul de grifon.

Brian l-a întors pe Lorq cu fața în sus.

Dan a simțit cum aerul i se oprește în gât și cum iese apoi șuierând.

— L-a aranjat bine pe căpitan, nu-i așa?

— Dan, trebuie să chemăm patrula sau ceva. Nu se poate să facă una ca asta!

Dan a ridicat din sprâncenele stufoase.

— Ce dracu' te face să crezi că nu se poate? Am lucrat pentru ticăloși cu mult mai puțini bani decât Red-Shift și care și-au permis mult mai multe.

Lorq a gemut.

— O unitate medicală! a spus Brian. Unde găsești aici o unitate medicală?

— Nu e mort. Îl ducem înapoi la navă. După ce își revine, îmi iau banii și plec de pe această planetă blestemată!

A privit peste fluviu, de la clopotnițele gemene ale catedralei Notre-Dame, spre malul opus.

— Nu e destul loc pe Pământ să mă încapă și pe mine, și Australia. Vreau să plec!

Și-a băgat un braț sub genunchii lui Lorq, iar pe celălalt sub umerii acestuia, și s-a ridicat în picioare.

— Ai de când să-l duci pe brațe?

— Mai știi și alt mod de a ajunge cu el la navă?

Dan s-a întors spre trepte.

— Dar trebuie să fie... a zis Brian din urma lui. Trebuie să...

Ceva se auzea șuierând pe apă. Brian s-a uitat înapoi.

O ambarcațiune cu aripi portante mergea de-a lungul malului, aproape atingându-l.

— Unde îl duceți pe căpitanul Von Ray?

Ruby, pe scaunul din față, purta acum o pelerină închisă la culoare.

— Înapoi la nava sa, doamnă, a spus Dan. Se pare că nu mai este binevenit aici.

— Urcă-l în ambarcațiune.

— Nu cred că ar trebui să-l mai lăsăm în grija nimănui de pe această planetă.

— Sunteți echipajul lui?

— Corect, a spus Brian. Voiai să-l duci la doctor?

— Voiam să-l duc pe terenul de aterizare De Blau. Trebuie să decolați de pe Pământ cât mai repede posibil.

— Mie-mi convine, a comentat Dan.

— Pune-l acolo, în spate. Sub scaun există o trusă de prim-ajutor. Vezi dacă-i poți opri sângerarea.

Brian s-a urcat în ambarcațiunea ce se clătina și a căutat trusa sub scaun, printre cârpe și lanțuri. Ambarcațiunea s-a clătinat și când Dan s-a urcat la bord. Șezând pe scaunul din față, Ruby a luat cablul de control, apoi l-a racordat la încheietura mâinii. Ambarcațiunea a pornit din nou, scoțând aceleași șuierături. S-a înălțat deasupra apei pe aripile ei portante și a accelerat. Pont Saint-Michel, Pont Neuf și Pont des Arts și-au proiectat umbrele peste barcă. Parisul strălucea pe ambele maluri.

Câteva minute mai târziu, spre stânga, au zărit traversele Turnului Eiffel ce se ivea de după clădiri, în lumina reflectoarelor ce străpungeau întunericul nopții. În dreapta, deasupra stâncilor piezișe și în spatele sicomorilor, ultimii trecători se plimbau pe sub lămpile aliniate de-a lungul lui Allée des Cygnes.

— E în regulă, a spus tatăl lui. Îți voi spune.

— Cred că ar trebui să îndepărtăm cicatricea... a spus proiecția mamei lui din coloana de vizionare. Sunt deja trei zile, și cu cât o lași mai mult să...

— Dacă vrea să arate ca și cum un cutremur i-a zguduit capul, asta e problema lui. Deocamdată vreau să-i răspund la întrebare, a zis tatăl și s-a întors spre Lorq. Însă, ca să fac asta, trebuie să te învăț puțină istorie.

Tatăl lui Lorq s-a apropiat de zid și s-a uitat peste oraș.

— Dar nu istoria pe care ai învățat-o la Causby.

Era miezul verii în Ark.

Vântul împrăștia nori de culoarea somonului pe cerul ce se întindea dincolo de pereții de sticlă. Când o rafală era prea puternică, vinișoarele albastre ale diafragmelor de pe peretele expus vântului se contractau strălucitor în simboluri ritualice budiste, pentru a se dilata după ce vântul care bătea cu o sută treizeci de kilometri pe oră se domolea.

Degetele mamei lui Lorq, cu pielea lor închisă la culoare și pline de bijuterii, se plimbau pe gura ceștii sale.

Tatăl și-a încrucișat mâinile la spate privind norii sfâșiați ca niște zdrențe și spulberați de vânturile din Tong.

Lorq s-a lăsat pe spătarul scaunului de mahon, așteptând.

— Ce consideri tu că este cel mai important factor în societatea de azi?

Lorq a îndrăznit să răspundă după un moment de gândire:

— Lipsa unei baze culturale solide...?

— Uită de Causby. Uită de lucrurile cu care oamenii își împuie capul unii altora când simt nevoia să spună ceva profund. Ești un tânăr care într-o bună zi ar putea deține una dintre cele mai mari averi din galaxie. Dacă îți pun o întrebare, vreau să îți amintești cine ești atunci când îmi răspunzi. Aceasta este o societate unde, indiferent la ce produse ne

referim, jumătate dintre ele se pot dezvolta pe o planetă, iar cealaltă jumătate este scoasă din mine la depărtări de mii de ani-lumină. Pe Pământ, șaptesprezece dintre sutele de elemente chimice posibile constituie nouăzeci de procente din planetă. Ia în considerare orice planetă vrei și vei descoperi că elemente diferite formează de la nouăzeci la nouăzeci și nouă la sută din aceasta. În cele o sută șaptesprezece sisteme solare ce constituie constelația Dragonului există două sute șaizeci și cinci de planete locuite și sateliți locuiți. Aici, în Federație, locuiesc trei sferturi din populația Dragonului, populație răspândită pe trei sute douăsprezece planete. Cele patruzeci și două de planete populate ale Coloniilor Exterioare...

— Transportul, a spus Lorq. Transportul de la o planetă la cealaltă. La asta te referi?

Tatăl său s-a sprijinit de masa de piatră.

— Mă refer la costul transportului. Iar mult timp, cel mai important factor de luat în considerare relativ la costul transportului a fost illyrionul, singura substanță capabilă să genereze suficientă energie pentru a permite deplasarea navelor între planete, între stele. Când bunicul meu avea vârsta ta, illyrionul era fabricat artificial, câteva miliarde de atomi odată, cu niște costuri exorbitante. Dar, chiar atunci, a fost descoperit un șir de stele, stele mai tinere, mult mai îndepărtate de centrul galactic, ale căror planete încă mai aveau cantități infime de illyrion natural. Iar numai după ce te-ai născut tu, au devenit eficiente economic operațiunile extensive de exploatare minieră pe acele planete care formează în momentul de față Coloniile Exterioare.

— Lorq știe asta, a spus mama lui. Cred că ar fi trebuit...

— Știi de ce Federația Pleiadelor e o entitate politică separată de Dragon? Știi de ce Coloniile Exterioare vor deveni în curând o entitate politică separată de Dragon sau de Pleiade?

Lorq s-a uitat la unul dintre genunchii lui, la degetul său mare, apoi la celălalt genunchi.

— Îmi pui întrebări, dar nu răspunzi la ale mele, tată.

Tatăl lui a tras aer în piept.

— Încerc să o fac. Înainte ca oamenii să se stabilească în Pleiade, expansiunea în constelația Dragonului a fost efectuată de guvernele naționale de pe Pământ sau de corporații, unele comparabile cu Red-Shift – corporații și guverne ce își permiteau să suporte costurile inițiale ale transportului. Noile colonii au fost subvenționate, conduse și deținute de planeta Pământ. Acestea au devenit parte a Pământului, iar Pământul a devenit centrul Dragonului. În acel moment, o altă problemă tehnică rezolvată de primii ingineri de la Red-Shift Limited era construirea unor nave cu intervale mai precise ale frecvențelor ce puteau parcurge regiunile spațiale relativ „prăfuite", similare celor din nebuloasele interstelare ce se deplasează liber și regiunilor cu populație mai densă, ca în Pleiade, unde era o mult mai mare concentrație de materie interstelară dispersată. Ceva asemănător unui nebuloase turbionare încă îi dă bătăi de cap micii tale nave de curse. În schimb, ar fi imobilizat complet o navă construită în urmă cu două sute cincizeci de ani. Stră-străbunicul tău, în momentul în care explorarea era abia la început în Pleiade, era deplin conștient de lucrul pe care ți l-am spun chiar acum: costul transportului reprezintă cel mai important factor în societatea noastră. Iar în Pleiade, costul transportului este substanțial mai redus decât în Dragon.

Lorq s-a încruntat:

— Vrei să spui că distanțele...?

— Zona centrală a Pleiadelor are o lățime de numai treizeci de ani-lumină și o lungime de optzeci și cinci. Mai mult de trei sute de sori sunt înghesuiți în acest spațiu, mulți aflați la distanțe mai mici de un an-lumină între ei. Sorii din Dragon sunt împrăștiați pe un întreg braț al galaxiei, cu o lungime de la un capăt la celălalt de aproape șaisprezece mii de ani-lumină. Există o mare diferență de cost între a parcurge distanțele mici din interiorul roiului Pleiadelor și a parcurge spațiile imense din Dragon. Deci, în Pleiade vin anumiți

oameni: mici afaceriști care doresc să câștige mai mult și se mută cu totul; cooperative de coloniști; chiar cetățeni pe cont propriu – cetățeni bogați pe cont propriu, dar oricum pe cont propriu. Stră-străbunicul tău a sosit aici cu trei nave comerciale de linie umplute cu fleacuri, adăposturi din prefabricate pentru temperaturi ridicate și coborâte, echipamente miniere și agricole abandonate, pentru toate climatele posibile. Pentru cele mai multe a fost plătit ca să le transporte din Dragon. Apropo, două dintre navele de linie erau furate. De asemenea, a pus mâna și pe câteva tunuri atomice. A mers dintr-o nouă așezare în alta și a oferit spre vânzare bunurile sale. Iar fiecare locuitor a cumpărat de la el.

— I-a obligat să cumpere sub amenințarea tunurilor?

— Nu. Le-a oferit în schimb, gratis, un serviciu care făcea să merite să cumperi acele obiecte uzate. Vezi tu, faptul că toate costurile de transport erau mai reduse nu a descurajat guvernele și marile corporații să încerce să se mute aici. Iar orice navă care sosea din Dragon cu numele de milioane de dolari al unei companii inscripționat pe ea, orice emisar trimis de cine știe ce monopol din Dragon care încerca să se extindă în alte teritorii... ei bine, străbunicul îi distrugea pe toți.

— I-a jefuit și pe ei? a întrebat Lorq. A cercetat rămășițele?

— Nu mi-a spus niciodată. Tot ce știu e că a avut un vis – un vis egoist, de mercenar, egocentric, pe care l-a pus în practică ori de câte ori a putut, în detrimentul celorlalți. În timpul primilor ani de existență ai Pleiadelor, nu a permis ca acestea să devină o extensie a Dragonului. A văzut în independența Pleiadelor șansa de a deveni cel mai puternic om dintr-o entitate politică ce ar putea într-o bună zi rivaliza cu Dragonul. Înainte ca tatăl meu să fie de vârsta ta, stră-străbunicul a realizat acest lucru.

— Tot nu înțeleg ce legătură are Red-Shift cu asta.

— Red-Shift a fost una dintre megacompaniile care au depus cele mai intense eforturi pentru a se deplasa în Pleiade. Au încercat să revendice minele de toriu care sunt

acum administrate de tatăl prietenului tău de școală, Dr. Setsumi. Au încercat inițierea recoltării de licheni din plastic de pe Circle IV. De fiecare dată, bunicul i-a spulberat. Red-Shift *înseamnă* transport, iar în momentul în care costul transportului scade în raport cu numărul de nave construite, Red-Shift simte lațul strângându-se în jurul gâtului.

— De aceea Prince Red ne spune piraţi?

— De mai multe ori, primul Aaron Red – tatăl lui Prince este al treilea – şi-a numit unul dintre nepoţii mai înfumuraţi la conducerea expediţiilor sale în Pleiade. În total cred că au fost trei. Nu s-au mai întors niciodată. Chiar şi pe vremea tatălui meu, disputa a fost în mare măsură una la nivel personal. Au existat şi represalii, ce au continuat mult după declaraţia de suveranitate a Federaţiei Pleiadelor făcută în '26. Unul dintre obiectivele mele personale de pe vremea când eram de vârsta ta a fost să îi pun capăt. Tatăl meu a donat sume mari de bani universităţii Harvard de pe Pământ, le-a construit un laborator, şi după aceea m-a trimis să îmi fac educaţia acolo. M-am căsătorit cu mama ta, originară de pe Pământ, şi am petrecut mult timp vorbind cu Aaron – tatăl lui Prince. Nu a fost un lucru prea dificil, deoarece suveranitatea Pleiadelor fusese acceptată de o generaţie, iar Red-Shift nu mai era de mult timp ameninţată de colaps ca urmare a acţiunilor noastre directe. Tatăl meu a achiziţionat mina de illyrion din New Brazillia – asta s-a întâmplat înainte, când operaţiunile miniere abia începeau în Coloniile Exterioare – în principal ca pretext pentru a iniţia negocieri formale cu Red-Shift. Nu ţi-am povestit niciodată despre această dispută, deoarece m-am gândit că nu este necesar.

— Atunci Prince este pur şi simplu nebun dacă reaprinde o dispută veche, căreia tu şi Aaron i-aţi pus capăt înainte de naşterea noastră.

— Nu pot face comentarii despre sănătatea mentală a lui Prince. Dar trebuie să ţii minte un lucru: care este cel mai important factor ce influenţează azi costul transportului?

— Minele de illyrion din Coloniile Exterioare.

— Din nou laţul s-a apropiat de gâtul lui Red-Shift, a replicat tatăl lui Lorq. Înţelegi?

— Exploatarea naturală a illyrionului este mult mai ieftină decât fabricarea acestuia.

— Chiar dacă aceasta presupune conectarea unei populaţii de multe milioane de lucrători. Chiar dacă zeci de companii concurente, atât din Dragon, cât şi din Pleiade, au deschis mine peste tot în Coloniile Exterioare şi au subvenţionat migrarea pe scară mare a forţei de muncă din toată galaxia. Care ţi se pare cea mai evidentă diferenţă între structura Coloniilor Exterioare şi structura din Dragon şi din Pleiade?

— Coloniile exterioare deţin tot illyrionul de care au nevoie.

— Da, dar mai înseamnă şi asta: Dragonul s-a dezvoltat datorită claselor foarte bogate de pe Pământ. Pleiadele au fost populate prin deplasarea unor persoane ce aparţineau, prin comparaţie, clasei de mijloc. Deşi Coloniile Exterioare au fost sprijinite de cei cu bani, atât din Pleiade, cât şi din Dragon, populaţia coloniilor provine din rândul celor aflaţi la cel mai scăzut nivel economic din galaxie. Combinaţia dintre diferenţele culturale – şi nu îmi pasă chiar deloc ce spun profesorii tăi de studii sociale de la Causby – şi discrepanţele asociate costurilor de transport, vor asigura în cele din urmă suveranitatea Coloniilor Exterioare. Şi deodată Red-Shift începe din nou să-i lovească pe cei care deţin illyrionul.

Bărbatul a făcut un gest spre fiul lui.

— Tocmai ai fost lovit.

— Dar noi avem o singură mină de illyrion. Banii noştri provin din controlul pe care îl deţinem asupra numeroaselor afaceri răspândite peste tot în Pleiade. Iar în momentul de faţă câteva dintre ele au operaţiuni chiar în Dragon – mina de pe São Orini nu reprezintă nimic...

— Adevărat. Dar ai remarcat tipurile de afaceri în care nu suntem implicaţi?

— Ce vrei să spui, tată?

— Avem foarte puțini bani investiți în producția de adăposturi și de alimente. Suntem implicați în producția de computere și componente tehnice miniaturizate; realizăm carcasele pentru bateriile cu illyrion; fabricăm elemente de inserare și racorduri; exploatăm intensiv alte tipuri de mine. Ultima dată când l-am văzut pe Aaron, în cea mai recentă călătorie pe care am făcut-o, i-am spus, glumind, desigur: „Știi ceva, dacă prețul illyrionului ar coborî la doar jumătatea celui actual, într-un an aș putea realiza nave spațiale la *mai puțin* de jumătate din costurile pe care le ai tu cu producția lor". Și știi ce mi-a răspuns, glumind, desigur?

Lorq a clătinat din cap.

— Știu asta de zece ani.

Mama lui Lorq și-a lăsat ceașca jos.

— Cred că *trebuie* să-i refacem fața, a zis aceasta. Ești un băiat atât de arătos, Lorq. Sunt deja trei zile de când acel australian te-a adus acasă. Acea cicatrice nu face decât să...

— Dana... a spus tatăl lui. Lorq, ai idee cum se poate reduce la jumătate prețul illyrionului?

Lorq s-a încruntat.

— De ce?

— Mi-am dat seama că la actuala viteză de expansiune, în cincisprezece ani Coloniile Exterioare vor putea reduce costul illyrionului cu aproape un sfert. În acest timp, Red-Shift ne va distruge, a explicat tata și s-a oprit pentru o clipă. Vor face praf tot ce reprezintă baza puterii familiei Von Ray, iar în cele din urmă vor nimici întreaga Federație a Pleiadelor. Și vom cădea foarte de sus. Singura cale de supraviețuire este să-i distrugem noi primii; iar unica modalitate de a o face constă în găsirea unei soluții prin care să reducem prețul illyrionului la jumătate, înainte ca acesta să scadă la trei sferturi, și apoi să realizăm acele nave.

Tatăl lui Lorq și-a încrucișat brațele pe piept.

— Nu am dorit să te implic în asta, Lorq. Mi-am imaginat că întreaga afacere se va încheia în timpul vieții mele. Dar Prince

și-a asumat administrarea primei lovituri împotriva ta. Este corect să știi ce se întâmplă.

Lorq se uita în jos, la mâinile lui. După un timp a spus:

— O să lovesc și eu.

— Nu, a spus mama tânărului. Nu așa trebuie să procedezi, Lorq. Nu te poți răzbuna pe Prince; nu te poți gândi la așa ceva...

— Nici nu o fac.

Lorq s-a ridicat în picioare și s-a îndreptat spre draperii.

— Mamă, tată, vreau să ies.

— Lorq, a spus tatăl lui, lăsându-și ușor brațele pe lângă corp. Nu am vrut să te supăr. Am vrut numai să știi...

Lorq a dat la o parte perdelele de brocart.

— Mă duc la *Caliban*. Rămas-bun.

Draperiile au fluturat în vânt.

— Lorq...

Numele lui era Lorq von Ray și locuia la adresa 12 Extol Park, în Ark, capitala Federației Pleiadelor. Mergea pe lângă drumul rulant. Prin panourile transparente de protecție împotriva vântului se vedeau înflorind grădinile de iarnă ale orașului. Oamenii se uitau la el. Și asta din cauza cicatricei. Lorq se gândea la illyrion. Oamenii se holbau, după care își întorceau capul când vedeau că tânărul îi privește. Aici, în centrul Pleiadelor, el însuși era o atracție, un centru de interes. A încercat odată să calculeze suma de bani ce îi revenea de la rudele apropiate. Era moștenitorul multor miliarde, el, cel care mergea de-a lungul pereților transparenți ai străzilor acoperite din Ark, ascultând scârțâitul lichenilor strălucitori din grădinile de iarnă. Unul din cinci oameni de pe stradă – așa le-a spus unul dintre contabilii tatălui său – primea un salariu plătit direct sau indirect de Von Ray. Iar Red-Shift se pregătea să declare război întregii structuri reprezentate de Von Ray, concentrându-se acum asupra lui însuși, ca moștenitor al familiei Von Ray. Pe insula São Orini, animale asemănătoare unor șopârle, cu o coamă de pene albe, șuierau și cutreierau

nestingherite junglele. Minerii le-au prins, le-au înfometat, după care le-au aruncat în gropi și le-au stârnit una împotriva celeilalte pariind pe învingător. Cu milioane de ani în urmă, strămoșii acelor șopârle de câteva zeci de centimetri erau fiare imense, de sute de metri, iar rasa inteligentă ce locuia în New Brazillia le venera, sculptându-le în piatră capetele în mărime naturală, deasupra fundației templelor lor. Dar acea rasă umană nu mai exista. Iar urmașii zeilor venerați de acei oameni, pe care evoluția i-a redus la dimensiuni mici, erau acum bătaia de joc a minerilor beți care se distrau când animalele se zgâriau, țipau și se mușcau. Iar el era Lorq Von Ray. Și, cumva, prețul illyrionului trebuia să scadă la jumătate. Puteai suprasatura piața cu illyrion. Dar unde trebuia să navighezi pentru a face rost de ceea ce era probabil cea mai rară substanță din univers? Nu puteai pur și simplu zbura în centrul unei stele pentru a o extrage din creuzetul unde erau formate din materia nucleară primordială, în serii de câte patru, toate substanțele din galaxie. Lorq și-a văzut imaginea reflectată într-una dintre coloanele acoperite de oglinzi și s-a oprit chiar înainte de intersecția spre New Limani. Cicatricea îi distorsiona trăsăturile, cu marginile ei pline, cu nuanțele galbene. Dar acolo unde îi intra sub părul roșu și ondulat, tânărul a remarcat ceva. Noul păr ce creștea avea aceeași culoare și aceeași textură ca cele ale tatălui său. Era moale și galben ca focul.

„Unde găsești atât de mult illyrion?" s-a întrebat Lorq, întorcându-se cu spatele la coloana acoperită de oglinzi. „Unde?"

— Pe mine mă întrebi, căpitane?

De pe scena rotativă din podea, răspunse Dan, ridicând halba la înălțimea genunchiului.

— Dacă aș ști, nu aș mai pierde timpul acum în jurul terenului de aterizare.

S-a aplecat, a apucat mânerul halbei aşezate lângă degetele sale de la picioare şi a băut jumătate din ea.

— Mulţumesc pentru băutură, a zis el şi s-a şters la gură cu încheietura mâinii.

Gura îi era înconjurată de o barbă nerasă şi avea mustăţi de spumă.

— Când ai de gând să îţi repari faţa...

Lorq stătea însă cu spatele rezemat pe scaun şi se uita prin plafon. Din cauza luminilor amplasate în jurul terenului de aterizare, numai cele mai strălucitoare o sută de stele erau vizibile. Pe plafon, diafragma reglabilă expusă vântului se închidea. În mijlocul paletelor albastre, purpurii, stacojii, era o stea.

— Căpitane, dacă vrei să mergi sus, în balcon...

La al doilea etaj al barului, vizibili prin apa ce cădea de la înălţime, ofiţerii de pe cargoboturi şi unii membri ai echipajelor din navele de linie se amestecau cu sportivii şi discutau probleme de interes imediat şi starea actuală a cosmosului. Nivelul inferior era înţesat de mecanici şi cyborgi comerciali conectaţi. Jocurile de cărţi erau în plină desfăşurare într-un colţ.

— Trebuie să îmi iau o slujbă, căpitane. Faptul că mă laşi să dorm în compartimentul din spate din *Caliban* şi că mă îmbeţi în fiecare seară nu mă ajută prea mult. Trebuie să te scap de mine.

Vântul a suflat din nou; diafragma a vibrat în jurul stelei ca un diamant.

— Dan, ţi-a trecut vreodată prin cap, l-a întrebat Lorq absorbit de gânduri, că fiecare stea, în timp ce noi călătorim printre ele, reprezintă un furnal în care sunt create imperii? Fiecare element dintre cele câteva sute este realizat prin fuziune din materia lor nucleară centrală. De exemplu, steaua aceasta de aici, a zis el arătând spre tavanul transparent, sau oricare alta: aurul este realizat chiar acum prin fuziune, la fel şi radiul, azotul, antimoniul, toate în cantităţi imense, cu mase mai mari

decât cea a Arkului, sau decât a Pământului. Iar acolo există și illyrion, Dan.

Lorq a râs.

— Imaginează-ți că aș putea să mă scufund într-una dintre acele stele și să scot de acolo tot ce doresc.

Lorq a râs din nou. Sunetul i s-a blocat undeva în piept, acolo unde se contopeau durerea, disperarea și furia.

— Imaginează-ți că am putea sta la marginea unei stele care se transformă în novă și am aștepta să fie expulzate lucrurile de care avem nevoie, pentru a le prinde pe măsură ce trec rapid pe lângă noi, într-o mare de foc. Dar novele sunt implozii, nu explozii, nu-i așa, Dan?

Lorq a împins în joacă umărul cyborgului conectat, iar băutura acestuia s-a revărsat pe marginea halbei.

— Eu, căpitane, am fost odată într-o novă, a spus Dan și și-a lins dosul palmei.

— Chiar ai fost? a întrebat Lorq, așezându-se mai bine în scaun.

Steaua înconjurată de halouri sclipea.

— Nava pe care eram a fost atrasă de o novă – cam acum zece ani.

— Și acum ești bucuros că nu ai fost pe ea.

— Am fost. Am și ieșit din ea.

Lorq și-a coborât privirea din tavan.

Dan stătea aplecat în față pe banca verde. Își sprijinea coatele noduroase pe genunchi, iar cu palmele ținea strâns halba.

— Chiar ai făcut-o?

— Mda, a răspuns Dan, uitându-se la umărul lui, acolo unde dantela ruptă de pe vestă era stângaci cusută. Am căzut în ea și am ieșit afară.

Pe chipul căpitanului se citea nedumerirea.

— Hei, căpitane! Să știi că arăți fioros.

Până atunci, Lorq se uitase în oglindă, gândindu-se că fața lui avea o singură expresie, pentru a constata în cele din

urmă că cicatricea o transformase în ceva care producea o totală uimire.

— Ce s-a întâmplat, Dan?

Australianul s-a uitat la halba lui. Pe fundul ei nu mai era decât spumă.

Lorq a apăsat butonul pentru comenzi de pe brațul scaunului. Rotindu-se, încă două halbe s-au deplasat spre ei, în timp ce spuma băuturii se dizolva.

— Exact ce-mi trebuia, căpitane, a comentat Dan și și-a întins piciorul. Una pentru tine. Poftim. Una pentru mine.

Lorq a sorbit din băutură și și-a întins picioarele încălțate în sandale, ca să și le dezmorțească. Chipul lui era inert.

— Ai auzit de Institutul Alkane? l-a întrebat Dan, ridicând vocea pentru a acoperi uralele și râsetele ce se auzeau din colțul unde doi mecanici începuseră să se lupte pe trambulina cu plasă elastică.

Spectatorii își fluturau paharele cu băutură în aer.

— Pe Vorpis, în Dragon, au un muzeu mare cu laboratoare și alte chestii, unde studiază diverse lucruri, cum sunt novele.

— Mătușa mea e custodele muzeului.

Lorq vorbea pe un ton scăzut, dar cuvintele lui răzbăteau printre strigăte.

— Serios? Oricum, trimit întotdeauna oameni ori de câte ori primesc informații despre stele care se pregătesc să intre în acțiune...

— Privește! Ea câștigă!

— Nu! El văzut ea tras brațul!

— Hei, Von Ray, tu crezi bărbat sau femeie va câștiga?

Un grup de ofițeri coborâseră rampa pentru a urmări confruntarea. Unul dintre ei l-a bătut pe umăr pe Von Ray, după care a întins mâna spre el. În palma lui era o bancnotă de zece lire sterline.

— În seara asta pariu nu fac.

Lorq a împins mâna ofițerului.

— Lorq, dublez pariul pe femeie...

— Mâine banii tăi accept, a replicat Lorq. Acum pleacă.

Tânărul ofițer a scos un sunet de nemulțumire și și-a tras degetul în jos pe față, clătinând din cap spre însoțitorii lui.

Lorq îl aștepta pe Dan să continue.

Acesta din urmă s-a întors cu spatele la scena unde se desfășura lupta.

— Se pare că un cargobot a dispărut într-un curent din spațiul cosmic, iar echipajul de la bord a remarcat ceva straniu în legătură cu liniile spectrale ale unei stele aflate la o depărtare de câteva distanțe solare. Mda, stelele sunt în cea mai mare parte formate din hidrogen, dar în cazul acesteia exista o acumulare masivă de elemente grele în gazele de la suprafața ei; lucrul acesta era ciudat. Când, în cele din urmă, au fost localizați, au înaintat un raport despre situația stelei societății cartografice a Institutului Alkane, care a emis o supoziție în acea privință – anume, apariția unei nove. Deoarece structura unei stele nu se modifică odată cu transformarea ei într-o novă, această transformare nu poate fi detectată de la distanță prin intermediul analizelor spectrale sau a oricăror altor metode similare; Institutul Alkane a trimis o echipă de cercetători pentru a urmări steaua. În ultimii cincizeci de ani au studiat douăzeci sau treizeci de stele. Au transferat pe orbite tot atât de apropiate de stea pe cât este Mercur de Soare stații de observare controlate de la distanță; au transmis imagini televizate de pe suprafața stelei; aceste stații emiteau după ce soarele apunea. Au transferat stații pe orbite din ce în ce mai îndepărtate, care transmiteau informații în timp real despre eveniment. La o distanță de aproximativ o săptămână-lumină erau primele stații cu echipaj uman; dar chiar și acestea au fost curând abandonate în favoarea unor stații din ce în ce mai îndepărtate după ce a început formarea novei. Așadar, mă aflam pe o navă ce trebuia să transporte provizii pe una dintre aceste stații cu echipaj uman, care aștepta ca

steaua să facă implozie. Știai că timpul efectiv de care soarele are nevoie pentru a-și intensifica strălucirea normală la o valoare maximă de douăzeci sau de treizeci de mii de ori mai mare este de numai două sau trei ore?

Lorq a dat afirmativ din cap.

— Oamenii de știință încă nu pot calcula exact momentul în care o nova pe care o urmăresc ajunge să facă implozie. Nu îmi dau seama cu precizie ce s-a întâmplat, dar cumva steaua spre care ne îndreptam a sărit în aer chiar înainte ca noi să ajungem la stația finală. Poate a fost o distorsiune în spațiu sau o defectare a instrumentelor de la bord, dar am trecut dincolo de stație și am intrat direct în stea, în timpul primei ore de implozie.

Dan și-a deschis gura pentru a sorbi spuma.

— Uimitor, a spus Lorq. Din cauza căldurii intense ar fi trebuit să fiți pulverizați încă înainte de a ajunge tot atât de aproape de stea pe cât este Pluto de Soare. Ar fi trebuit să fiți zdrobiți de efectele conjugate ale imenselor forțe fizice ce se manifestau acolo. Mareele gravitaționale ar fi trebuit să vă dezintegreze. Fluxul de radiații la care a fost expusă nava ar fi trebuit în primul rând să distrugă orice compus organic din navă, iar în al doilea rând să provoace dezagregarea prin fisiune a tuturor elementelor, până la transformarea acestora în atomi ionizați de hidrogen...

— Căpitane, îmi pot imagina cu ușurință încă șapte alte efecte. Frecvențele de ionizare ar fi trebuit... a spus Dan, apoi s-a oprit. Dar niciunul dintre ele nu a avut loc. Nava noastră a fost absorbită direct prin centrul stelei –, apoi a fost expulzată pe partea cealată. Am ajuns în siguranță la o depărtare de aproximativ două săptămâni-lumină. Căpitanul, în momentul în care și-a dat seama prin ce am trecut, a intrat în compartimentul nostru și a decuplat toate scanerele de transfer al impulsurilor senzoriale, astfel încât ne-am trezit în incapacitatea de a vedea ce se întâmplă în jurul nostru. O oră

mai târziu, s-a uitat afară și a fost foarte surprins să constate că încă mai existam – punct. Dar instrumentele au înregistrat datele traseului nostru. Am trecut direct prin nová.

Dan și-a terminat băutura, apoi s-a uitat pieziș la Lorq. Căpitane, arăți din nou fioros.

— Care e explicația?

Dan a ridicat din umeri.

— După ce Institutul Alkane ne-a recuperat, au propus o mulțime de ipoteze. Înțelegi, există acele bule ce explodează la suprafața oricărei stele, bule de două sau de trei ori mai mari decât planetele de dimensiuni medii, unde temperatura este de numai opt sute sau o mie de grade. Această temperatură s-ar putea să nu distrugă o navă. Poate că am fost absorbiți într-una dintre aceste bule și am fost transportați astfel prin stea. Altcineva a sugerat că probabil frecvențele de energie ale unei nove sunt integral polarizate într-o singură direcție, în timp ce un anumit fenomen a făcut ca energiile navei să se polarizeze în altă direcție, astfel încât acestea au trecut cumva una prin cealaltă fără a se mai atinge. Dar alte persoane au propus tot atât de multe teorii pentru a le contesta pe acestea. Cel mai probabil, în momentul în care spațiul și timpul sunt supuse unor distorsiuni atât de violente, similare celor dintr-o nová, legile ce guvernează evenimentele fizice și fizica obiectelor, așa cum le cunoștem noi, nu mai funcționează.

Dan a ridicat din nou din umeri, spunând:

— Nu s-au pus niciodată de acord.

— Privește! Privește, el pus jos ea!

— Unu, doi – nu, ea smuls afară...

— Nu! El pe ea bătut! El pe ea bătut!

Pe plasa elastică, mecanicul cu rânjetul lățit pe față, se clătina deasupra adversarei lui. Deja îi fuseseră aduse șase halbe cu băutură; după cum era obiceiul, trebuia să bea cât de multe putea, iar învinsul urma să bea restul. Mai multe

persoane oficiale au coborât pentru a-l felicita pe învingător și pentru a paria în meciul următor.

— Mă întreb... a spus Lorq încruntându-se.

— Căpitane, știu că nu te poți abține, dar nu ar *trebui* să ai expresia asta pe chip.

— Dan, mă întreb dacă Institutul Alkane deține informații despre acea misiune.

— Presupun că da. Așa cum am spus, s-a întâmplat acum aproape zece ani...

Dar Lorq privea din nou în tavan. Diafragma se închidea din cauza vântului ce făcea ravagii în noaptea ce se lăsase peste Ark. Simbolurile ritualice budiste acopereau complet steaua.

Lorq și-a dus mâinile la față. Își mușca buzele, analizând ideea care tocmai îi trecea prin minte. Tăietura de pe obraz făcea ca expresia feței lui să semene cu cea a unei persoane care acceptă tortura cu beatitudine.

Dan a început din nou să vorbească. După aceea, s-a îndepărtat afișând o expresie de uimire profundă pe chipul lui noduros.

Numele lui era Lorq Von Ray. A trebuit să îl repete în tăcere, să îl țină minte prin repetiție, deoarece o idee tocmai îi scindase personalitatea. Așa cum stătea privind în sus, se simțea total bulversat. Ceva esențial fusese rupt din el, la fel de violent cum mâna lui Prince îi sfâșiase carnea de pe obraz. A clipit ca să vadă mai bine stelele. Iar numele lui...

Dragon (trecerea navei Roc), 3172

— Da, căpitane Von Ray!

— Oprește rotoarele laterale.

Șoarecele le opri.

— Intrăm în fluxul constant, rotoarele laterale sunt escamotate complet. Lynceos și Idas, rămâneți pe rotoarele

voastre, sunteţi primii de cart. Voi, ceilalţi, pentru moment vă puteţi relaxa, se auzi, bubuind peste sunetele din spaţiu, vocea lui Lorq.

Întorcându-şi privirea de la stacojiul ce inunda stelele carbonizate, Şoarecele clipi şi îşi dădu seama unde se afla.

Olga clipi şi ea.

Şoarecele se ridică în capul oaselor pe cuşetă pentru a se decupla.

— Ne vedem în cabina comună, spuse căpitanul. Iar tu, Şoarece, adu-ţi...

Capitolul 4

Șoarecele trase sacul de piele de sub pat și-l puse pe umăr.

— ... syrynxul-senzorial cu tine, se auzi vocea căpitanului.

Ușa culisă, iar Șoarecele apăru în capul celor trei trepte de deasupra covorului albastru al cabinei comune din *Roc*.

O scară urca în spirală într-o cascadă de umbre. Răsucindu-se în luminile ce veneau de pe tavan, extensiile metalice trimiteau lumini pe pereți și pe frunzele filodendronilor din fața mozaicului ca o oglindă.

Katin se așezase deja în fața tablei de șah tridimensional și așeza piesele. Ultimul turn a fost poziționat cu un clinchet la locul lui. Scaunul rotund – un glob de glicerină gelatinoasă care se mula după forma trupului – începu să sară.

— În regulă. Cine joacă primul cu mine? întrebă Katin.

Căpitanul Von Ray stătea în partea de sus a treptelor în spirală. Când începu să coboare, reflexia lui distorsionată se reflectă pe plăcile de mozaic.

— Căpitane? zise Katin ridicându-și capul. Șoarece? Care dintre voi vrea să joace primul cu mine?

Tyÿ și Sebastian intrară pe ușa boltită și traversară pe rampă o piscină ce ocupa o treime din încăpere.

O briză.

Apa se văluri.

Întunericul pătrunse în încăpere pe deasupra capetelor lor.

— Jos! strigă Sebastian.

Brațul acestuia se smuci în racord, iar fiarele se răsuciră în lesele lor de oțel. Creaturile imense căzură lângă el ca niște cârpe.

— Sebastian, Tyÿ, vreți să jucați? întrebă Katin, întorcându-se spre rampă.

— Șahul a fost una dintre pasiunile mele, dar nu mai joc chiar atât de bine.

Katin privi în sus pe trepte, apoi ridică din nou turnul și examină cristalul cu miez negru.

— Spune-mi, căpitane, piesele sunt originale?

Ajuns la baza treptelor, Von Ray ridică din sprâncenele roșcate.

— Nu.

Katin rânji.

— O!

— Din ce sunt? întrebă Șoarecele pășind pe covor și uitându-se peste umărul lui Katin. Nu am mai văzut piese ca astea.

— Un stil bizar pentru niște piese de șah, comentă Katin. Provin din Republica Vega. Dar îl poți regăsi peste tot în mobilier și în arhitectură.

— Unde se află Republica Vega? întrebă Șoarecele și ridică un pion.

În interiorul cristalului, un sistem solar cu o piatră prețioasă în centru se rotea pe un plan înclinat.

— Nu se mai află niciunde. Este asociată unei revolte care a avut loc în 2800, când Vega a încercat să se separe de Dragon. Și a eșuat. Arta și arhitectura din acea perioadă au fost preluate de intelectualii noștri cu înclinații artistice. Cred că tot acest fenomen a avut ceva eroic în el. Cu siguranță că au încercat cât de mult au putut să fie originali – o ultimă încercare de autonomie culturală și așa mai departe. Dar în cele din urmă totul s-a transformat într-un fel de joc politicos de salon pentru promovarea propriei lor influențe.

Katin ridică altă piesă.

— Mie încă îmi place. Au produs trei muzicieni de marcă şi un poet incredibil. Deşi numai unul dintre muzicieni a avut de-a face cu revolta. Dar cei mai mulţi oameni nu ştiu acest amănunt.

— Serios? zise Şoarecele. Bine. Voi juca eu.

Acesta ocoli tabla de şah şi se aşeză pe sfera verde de glicerină.

— Ce preferi, negru sau galben?

Von Ray se întinse peste umărul Şoarecelui spre panoul de control ce apăruse în braţul fotoliului şi apăsă pe un comutator.

Luminile tablei de joc se stinseră.

— Hei, de ce...? zise Şoarecele, iar vocea lui răguşită pieri într-un sentiment de amărăciune.

— Ia-ţi syrynxul, Şoarece, zise Lorq şi se îndreptă spre stânca sculptată, aşezată lângă piscină. Şoarece, dacă ţi-aş spune să reprezinţi o nová, ce ai face?

Lorq se aşeză pe stâncă.

— Nu ştiu. Ce vrei să spui?

Şoarecele îşi scoase instrumentul din sac. Îşi plimbă degetul mare pe clape. Mângâie placa de inductanţă; unghia degetului mic mai mult îl încurca.

— Îţi spun acum. Fă o nová.

Şoarecele se opri, apoi spuse:

— În regulă, zise el, iar mâna îi zvâcni.

Sunetul bubui după o explozie de lumină. Culorile din spatele imaginii consecutive îi orbiră, se rotiră într-o sferă din ce în ce mai mică şi dispărură.

— Jos, spuse Sebastian. Jos, chiar acum...

Lorq începu să râdă.

— Nu e rău. Vino aici. Nu, adu şi harpa ta diabolică.

Lorq îi făcu loc lângă el.

— Arată-mi cum funcţionează.

— Să vă arăt cum se foloseşte un syrynx? întrebă Şoarecele.

— Exact.

Există unele emoții ce se reflectă pe chip; dar există și altele, atât de bine interiorizate, sesizabile numai într-un ușor tremur al buzelor și al pleoapelor.

— De obicei nu îi las pe ceilalți să se joace cu securea mea.

Buzele și pleoapele îi tremurau.

— Arată-mi, zise căpitanul.

Gura Șoarecelui se subție într-o grimasă.

— Dă-mi mâna, spuse el.

Atunci când așeză degetele căpitanului pe bucata de piele ce proteja panoul de rezonanță a imaginii, lumini albastre începură să strălucească înaintea lor.

— Acum privește acolo jos, spuse Șoarecele și îi indică spre partea frontală a syrynxului. Aceste trei lentile miniaturale au montate în spate rețele holografice. Acestea se focalizează pe poziția luminii albastre și generează o imagine tridimensională. Luminozitatea și intensitatea se controlează de aici. Mișcă mâna înainte.

Lumina crescu în intensitate...

— Acum înapoi.

... lumina se diminuă.

— Cum generezi o imagine?

— Căpitane, mie mi-a trebuit un an să învăț. Prin aceste coarde se controlează sunetul. Ele nu reprezintă o notă diferită; acestea sunt, de fapt, structuri sonore diferite. Înălțimea sunetului se modifică prin deplasarea degetelor mai aproape sau mai departe. Așa, zise Șoarecele și trase de o coardă de alamă.

Un amalgam de zgomote și voci umane îi zgâriară pe urechi.

— Vrei să dai un anume parfum locului unde te afli? Butonul din partea asta controlează intensitatea mirosului. Îi poți crește direcționalitatea prin...

— Șoarece, imaginează-ți că există chipul unei tinere pe care vreau să îl recreez; sunetul vocii ei rostindu-mi numele; mirosul ei. Acum, syrynxul tău se află în mâinile mele, zise

căpitanul şi ridică instrumentul din poala Şoarecelui. Ce ar trebui să fac?

— Să exersezi. Căpitane, chiar nu îmi place ca alţi oameni să se joace cu securea mea...

Şoarecele se întinse să îşi ia instrumentul.

Lorq îl ridică în aer, astfel încât Şoarecele să nu îl mai poată atinge. După care începu să râdă.

— Ia-l.

Şoarecele luă syrynxul şi se îndreptă iute spre tabla de şah. Scutură sacul şi strecură instrumentul înăuntru.

— Să exersez, repetă Lorq. Nu am timp de asta. Nu şi dacă vreau să ajung înaintea lui Prince la acel illyrion, nu-i aşa?

— Căpitane Von Ray!

Lorq privi în sus.

— Vrei să ne spui şi nouă ce se întâmplă?

— Ce vrei să ştii?

Mâna lui Katin era aşezată pe comutatorul de reactivare a tablei de şah.

— Unde mergem? Cum vom ajunge acolo? Şi de ce trebuie să o facem?

După câteva clipe, Lorq se ridică în picioare.

— De ce mă întrebi, Katin?

Tabla de şah se aprinse, luminându-i bărbia lui Katin.

— Participi la o competiţie împotriva lui Red-Shift Limited. Care sunt regulile? Care e premiul?

Lorq clătină din cap.

— Mai încearcă o dată, spuse căpitanul.

— În regulă. Cum punem mâna pe illyrion?

— Da, cum mâna punem? se auzi vocea catifelată a lui Tyÿ care îi făcu să îşi întoarcă privirile.

Femeia stătea la baza rampei, lângă Sebastian, amestecând cărţile de joc. Se opri când ceilalţi o priviră.

— În soarele incandescent ne scufundăm? întrebă ea. Cum, căpitan?

Lorq îşi aşează mâinile pe genunchii osoşi.

— Lynceos! Idas!

Pe doi dintre pereți, față în față, atârnau două rame aurite de trei metri. În cea așezată chiar deasupra capului Șoarecelui, Idas stătea la locul lui, sub lumina propriului computer. În partea cealaltă a camerei, în cealaltă ramă, cu părul și pleoapele strălucind, palidul Lynceos ședea ghemuit, conectat la cablurile sale.

— Când sunteți la comenzi, fiți atenți și la ceea ce spun.

— În regulă, căpitane, a murmurat Idas, ca un om care vorbește în somn.

Lorq se ridică și își încrucișă brațele.

— Au trecut mulți ani de când a trebuit să pun prima dată această întrebare. Persoana care mi-a dat un răspuns a fost Dan.

— Dan orbul? întrebă Șoarecele.

— Dan care a sărit? zise Katin.

Căpitanul dădu afirmativ din cap.

— În locul acestui transportor masiv... spuse Lorq și privi în sus, acolo unde falsele stele goneau pe plafonul înalt, întunecat, pentru a le reaminti că, deși stăteau lângă o piscină, cu ferigi și bucăți de stâncă, goneau printre planetele universului.

— ... am avut o navă de curse la care se conecta Dan. Într-o noapte, în Paris, am întârziat prea mult la o petrecere, iar Dan m-a adus înapoi acasă, în Ark. Tot drumul a pilotat nava singur, cu mine la bord. Celălalt membru cuplat al echipajului, un student oarecare, s-a speriat și a decis că era vremea să se reîntoarcă la școală, zise Lorq dând din cap. Bravo lui. Dar eu eram la ananghie. Cum puteam face rost de suficient illyrion pentru a distruge compania Red-Shift înainte ca aceasta să ne distrugă pe noi? Cine m-ar fi putut ajuta? I-am spus asta lui Dan într-o seară, când beam împreună lângă hangarul navei spațiale. Puteam face rost de el dintr-o stea? Dan și-a băgat degetul pe sub breteaua pantalonilor și s-a uitat la una dintre diafragmele de protecție împotriva vântului ce se deschideau

pe plafonul barului şi a spus: „Odată am fost absorbit de o novă".

Lorq privi prin încăpere şi adăugă:

— Asta m-a făcut să mă ridic în capul oaselor şi să ascult.

— Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Şoarecele.

— Cum se face că a supravieţuit pentru a mai intra după aceea în alta? Asta vreau să ştiu, zise Katin.

Acesta puse turnul din nou pe tabla de şah şi se întinse comod pe sfera gelatinoasă.

— Să fim serioşi... Unde a fost Dan în timpul acelui foc de artificii?

— Când steaua a explodat, făcea parte din echipajul unei nave care transporta provizii spre una dintre staţiile de cercetare ale Institutului Alkane.

Şoarecele îşi aruncă din nou privirea la Tyÿ şi la Sebastian, care ascultau aşezaţi lângă treptele de la capătul rampei. Tyÿ amesteca din nou cărţile.

— După o mie de ani de studii efectuate atât din apropiere, cât şi de la mare distanţă, e cumva deprimant să constaţi cât de puţine lucruri ştim, de fapt, despre fenomenele care au loc în centrul celei mai dezastruoase dintre catastrofele spaţiale. Structura stelei nu se modifică, numai organizarea materiei din interiorul acesteia este perturbată de un proces ce nu este încă suficient de bine înţeles. Poate fi efectul unor oscilaţii periodice. Poate fi chiar o farsă a demonului lui Maxwell. Cele mai îndelungate acumulări observate au fost de un an şi jumătate, dar acestea au fost identificate după ce erau deja în desfăşurare. Timpul efectiv de care o novă are nevoie pentru a atinge intensitatea maximă, din momentul exploziei, este de numai câteva ore. În cazul unei supernove –, iar în galaxia noastră au fost observate numai două, una în secolul al XIII-lea în Cassiopeia, şi alta în anul 2400, al cărei nume nu este menţionat, nefiind posibilă studierea de aproape a niciuneia dintre ele –, explozia se desfăşoară probabil pe durata a două zile; în cazul unei

supernove strălucirea se intensifică de câteva sute de mii de ori. Perturbările rezultate în spectrul luminos şi în cel radio ale unei supernove sunt mai intense decât lumina combinată a tuturor stelelor din galaxie. Institutul Alkane a descoperit alte galaxii pur şi simplu datorită apariţiei unei supernove în interiorul lor, iar distrugerea aproape totală a unei singure stele a făcut vizibilă o întreagă galaxie de câteva miliarde de stele.

Tyÿ plimba cărţile dintr-o mână în alta.

— Ce lui Dan întâmplat? întrebă Sebastian, ţinându-şi creaturile cât mai aproape de picioare.

— Nava lui s-a abătut de la traseu şi a fost atrasă prin centrul stelei chiar în timpul primei sale ore de implozie, după care a fost propulsată afară, pe partea cealaltă.

Ochii galbeni îl priviră fix pe Katin. Pe chipul cu cicatrice al lui Lorq era greu să sesizezi nuanţele subtile ale sentimentelor acestuia.

Katin, obişnuit cu astfel de provocări, îşi lăsă umerii în jos şi încercă să se afunde în fotoliu.

— Au fost avertizaţi cu numai câteva secunde înainte. Singurul lucru pe care căpitanul l-a putut face a fost să decupleze toate impulsurile senzoriale receptate de cyborgii conectaţi.

— Fără contact vizual au zburat? întrebă Sebastian.

Lorq dădu afirmativ din cap.

— Înainte să te întâlnească, Dan a fost într-o nová; în prima, zise Katin.

— Corect.

— Ce s-a întâmplat în a doua?

— Ceva mai mult decât ce s-a întâmplat anterior. Am mers la Institutul Alkane şi am cercetat ce s-a petrecut acolo. Carena navei a fost deteriorată de loviturile puternice ale particulelor care zburau liber, aproximativ în momentul în care se găsea în centrul novei. Singurele elemente care se pot desprinde şi care pot penetra zona de protecţie din jurul navei trebuie să fi fost constituite din materia nucleară aproape

compactă aflată în centrul stelei. Ar trebui să fie formată din elemente cu nuclee masive, de cel puțin trei sau patru ori mai mari decât masa atomică a uraniului.

— Vrei să spui că nava a fost bombardată cu meteoriți de illyrion? întrebă Șoarecele.

— Unul dintre lucrurile care s-au întâmplat în a doua novă...

Lorq îl privi din nou pe Katin.

— ... a fost că, ulterior organizării în mare secret a celei de-a doua expediții, după identificarea unei noi nove cu ajutorul mătușii mele de la Institutul Alkane, fără ca nimeni să știe de ce vrem să mergem acolo, după lansarea expediției și în timpul desfășurării acesteia, am încercat să reproduc cât mai fidel posibil condițiile în care a avut loc primul accident, cel în care nava lui Dan a fost absorbită de stea, prin efectuarea întregii manevre fără contact vizual; i-am ordonat echipajului să decupleze impulsurile senzoriale din cabinele lor de control. Dan, în ciuda ordinelor primite, a hotărât că vrea să arunce o privire la fenomenele pe care nu le-a văzut data trecută.

Lorq se ridică și se întoarse cu spatele la echipaj.

— Nici măcar nu eram într-o regiune ce putea reprezenta un pericol fizic pentru navă. Deodată, am simțit cum unul dintre rotoarele navei se învârte nebunește. Apoi, l-am auzit pe Dan țipând.

Lorq se întoarse din nou cu fața la ei.

— Am întors și am ajuns cu greu înapoi în Dragon, unde am profitat de curenții cosmici pentru a ajunge la Soare și pentru a ateriza pe stația Triton. Secretul a fost deconspirat cu două luni în urmă.

— Secretul? întrebă Katin.

Zâmbetul contorsionat al lui Lorq i se lărgi pe întreaga față.

— Nu mai este niciun secret. Am ajuns pe stația Triton din Dragon în loc să caut un adăpost în Pleiade. Le-am dat liber

membrilor echipajului și le-am cerut să le spună tot ce știau cât mai multor oameni posibil. L-am lăsat pe acel nebun să hoinărească și să vorbească vrute și nevrute în jurul portului, până când Hell[3] l-a înghițit. Am așteptat. Și am așteptat până când am obținut ceea ce voiam. După care v-am recrutat chiar din locul unde era cea mai mare aglomerație în port. V-am spus ce voiam să fac. Voi cui i-ați spus? Câți oameni m-au auzit când v-am spus aceste lucruri? Câtor oameni nu le-ați șoptit nehotărâți: „E o nebunie să faci asta, nu?"

Mâna lui Lorq se încleștă de un colț al stâncii.

— Ce așteptai?

— Un mesaj de la Prince.

— L-ai primit?

— Da.

— Ce spunea?

— Mai contează? zise Lorq și scoase niște sunete care semănau destul de mult cu un râs, doar că acestea i se ridicau din stomac. Încă nu l-am ascultat.

— De ce nu? întrebă Șoarecele. Nu vrei să afli ce spune?

— Știu ce vreau să fac și asta e suficient. Ne vom întoarce la Institutul Alkane și vom identifica o altă novă. Matematicienii mei au propus zeci de teorii ce ar putea explica fenomenul care ne permite intrarea în stea. În toate acestea, efectul s-ar anula la sfârșitul acelor prime ore în timpul cărora strălucirea stelei ajunge la intensitatea maximă.

— Cât de mult timp nova are nevoie ca să moară? întrebă Sebastian.

— De câteva săptămâni, probabil de două luni. O supernovă are nevoie de până la doi ani pentru a se micșora.

— Mesajul, zise Șoarecele. Nu vrei să știi ce are de spus Prince?

— Tu vrei?

Katin se aplecă peste tabla de șah.

— Da, eu vreau.

Lorq începu să râdă.

— În regulă atunci, zise el.

Traversă încăperea. Atinse încă o dată panoul de control de pe fotoliul Şoarecelui.

În rama cea mai mare de pe peretele înalt, fantezia de lumini se stinse în interiorul ovalului cu margine aurită.

— Aşadar, asta ai făcut în toţi aceşti ani! spunea Prince.

Şoarecele privea obrajii emaciaţi ai lui Prince, iar propriile lui maxilare se încleştară zgomotos; îşi ridică ochii spre părul lui rar, pieptănat pe spate şi se încruntă. Îşi împinse scaunul înainte, iar degetele îi fremătau pentru a configura, ca pe syrynx, nasul turtit, obrajii vineţii, supţi ai lui Prince.

Katin îşi holbă ochii. Agăţă covorul cu sandalele când, involuntar, s-a retras din faţa imaginii.

— Nu îmi dau seama ce vrei să faci. Nici nu îmi pasă. Dar...

— Este Prince acesta? şopti Tyÿ.

— ... vei eşua. Crede-mă, zise Prince zâmbind.

Vocea şoptită a lui Tyÿ se transformă într-un gâfâit.

— Nu. Nici măcar nu ştiu unde mergeţi. Dar fii atent! Eu voi ajunge primul acolo. Iar după aceea, spuse el şi îşi ridică mâna înmănuşată, vom mai vedea.

Prince îşi întinse mâna astfel încât palma lui acoperi întregul ecran. Apoi degetele îi zvâcniră; se auzi un zăngănit de sticlă.

Tyÿ scoase un ţipăt uşor.

Prince lovise cu degetul în lentila camerei de transmitere a mesajelor, spărgând-o.

Şoarecele îi aruncă o privire lui Tyÿ, care scăpase cărţile pe jos.

Creaturile înlănţuite dădeau din aripi; curentul de aer împrăştie cărţile lui Tyÿ pe covor.

— Le ridic eu, spuse Katin.

Se aplecă şi întinse spre podea mâinile lui stângace. Lorq începu din nou să râdă.

Una dintre cărți se întorsese pe covor chiar lângă piciorul Șoarecelui. Tridimensional în interiorul metalului laminat, o stea strălucea deasupra unei mări negre. Deasupra mării, cerul era animat de flăcări. Pe țărm, doi băieți goi se țineau de mână. Cel brunet privea steaua cu ochii întredeschiși și cu o expresie de uimire pe fața luminoasă. Cel cu părul foarte blond se uita la umbrele lor de pe nisip.

Râsul lui Lorq, aidoma unor explozii repetate, se rostogoli în încăpere.

— Prince a acceptat provocarea, zise Lorq și lovi cu palma în stâncă. Bine! Foarte bine! Credeți că ne vom întâlni sub soarele în flăcări?

Își ridică mâna, strânsă într-un pumn.

— Îi pot simți mâna blestemată. Bine! Foarte bine!

Șoarecele ridică repede cartea. Își duse privirea de la căpitan spre ecranul de observare, unde nuanțele schimbătoare ale dispozitivului multicromatic luară locul feței și mâinii lui Prince. (Iar acolo, pe pereții din partea opusă, în ramele lor mai mici, stăteau întunecatul Idas și palidul Lynceos.) Privirea Șoarecelui căzu din nou asupra celor doi băieți de dedesubtul stelei în flăcări.

În timp ce îi privea, degetele de la piciorul stâng i se încleștară pe covor, iar cele de la piciorul drept i se strânseră pe talpa cizmei; frica îi lovea în coapse, i se răsucea în nervii din șira spinării. Deodată, lăsă cartea să-i alunece în sacul syrynxului. Degetele îi zăboviră în interiorul sacului de piele, transpirându-i pe suprafața laminată. Fără să o vadă, imaginea era și mai înspăimântătoare. Își trase mâna afară și-o șterse de șold, după care se uită pe furiș în jur să verifice dacă nu cumva îl văzuse cineva.

Katin privea cărțile pe care le ridicase de jos.

— Cu astea te jucai, Tyÿ? Cu cărți de Tarot? zise el și se uită în sus. Șoarece, ești țigan. Pun pariu că ai mai văzut așa ceva. Ridică mai sus cărțile, astfel încât Șoarecele să le poată vedea.

Fără să se uite, Șoarecele dădu aprobator din cap. Își tot ștergea mâna de șold și încercă să se abțină. (Lângă foc stătea o femeie masivă – îmbrăcată într-o rochie murdară cu imprimeu –, iar bărbații mustăcioși ședeau în jurul ei, dedesubtul colțului de stâncă ce reflecta lumina focului, urmărind cărțile ce scânteiau în mâinile ei grase. Dar aceasta se întâmplase...)

— Hei, spuse Tyÿ. Tu mie dă-mi-le.

Femeia se întinse să își ia cărțile.

— Pot să mă uit la întregul pachet? întrebă Katin.

Ochii ei cenușii se măriră.

— Nu.

În voce i se simțea suprinderea.

— Îmi pare rău, zise Katin derutat. Nu am vrut să...

Tyÿ luă cărțile.

— Citești în cărți? o întrebă Katin, încercând să își ascundă stânjeneala de pe chip.

Tyÿ dădu aprobator din cap.

— Citirea în cărțile de Tarot este foarte răspândită în Federație, spuse Lorq, care stătea pe stânca sculptată. Spun cărțile tale ceva despre mesajul lui Prince?

Când se întoarse, ochii îi străluceau ca o piatră jasp, ca aurul.

— Poate cărțile despre mine și Prince ție spun ceva?

Șoarecele fu surprins să constate cât de ușor trecuse căpitanul la dialectul din Pleiade. Zâmbi în sinea lui.

Lorq se ridică de pe stâncă.

— Ce cărțile au de spus despre aventura aceasta din noapte?

Privindu-i pe sub sprâncenele dese și blânde, Sebastian trase mai aproape de el siluetele întunecate ale fiarelor.

— Eu vreau să văd ce arată. Da. Unde în cărți suntem eu și Prince?

„Dacă Tyÿ le-ar citi, aș avea posibilitatea să văd mai bine pachetul", își zise Katin și zâmbi răutăcios.

— Da, Tyÿ. Spune-ne despre expediția căpitanului, interveni Katin. Cât de bine știe să citească în cărți, Sebastian?

— Niciodată Tyÿ nu greşeşte.

— Tu câteva clipe ai văzut faţa lui Prince. În cutele de pe chipul unui om destinul este scris, spuse Lorq şi îşi înfipse pumnii în şolduri. Din cicatricele de pe al meu poţi spune spre ce destin cutele duc?

— Nu, căpitane... spuse Tyÿ şi privirea îi căzu pe mâinile ei.

Cărţile păreau prea mari pentru degetele ei încremenite.

— Eu cărţile numai aranjez şi citesc, zise ea.

— Nu am mai văzut pe cineva citind Tarotul de când eram la şcoală, spuse Katin şi se uită înapoi la Şoarece. La seminarul de filozofie era un personaj din Pleiade expert în Tarot. Cred că odată puteam fi considerat un admirator entuziast al *Cărţii lui Thot*, aşa cum a fost denumită de cineva la începutul secolului XX. Eu aş numi textele mai degrabă... zise el şi făcu o pauză pentru a obţine confirmarea lui Tyÿ... *Cartea Graalului*?

Tyÿ nu îi oferi însă niciun sprijin.

— Hai, citeşte-mi în cărţi, Tyÿ.

Lorq îşi lăsă pumnii să îi alunece de-a lungul corpului.

Vârfurile degetelor femeii se odihneau pe pachetul de cărţi aurite. De la locul ei din partea de jos a rampei, cu ochii cenuşii ascunşi pe jumătate sub pleoape, se uita printre Katin şi Lorq.

Apoi spuse:

— O voi face!

— Şoarece, zise Katin. Vino aici şi priveşte. Spune-ne ce crezi despre spectacol...

Şoarecele se ridică.

— Hei...!

Se întoarseră cu toţii spre vocea stupefiată.

— Credeţi în aşa ceva?

Katin ridică dintr-o sprânceană.

— M-ai numit *pe mine* superstiţios pentru că am scuipat în râu? Iar acum tu ghiceşti viitorul în cărţi!

Cercelul îi scânteia în ureche

Katin se încruntă.

Mâna lui Tyÿ ezita deasupra pachetului de cărți de joc.

Șoarecele îndrăzni să înainteze până la jumătatea covorului.

— Chiar vrei să încerci să le ghicești viitorul în cărți? E o prostie. Nu e decât o superstiție!

— Nu, nu este, Șoarece, îl contrazise Katin. Cineva ar putea crede că tocmai tu, dintre toți oamenii...

Șoarecele flutură din mână și râse răgușit, ca un lătrat.

—Katin și cărțile. Chiar că e ciudat!

— Șoarece, de fapt cărțile nu prezic nimic. Ele pur și simplu reflectă un comentariu pertinent, competent, asupra situațiilor actuale...

— Cărțile nu sunt competente! Sunt doar bucați de metal și plastic. Ele nu știu...

— Șoarece, cele șaptezeci și opt de cărți de Tarot înfățișează simboluri și imagini mitologice care au revenit constant și au persistat de-a lungul a patruzeci și cinci de secole de istorie a umanității. Cineva care înțelege aceste simboluri poate iniția un dialog despre o anumită situație. Nu este nimic superstițios în treaba asta. *Cartea Schimbărilor,* chiar și *Astrologia Caldeeană* se transformă în superstiții numai atunci când sunt utilizate abuziv, mai degrabă pentru a dirija decât pentru a îndruma și a sugera.

Șoarecele scoase din nou acel sunet gutural.

— Serios, Șoarece! Totul e perfect logic. Vorbești ca unul care a trăit acum o mie de ani.

— Hei, căpitane! zise Șoarecele și parcurse restul distanței.

Uitându-se pe după brațul lui Lorq, își concentră privirea asupra pachetului de cărți de joc din poala lui Tyÿ.

— Tu crezi în lucrurile astea? întrebă Șoarecele, iar mâna i se lăsă pe antebrațul lui Katin, ca și cum astfel l-ar fi putut ține nemișcat.

Ochii de tigru de dedesubtul sprâncenelor ruginii sugerau o mare suferință; dar Lorq rânjea.

— Tyÿ, mie în cărți ghicește-mi!

Femeia întoarse pachetul și trecu cărțile dintr-o mână într-alta.

— Căpitan, tu una alege.

Lorq se așeză pe vine ca să le poată vedea. Apoi își puse arătătorul pe una dintre cărți.

— Se pare că e *Cosmosul*, zise el, numind cartea respectivă. În această cursă, universul marele premiu este.

Lorq privi în sus la Șoarece și la Katin.

— Credeți că ar trebui să încep cu *Cosmosul*?

Încadrată de umerii lui masivi, „marea suferință" care i se citea pe chip deveni mai subtilă.

Șoarecele îi răspunse la întrebare strângându-și buzele.

— Fă-o, zise Katin.

Lorq trase cartea:

Prin ceața dimineții abia se distingeau mestecenii de tisă și de arbuștii decorativi; în poiană, o siluetă dezbrăcată sărea și se zbenguia în lumina albastră a zorilor.

— Ah, zise Katin, Hermafroditul care dansează – uniunea tuturor principiilor masculine și feminine.

Îți frecă lobul urechii între două degete.

Timp de aproape trei sute de ani, cam de la sfârșitul secolului al XVIII-lea până după începerea călătoriilor spațiale, a existat un set de cărți de Tarot cu semnificații profund creștine, desenate de un prieten al lui William Butler Yeates, care au devenit atât de populare, încât aproape au distrus imaginile originale.

Atunci când Lorq înclină cartea, imagini de animale străluciră și dispărură în dumbrava plină de mister. Mâna Șoarecelui se strânse pe brațul lui Katin. Își ridică bărbia ca pentru a întreba.

— Fiarele apocalipsei, îi răspunse Katin și arătă peste umărul căpitanului, spre cele patru colțuri ale dumbravei. Taurul, Leul, Vulturul, iar acea creatură mică, ciudată, asemănătoare unei maimuțe, acolo în spate, este zeul pitic Bes,

originar din Egipt și Anatolia, protector al femeilor în travaliu, osânditorul avarilor, un zeu înspăimântător și generos. Există o statuie a lui, destul de faimoasă: îndesat, rânjind, cu colți, împreunându-se cu o leoaică.

— Mda, zise încet Șoarecele. Am văzut acea statuie.

— Ai văzut-o? Unde?

— Într-un muzeu, răspunse el, ridicând din umeri. În Istanbul, cred. Un turist m-a dus acolo când eram copil.

— Of, rosti Katin și căzu pe gânduri. Eu m-am mulțumit numai cu holograme tridimensionale.

— Numai că zeul nu este deloc pitic. Este... zise Șoarecele, iar vocea lui aspră se stinse atunci când își ridică privirea spre Katin... poate de două ori mai înalt decât tine.

Își roti ochii aducându-și aminte acea imagine, și i se văzu albul globilor oculari traversat de vinișoare.

— Căpitan Von Ray, tu bine Tarot cunoști? întrebă Sebastian.

— Cred că mi s-a citit în cărți de cam șase ori, le explică Lorq. Mamei mele nu îi plăcea când mă opream să-i ascult pe prezicătorii care își aveau instalate măsuțele pe străzi dedesubtul zonei unde se intersectau panourile de protecție împotriva vântului. Odată, când aveam cinci sau șase ani, am reușit să îmi pierd urma. Pe când rătăceam într-o zonă din Ark pe care n-o mai văzusem niciodată înainte, m-am oprit și mi s-a prezis viitorul.

Lorq începu să râdă. Șoarecele nu-și putu da seama de adevărata semnificație a expresiei care i se forma acestuia pe chip, se așteptase la o izbucnire de furie.

— Când m-am întors acasă și i-am mărturisit totul mamei, aceasta s-a supărat foarte tare și mi-a spus că nu trebuie să mai fac așa ceva niciodată.

— Știa că totul nu era decât o prostie! murmură Șoarecele.

— Ce au spus cărțile? întrebă Katin.

— Ceva despre o moarte în familia mea.

— Și a murit cineva?

— Cam o lună mai târziu unchiul meu a fost ucis.

Katin fu surprins de afirmație. Unchiul căpitanului Lorq Von Ray?

— Dar tu cărțile nu cunoști bine? întrebă Sebastian încă o dată.

— Numai numele unora dintre ele – *Soarele, Luna, Spânzuratul*. Dar semnificația lor eu nu am studiat niciodată.

— Aha, zise Sebastian și dădu din cap. Prima carte aleasă întotdeauna a ta este. Dar *Cosmos* o carte din Arcana Majoră este. O ființă umană ea nu poate reprezenta. Nu o poți alege.

Lorq se încruntă. Era nedumerire pe chipul lui, dar semăna a furie. Interpretând-o greșit, Sebastian se opri.

— În pachetul de Tarot, spuse Katin, sunt cincizeci și șase de cărți din Arcana Minoră – similare celor cincizeci și două de cărți de joc, numai că au valeți, cavaleri, regine și regi pentru cărțile de curte. Acestea se ocupă de problemele obișnuite ale oamenilor: dragoste, moarte, impozite – lucruri de felul asta. Mai există alte douăzeci și două de cărți: Arcana Majoră, care cuprinde cărți ca *Nebunul* sau *Spânzuratul*. Acestea reprezintă entități cosmice primordiale. Nu poți alege una dintre ele pentru a te reprezenta pe tine.

Lorq se uită la cartea de joc timp de câteva clipe.

— De ce nu? întrebă el și își ridică privirea la Katin.

Chipul lui era golit de orice expresie.

— Îmi place această carte. Tyÿ mi-a spus să aleg și am ales.

Sebastian își ridică mâna.

— Dar...

Degetele subțiri ale lui Tyÿ se încleștară pe încheietura mâinii însoțitorului ei.

— El a ales, spuse ea.

Sclipirile metalice ale ochilor femeii treceau de la Sebastian la căpitan și apoi la cartea de joc.

— Aici pune-o, zise Tyÿ și îi făcu semn să așeze cartea jos. Căpitanul ce carte vrea poate alege.

Lorq așează cartea pe covor, cu capul dansatorului spre el și cu picioarele spre Tyÿ.

— *Cosmosul* inversat, murmură Katin.

Tyÿ își ridică privirea.

— Inversat pentru tine, în poziția corectă pentru mine este, spuse aceasta cu vocea ascuțită.

— Căpitane, prima carte pe care ai ales-o nu prezice nimic, zise Katin. De fapt, prima carte pe care o alegi înlătură din interpretare toate posibilitățile pe care le reprezintă.

— Ce spune această carte? întrebă Lorq.

— Aici masculinul și femininul se unesc, răspunse Tyÿ. Sabia și potirul, toiagul și vasul se îmbină. Îndeplinire și ceva succes înseamnă; starea cosmică de conștiință divină semnifică. Victorie.

— Și toate acestea nu mi se vor mai întâmpla în viitor? întrebă Lorq, iar pe fața lui se citea din nou acea expresie de mare suferință. Foarte bine atunci! Ce fel de întrecere ar fi dacă aș ști că urmează să înving?

— Inversarea ei semnifică obsesia față de un lucru, încăpățânare, spuse Katin. Refuzul de a afla...

Brusc, Tyÿ strânse cărțile și întinse pachetul.

— Tu, Katin, să termini prezicerea vrei?

— Ce?... Eu... Îmi pare rău. Nu am vrut să... Oricum, nu știu decât semnificația câtorva cărți.

Marginile urechilor i se înroșiră.

— O să tac.

O aripă mătură podeaua.

Sebastian se ridică în picioare și ușui creaturile. Una dintre ele își flutură aripile pe umărul lui. O adiere, iar părul Șoarecelui îi gâdilă fruntea.

Acum erau toți în picioare, cu excepția lui Lorq și a lui Tyÿ. Aceștia stăteau ghemuiți, cu *Hermafroditul care Dansează* între ei.

Tyÿ amestecă și întinse cărțile încă o dată, acum punându-le cu fața în jos.

— Alege.

Degetele mari, cu unghiile îngroşate, apucară cartea şi traseră:

Un lucrător stătea înaintea unei bolți duble de piatră, cu o freză de tăiat roca racordată la încheietura mâinii. Dispozitivul grava a treia stea cu cinci colțuri în partea de sus a pietrei. Lumina soarelui se răsfrângea în cameră și pe figura pietrarului. Prin ușa întredeschisă se vedeau zorii unei dimineți.

— *Trei de Pentagrame.* Această carte tu acoperi.

Şoarecele se uită la antebraţul căpitanului. Racordul oval aproape se pierdea între cele două tendoane vizibile la încheietură.

Şoarecele pipăi racordul de pe propriul lui braţ. Inserţia de plastic acoperea un sfert din lăţimea încheieturii: ambele racorduri aveau aceleaşi dimensiuni.

Capitanul aşează *Treiul de Pentagrame* pe *Cosmos.*

— Alege din nou.

Cartea ieşi întoarsă:

O persoană tânără cu părul negru, îmbrăcată într-o vestă de brocart, cu încălțăminte de piele argăsită în picioare, se sprijinea pe mânerul unei spade împodobit cu o şopârlă de argint pe care erau încrustate pietre preţioase. Silueta stătea în umbră, sub nişte stânci ascuţite; Şoarecele nu îşi dădu seama dacă era băiat sau fată.

— *Valetul de Spade* inversat. Această carte o încrucişezi.

Lorq aşează cartea în cruce pe *Treiul de Pentagrame.*

— Alege din nou.

Deasupra ţărmului unei mări, pe un cer senin cu păsări, o singură mână, ieşind din vălătuci de ceaţă, ţinea un cerc cu o stea cu cinci colţuri în interiorul lui.

— *Asul de Pentagrame,* zise Tyÿ şi arătă sub cărţile încrucişate.

Lorq aşează cartea acolo.

— Această carte sub tine stă, zise femeia. Alege.

O persoană înaltă, blondă, stătea pe poteca pietruită dintr-o grădină. Se uita în sus și își ținea o mână ridicată. O pasăre roșie se pregătea să i se așeze pe braț. Pe dalele din grădină erau sculptate nouă stele.

— *Nouăle de Pentagrame*, spuse Tyÿ și arătă lângă grupul de cărți așezate pe mochetă. Această carte în spatele tău stă.

Lorq puse cartea acolo unde i se indicase.

— Alege.

Trase din nou o carte inversată:

În nori de furtună ardea un cer violet. Un fulger aprinsese vârful unui turn de piatră. Doi bărbați cădeau în gol de la balconul de sus. Unul purta haine scumpe. Îi puteai vedea inelele cu diamante și ciucurii de aur ai sandalelor. Celălalt, care purta o vestă obișnuită de lucru, era desculț și avea barbă.

— *Turnul* inversat! murmură Katin. Vai! Știu ce... spuse el, dar se opri deoarece Tyÿ și Sebastian se uitară la el.

— *Turnul* inversat, spuse Tyÿ și arătă deasupra cărților dispuse pe covor. Aceasta deasupra ta stă.

Lorq așeză cartea, după care o trase pe a șaptea.

— *Doiul de Spade* inversat.

Cu capul în jos:

O femeie legată la ochi stătea pe un scaun pe țărmul oceanului, ținând două spade încrucișate pe piept.

— Aceasta înaintea ta stă.

Cu trei cărți în centru și patru de jur împrejur, primele șapte cărți formară o cruce.

— Alege din nou.

Lorq trase o carte.

— *Regele de Spade*. Aici îl pui.

Regele fu așezat în stânga crucii.

— Încă o dată.

Lorq trase a noua carte.

— *Treiul de Bâte* inversat.

Cartea fu așezată dedesubtul *Regelui*.

— *Diavolul*...

Katin se uită la mâna Şoarecelui. Degetele i se încleştară, iar Şoarecele îl zgârie pe Katin pe braţ cu unghia mică.

— ... inversat.

Degetele Şoarecelui se relaxară; Katin o privi din nou pe Tyÿ.

— Aici pui.

Diavolul cu capul în jos ajunse dedesubtul *Treiului de Bâte.*

— Şi alege.

— *Regina de Spade.* Această ultimă carte aici pui.

Lângă cruce era dispus un şir vertical din patru cărţi.

Tyÿ refăcu pachetul de cărţi.

Îşi mângâie uşor bărbia cu degetele. Aşa cum stătea aplecată peste cărţile strălucitoare, părul ei cenuşiu i se revărsă peste umeri.

— Îl vezi pe Prince acolo? o întrebă Lorq. Mă vezi pe mine şi steaua pe care o caut?

— Pe tine te văd; şi pe Prince. Mai văd şi o femeie. E cumva înrudită cu Prince, o femeie oacheşă...

— Păr negru, dar ochi albaştri? întrebă Lorq. Ochii lui Prince sunt albaştri.

Tyÿ dădu afirmativ din cap.

— Ai femeii tot albaştri.

— Aceea e Ruby.

— Cele mai multe cărţi spade şi pentagrame sunt. Mulţi bani eu văd. De asemenea, multă luptă pentru ei este peste tot.

— Cu şapte tone de illyrion? bolborosi Şoarecele. Nu trebuie să citeşti în cărţi pentru a vedea...

— Şşşş... zise Katin.

— Singura influenţă pozitivă de la Arcana Majoră *Diavolul* este. O carte de violenţă, de revoluţie, de luptă este. Dar şi naşterea înţelegerii spirituale înseamnă. Stelele la începutul prezicerii tale stau. Ele cărţi de bani şi bogăţie sunt. Cărţile de spade pe ele din urmă ajung; cărţi de putere şi conflict. *Treiul de Bâte* simbol al intelectului şi creativităţii este. Deşi numărul de bâte trei este şi mic, prezicerea importantă este.

Asta bine este. Dar cupele – simbol al sentimentelor şi dragostei în special – lipsesc. Rău este. Pentru a fi bune, bâtele trebuie cupe să aibă.

Tyÿ ridică de pe podea cărţile din centrul crucii: *Kosmos, Treiul de Pentagrame, Valetul de Spade.*

— Acum... zise Tyÿ, apoi făcu o pauză.

Cei patru bărbaţi traseră aer în piept la unison.

— Tu, aşa cum lumea vede la tine. Cartea ce te acoperă de noblețe, de aură aristocratică, vorbeşte. De asemenea, anumite calităţi pe care le ai...

— Ai spus că ai fost cândva căpitan în navele de curse, nu-i aşa? întrebă Katin.

— De sporirea bogăţiei eşti preocupat, spune cartea asta. Dar *Valetul de Spade* tu îl încrucişezi.

— Acela e Prince?

Tyÿ neagă printr-o mişcare a capului.

— O persoană mai tânără este. Cineva aproape de tine acum este. Cineva pe care cunoşti. Un bărbat foarte tânăr, brunet poate...

Katin fu primul care se uită la Şoarece.

— ... care se va interpune cumva între tine şi steaua ta în flăcări.

Acum Lorq privi peste umăr.

— Hei. Ştiţi ce... zise Şoarecele şi se încruntă la ceilalţi. Ce aveţi de gând să faceţi? Să vă debarasaţi de mine la prima escală din cauza unor cărţi idioate de joc? Crezi că vreau să îţi stric planurile?

— Chiar dacă el afară te dă, zise Tyÿ, uitându-se în sus, asta nimic nu ar schimba.

Căpitanul îl bătu uşor pe Şoarece pe umăr.

— Nu pune asta la inimă, Şoarece.

— Dacă nu crezi în ele, căpitane, de ce îţi pierzi timpul ascultând...? spuse Şoarecele, dar se opri deoarece Tyÿ schimbase poziţia cărţilor.

— În trecutul tău recent, zise Tyÿ, *Asul de Pentagrame* stă. Din nou mulți bani, dar spre un scop anume îndreptați.

— Organizarea acestei expediții trebuie să fi costat o avere, comentă Katin.

— Ba chiar mai mult? zise Sebastian, iar degetele lui mângâiară capul uneia dintre creaturile sale.

— În trecutul îndepărtat, *Nouăle de Pentagrame* stă. Din nou o carte de bogăție este. Tu cu succesul obișnuit ești. De cele mai bune lucruri tu te-ai bucurat. Dar în viitorul apropiat *Turnul* inversat este. De obicei asta înseamnă...

— ... că mergi direct la temniță. Să nu mergi. Să nu... zise Katin și i se înroșiră din nou urechile când Tyÿ îl fulgeră cu privirea. Să nu recuperezi două sute de lire sterline.

Katin tuși.

— Întemnițare această carte înseamnă. O mare casă se prăbușește.

— Familia Von Ray a încurcat-o?

— A cui casă este nu spun.

Auzind acestea, Lorq izbucni în râs.

— Dincolo de ea, *Doiul de Spade* inversat stă. La patimi nefirești, căpitane, atent să fii.

— Ce înseamnă asta? întrebă Șoarecele.

Dar Tyÿ se mișcase deja de la crucea din șapte cărți la șirul de patru.

— La capul strădaniilor tale *Regele de Spade* stă.

— Acela e prietenul meu, Prince?

— El este. Viața ta el o poate schimba. El un om puternic este și ușor la înțelepciune te poate conduce; dar și la moarte, zise Tyÿ, după care se uită în sus cu chipul vizibil tulburat. De asemenea, toate viețile noastre... El...

Văzând că s-a oprit, Lorq o întrebă:

— Ce este, Tyÿ?

Vocea ei, deja calmă, deveni mai profundă și mai coerentă.

— Sub el...

— Ce este sub el, Tyÿ?

— ... *Treiul de Bâte* inversat stă. De ajutorul pe care el îl oferă să te ferești. Cea mai bună apărare împotriva dezamăgirii speranța este. Dedesubtul acesteia *Diavolul* este. Dar inversat. Tu, înțelegerea spirituală a cui am vorbit o vei primi. În...

— Hei, zise Șoarecele și se uită în sus la Katin. Ce a văzut?

— Șșșș.

— ... în competiția care va urma, lucrurile pe față se vor da. Ceea ce se află dedesubt din ce în ce mai ciudat va părea. Și, deși *Regele de Spade* zidurile realității înapoi le va ridica, în spatele lor pe *Regina de Spade* o vei descoperi.

— Asta e... Ruby? Spune-mi Tyÿ, vezi steaua?

— Nicio stea. Numai femeia, întunecată și puternică asemenea fratelui ei, umbra ei cade...

— Din lumina cărei stele?

— Umbra ei peste tine și peste Prince cade...

Lorq își flutură mâna deasupra cărților.

— Și soarele?

— Umbra ta în noapte cade. Stele pe cer eu văd. Dar încă niciun soare...

— Nu! interveni Șoarecele. Totul e o prostie! O absurditate! Nimic, căpitane!

Șoarecele își înfipse unghia în brațul lui Katin, iar acesta și-l smuci într-o parte.

— Nu îți poate spune nimic cu ele!

Șoarecele țâșni brusc. Cu cizma călcă între creaturile lui Sebastian. Acestea se înălțară și bătură din aripi, prinse în lanțurile lor.

— Hei, Șoarece! Ce faci...

Cu piciorul desculț răvăși cărțile așezate în ordine.

— Hei!

Sebastian își trase înapoi creaturile înaripate.

— Aici, cuminte să stați!

Mângâie pe rând capetele creaturilor, masându-le în liniște cu degetele în spatele urechilor întunecate și al fălcilor.

Dar Şoarecele păşea deja furios pe rampa care traversa piscina. Sacul i se lovea de şold la fiecare pas. Apoi băiatul se făcu nevăzut.

— Mă duc după el, căpitane.

Katin o luă la fugă spre rampă.

După ce creaturile se liniştiră şi se aşezară la picioarele lui Sebastian, Lorq se ridică.

Stând în genunchi, Tyÿ îşi ridica de pe podea cărţile împrăştiate.

— Pe voi doi înapoi la rotoare vă trimit, zise Lorq. Pe Lynceos şi pe Idas din cart îi schimb.

În timp ce buna dispoziţie i se transforma în agonie, îngrijorarea i se vedea pe chip sub forma unui rictus.

— Voi la camerele voastre mergeţi! le ordonă căpitanul.

Lorq o apucă pe Tyÿ de braţ când aceasta se ridică. Trei expresii se puteau citi pe faţa ei, una după cealaltă: suprindere, teamă, iar a treia o copie pe cea de pe chipul lui.

— Pentru ce ai citit în cărţi, Tyÿ, eu ţie îţi mulţumesc.

Sebastian se apropie pentru a-i desprinde mâna din cea a căpitanului.

— Din nou, îţi mulţumesc.

În interiorul coridorului ce ducea spre puntea navei *Roc*, proiecţiile stelare se deplasau pe suprafaţa peretelui negru. Rezemat de cel albastru, Şoarecele stătea cu picioarele încrucişate pe podea şi cu sacul în poală. Mâinile lui frământau pielea sacului. Se uita insistent la luminile ce se roteau în jurul lui.

Katin mergea pe culoar, cu mâinile la spate.

— Ce naiba se întâmplă cu tine? îl întrebă el pe Şoarece pe un ton amical.

Acesta se uită în sus şi urmări cu privirea steaua ce părea că iese din urechea lui Katin.

— În mod sigur îţi place să îţi complici viaţa.

Steaua se deplasă în jos şi dispăru prin podea.

— Fiindcă veni vorba, ce carte ai băgat în sac?

Șoarecele își întoarse rapid privirea spre Katin și clipi.

— Observ foarte repede asemenea lucruri.

Katin se sprijini de peretele înstelat. Proiectorul din tavan care reproducea noaptea de afară îi desena puncte luminoase pe fața lui mică, pe abdomenul lung și plat.

— Ce-ai făcut nu e cea mai bună cale de a te pune bine cu căpitanul. Ai niște idei stranii, Șoarece – deși trebuie să admit că sunt fascinante. Dacă cineva mi-ar fi spus acum, în secolul al XXXII-lea, că voi face parte din același echipaj cu o persoană vădit sceptică față de Tarot, nu l-aș fi crezut. Chiar vii de pe Pământ?

— Da, vin de pe Pământ.

Lui Katin mai că nu-i venea să creadă.

— Dacă stau să mă gândesc bine, cred că asemenea idei învechite nu puteau veni de altundeva decât de pe Pământ. Atâta timp cât acolo sunt oameni din timpul marilor migrații spațiale, aveți de-a face cu niște culturi suficient de sofisticate pentru a înțelege lucruri cum ar fi Tarotul. Nu m-aș mira să aflu că într-un oraș din deșertul Mongoliei Superioare există cineva care încă mai crede că Pământul plutește pe o farfurie de pe spatele unui elefant așezat pe un șarpe încolăcit pe o broască țestoasă ce înoată în marea veșniciei. Într-un fel sunt bucuros că nu m-am născut acolo, oricât de fascinant ar fi acel loc. Acolo se nasc niște tipuri spectaculoase de nevrotici. Exista un personaj la Harvard... zise Katin și se opri uitându-se la Șoarece. Ești un puști ciudat. Iată-te aici, pilotând acest transportor spațial, un produs al tehnologiei secolului al XXXII-lea, dar având în același timp capul plin de o mulțime de idei învechite, demodate de o mie de ani. Arată-mi ce ai șterpelit.

Șoarecele își băgă mâna în sac și scoase cartea. Se uită la ea pe toate părțile, până când Katin se aplecă și i-o luă.

— Îți amintești cine ți-a spus să nu crezi în Tarot? îl întrebă Katin și se uită atent la carte.

— Mi-a spus... răspunse Șoarecele, strângând în mâini sacul de piele. O femeie. Atunci când eram foarte mic, să fi avut vreo cinci sau șase ani.

— Și ea era țigancă?

— Mda. A avut grijă de mine. Avea și ea cărți ca ale lui Tyÿ. Numai că nu erau tridimensionale. Când hoinăream prin Franța și prin Italia, le prezicea oamenilor viitorul. Era expertă în Tarot. Știa ce înseamnă fiecare imagine și toate celelalte. Și atunci mi-a spus. A zis că, indiferent ce susțin ceilalți, totul nu e decât o înșelătorie, o păcăleală. Mi-a spus că țiganii au răspândit cărțile de Tarot.

— E adevărat. Probabil țiganii le-au adus din Orient în Occident în secolele al XI-lea și al XII-lea. Și în mod sigur au ajutat la răspândirea lor în Europa în următoarele cinci sute de ani.

— Chiar asta mi-a spus și ea: că acele cărți au aparținut prima dată țiganilor, iar țiganii știau că e o înșelătorie. Și că nu trebuie niciodată să crezi în ele.

Katin zâmbi.

— O idee foarte romantică. Și eu mă împac bine cu ea: ideea că toate acele simboluri filtrate de-a lungul a cinci mii de ani de mitologie sunt fundamental lipsite de sens și nu influențează deloc mintea și acțiunile omului aduce a nihilism. Din nefericire, știu prea multe despre aceste simboluri pentru a fi de acord cu această idee. Chiar și așa, sunt interesat de ceea ce spui. Așadar, această femeie care a avut grijă de tine când erai copil citea în cărțile de Tarot și, totuși, insista că erau o înșelătorie?

— Mda, zise Șoarecele și lăsă sacul din mână. Doar că...

— Doar că? întrebă Katin după ce Șoarecele se opri.

— Doar că, într-o noapte – chiar înainte de sfârșit... Nu mai era nimeni acolo în afară de noi, țiganii. Așteptam într-o

peșteră și era noapte. Eram toți speriați pentru că urma să se întâmple ceva. Toți șușoteau între ei despre asta, iar dacă unul dintre copii se apropia, încetau să mai vorbească. Iar în acea noapte, ea a ghicit în cărți –, dar nu ca și când ar fi fost o păcăleală. Și toți stăteau în întuneric în jurul focului, ascultând-o. Iar dimineața următoare cineva m-a trezit devreme, pe când soarele se ridica dintre munți deasupra orașului. Toată lumea pleca. Nu m-am dus cu mama – femeia care ghicise în cărți. Nu am revăzut niciodată pe nimeni. Cei cu care am plecat au dispărut și ei curând. Am ajuns, în cele din urmă, singur în Turcia, zise el și atinse cu degetul un obiect a cărui formă se observa prin pielea sacului. Dar, în acea noapte, când ea citea în cărți la lumina focului, îmi amintesc că eram îngrozitor de speriat. Vezi tu, și ei erau speriați. Și nu voiau să ne spună din ce cauză. Însă acel lucru îi speriase suficient de tare pentru a întreba cărțile – chiar dacă știau că totul nu era decât o înșelătorie.

— Presupun că în momentul în care lucrurile devin grave, oamenii apelează la bunul simț și renunță la superstiții, cel puțin până își salvează pielea, zise Katin încruntându-se. Despre ce crezi că era vorba?

Șoarecele ridică din umeri.

— Probabil erau unii pe urmele noastre. Știi cum e cu țiganii. Toți cred că sunt hoți. Și noi credeam asta. Poate că ne fugăreau cei din oraș. Pe Pământ, nimănui nu îi plac țiganii. Și asta se întâmplă pentru că nu muncim.

— *Tu* muncești destul de mult, Șoarece. De-asta mă mir că te-ai băgat în încurcătura aceea cu Tyÿ. Îți pătezi bunul renume.

— N-am mai umblat cu țiganii de când aveam șapte sau opt ani. Pe lângă asta, mi-am luat racordurile. Chiar dacă am făcut asta după ce m-am înscris la Cooper Astronautics din Melbourne.

— Serios? Atunci trebuie să fi avut cel puțin cincisprezece sau șaisprezece ani. Clar *este* destul de târziu. Pe Lună ni le luam pe ale noastre la trei sau la patru ani, ca să putem folosi computerele educative de la școală.

Katin părea preocupat.

— Vrei să spui că existau grupuri întregi de adulți, bărbați și femei, cu copii, care rătăceau pe Pământ din oraș în oraș, dintr-o țară într-alta, fără racorduri?

— Mda. Așa cred.

— Fără racorduri nu prea ai ce face.

— În mod sigur, nu.

— Nu mă mir că voi, țiganii, erați hăituiți. Un grup de adulți care călătoresc fără facilități de conectare! zise Katin dând din cap. Dar de ce nu vi le-ați luat?

— Așa suntem noi, țiganii. Nu le-am avut niciodată. Nu le-am dorit niciodată. Eu le-am luat pe ale mele deoarece eram de capul meu și – ei bine, cred că era mai ușor așa.

Șoarecele își sprijini antebrațele pe genunchi.

— Oricum, ăsta nu era un motiv să vină și să ne alunge din orașe de fiecare dată când ne așezam tabăra într-un loc, spuse el. Îmi amintesc că, odată, au pus mâna pe doi țigani și i-au ucis. I-au snopit în bătaie până când cei doi aproape că și-au dat duhul, iar, după aceea, le-au tăiat brațele și i-au atârnat cu capul în jos de copaci să li se scurgă sângele și să moară...

— Șoarece... zise Katin, iar chipul i se schimonosi.

— Atunci eram doar un copil, dar îmi aduc aminte. Poate tocmai de aceea mama s-a hotărât în cele din urmă să întrebe cărțile ce să facă, deși nu credea în ele. Poate de aceea ne-am despărțit.

— Dar numai în Dragon, spuse celălalt. Numai pe Pământ.

Șoarecele își întoarse spre el chipul oacheș.

— De ce, Katin? Hai, spune-mi, de ce ne-au făcut asta.

Ultima lui propoziție nu suna ca o întrebare. În schimb, în ea și în vocea lui răgușită se simțea indignarea.

— Deoarece oamenii sunt idioți, și înguști la minte, și speriați de orice este diferit, zise Katin, apoi închise ochii. De aceea eu prefer sateliții naturali. Chiar și pe unul mare este greu să găsești atât de mulți oameni la un loc pentru ca așa ceva să se întâmple.

Katin deschise ochii și spuse:

— Șoarece, gândește-te la asta. Căpitanul Von Ray are racorduri. Este unul dintre cei mai bogați oameni din univers. Totuși, la fel are orice miner, sau măturător de stradă, sau barman, sau funcționar, sau tu. În Federația Pleiadelor sau în Coloniile Exterioare, este un fenomen în totalitate transcultural – un mod de a considera toate mașinile ca extensii directe ale omului, aspect acceptat în cadrul tuturor categoriilor sociale, de la Ashton Clark încoace. Înainte de această discuție, aș fi spus că este, de asemenea, un fenomen în totalitate transcultural și pe Pământ. Asta înainte să îmi reamintești că, în strania noastră lume ancestrală, unele incredibile anacronisme culturale mai supraviețuiesc și astăzi. Dacă luăm în considerare numai faptul că un grup de țigani neracordați, săraci, care încearcă să muncească acolo unde nu există nimic de lucru, care ghicesc viitorul printr-o metodă pe care nu o mai înțeleg, în timp ce restul universului a reușit să ajungă la înțelegerea pe care strămoșii acelorași țigani o aveau acum o mie cinci sute de ani – eunuci ce nu ascultau de nicio lege și locuiau în orașe, acest lucru e cel mai deranjant posibil pentru bărbații și femeile racordate care muncesc. Eunuci? Când te legi la o mare mașinărie, numești acest lucru conectare; nu ai crede dacă îți spun de unde vine această expresie. Nu, nu înțeleg de ce s-a întâmplat. Dar înțeleg un pic cum s-a întâmplat, zise Katin, dând din cap aprobator. Pământul este un loc ciudat. Am mers la școală acolo timp de patru ani, și abia atunci am început să-mi dau seama cât de puțin

înțeleg din ceea ce se întâmplă pe Pământ. Aceia dintre noi care nu ne-am născut în acel loc probabil că nu vom înțelege niciodată în totalitate. Chiar și în restul Dragonului, cred că ducem o viață mult mai simplă.

Katin se uită la cartea din mâna Șoarecelui.

— Știi cum se numește cartea pe care ai furat-o?

Șoarecele aprobă cu o mișcare a capului.

— *Soarele.*

— Știi că, dacă tot șterpelești cărți, acestea nu vor mai apărea în prezicere. Căpitanul era foarte dornic să o tragă chiar pe asta.

— Știu, zise Șoarecele, plimbându-și degetele de-a lungul curelei sacului. Cărțile vorbeau deja despre faptul că eu m-aș interpune între el și soarele lui; și atunci am șterpelit cartea din pachet.

Katin îi întinse cartea.

— De ce nu o duci înapoi? Iar când o faci, ai putea foarte bine să îți ceri scuze pentru scandalul pe care l-ai stârnit.

Șoarecele privi în jos timp de o jumătate de minut. După aceea, se ridică în picioare, luă cartea și porni de-a lungul coridorului.

Katin îl urmări dispărând după colț. Apoi, își încrucișă brațele, și își lăsă capul în jos cugetând. Iar mintea îi rătăci prin praful lipsit de strălucire al lunilor pe care și le amintea.

Stând pe coridorul cufundat în tăcere și meditând, în cele din urmă, Katin închisese ochii. Cineva îl trase de poale, iar el tresări.

— Hei...!

Lynceos (cu Idas ca o umbră lângă umărul lui) se apropie de el și îi scoase din buzunar recorderul prins de lanț. Cei doi priveau caseta încrustată cu pietre prețioase.

— Ce face...?

— ... acest lucru, îi termină Idas întrebarea.

— Te-ar deranja dacă mi l-ai da înapoi?

Ceea ce stârnise enervarea lui Katin era faptul că cei doi îi întrerupseseră şirul gândurilor. Iritarea lui se accentuă din cauza indiscreţiei lor.

— Am văzut că te jucai cu el în port, zise Idas şi luă obiectul din mâinile albe ale fratelui său.

— Ştii ce... zise Katin.

Idas îi returnă dispozitivul.

— Mulţumesc! zise el şi vru să pună obiectul la loc în buzunar.

— Arată-ne cum funcţionează...

— ... şi la ce îl foloseşti.

Katin se opri şi răsuci recorderul în mâini.

— Nu e decât un recorder matricial în care dictez observaţiile mele şi le îndosariez. Îl folosesc pentru a scrie un roman.

Idas spuse:

— Hei, ştiu ce...

— ... şi eu. De ce vrei să...

— ... de ce trebuie să scrii unul...

— ... de ce nu faci pur şi simplu o psihoramă...

— ... este mult mai uşor. Suntem şi noi...

— ... în el?

Katin vru să spună mai multe lucruri deodată şi începu să râdă.

— Dragii mei, care sunteţi ca sarea şi piperul, eu nu pot gândi aşa! zise el şi, pentru un moment, păru să mediteze la ceva. Nu ştiu de ce vreau să scriu un roman. Sunt sigur că ar fi mai uşor să realizez o psihoramă dacă aş avea echipamentul, banii şi relaţiile necesare într-un studio de psihorame. Totuşi, nu asta vreau să fac. Şi nu am nici cea mai vagă idee dacă voi veţi apărea în el sau nu. Încă nu am început să mă gândesc serios la subiect. Fac însemnări referitoare la forma pe care o va avea.

Cei doi se încruntară.

— La structură, la estetică în ansamblu. Ştiţi, nu te aşezi la birou şi începi să scrii, pur şi simplu. Trebuie să te gândeşti. Romanul reprezenta o formă de artă. Trebuie să-l reinventez înainte de a putea scrie unul. Acela pe care vreau *eu* să îl scriu.

— Of, spuse Lynceos.

— Sigur ştii ce este un roman...

— ... desigur că ştiu. Aţi văzut Război...

— ... şi Pace. Mda. Dar aceea a fost o psihoramă...

— ... cu Che-ong în rolul Natashei. Dar subiectul a fost...

— ... preluat dintr-un roman? Aşa este, eu...

— ... îţi aminteşti acum?

— Hm, zise Idas şi dădu din cap, întunecat, în spatele fratelui său. Numai că... adăugă el adresându-se lui Katin... Cum se face că nu ştii despre ce vrei să scrii?

Katin ridică din umeri.

— Atunci poate vei scrie ceva despre noi, dacă tot nu ştii încă ce...

— ... îl putem da în judecată dacă spune ceva despre noi care nu este...

— Hei! îl întrerupse Katin. Trebuie să găsesc un subiect în jurul căruia se poate scrie un roman. V-am mai spus, nu ştiu dacă veţi fi în el sau...

— ... până la urmă, ce fel de lucruri ai acolo, în recorder? întrebă Idas, care stătea lângă umărul lui Lynceos.

— Poftim? Aşa cum v-am spus: însemnări pentru carte.

— Să le auzim.

— Ştiţi ce, nu doriţi să... ezită Katin, apoi ridică din umeri.

Apăsă un buton înconjurat de rubine şi porni una dintre înregistrări.

— Trebuie luat în considerare faptul că romanul – indiferent cât este de intim, de psihologic sau de subiectiv – reprezintă întotdeauna o proiecţie psihică a timpului căruia îi aparţine.

Vocea lui Katin se auzea prea tare şi prea repede. Dar, vorbind astfel, nu-şi pierdea şirul gândurilor.

— Pentru a scrie cartea, trebuie să conştientizez cum este concepută istoria în zilele noastre.

Mâna lui Idas părea un epolet negru pe umărul fratelui său. Cu ochi ca de scoarţă şi coral, cei doi fraţi se încruntau, concentrându-se.

„Istoria?" Acum trei mii cinci sute de ani, istoria a fost inventată de Herodot şi Tucidide. Aceştia au definit-o ca studiul evenimentelor ce au loc în timpul propriei vieţi. Iar în următorii o mie de ani, istoria nu a reprezentat nimic altceva. O mie cinci sute de ani mai târziu, în Constantinopol, Ana Comnena, cu inteligenţa ei riguroasă (şi utilizând în esenţă un limbaj similar celui al lui Herodot) a scris istoria sub forma unui studiu al evenimentelor determinate de acţiunea oamenilor, evenimente atent documentate. Mă îndoiesc că această încântătoare prinţesă bizantină chiar credea că evenimentele existau numai dacă se scrie despre ele. Dar întâmplările nemenţionate în cronici erau considerate de bizantini în afara obiectului de studiu istoric. Însă, între timp, întregul concept s-a schimbat. Peste încă o mie de ani am ajuns în secolul ce a debutat cu primul conflict global şi s-a încheiat cu prima confruntare iminentă între planete. Cumva, a apărut o teorie conform căreia istoria nu reprezintă nimic altceva decât o serie ciclică de creşteri şi descreşteri, pe măsură ce o civilizaţie îi ia locul alteia. Evenimentele ce nu se încadrau în acest ciclu erau considerate nesemnificative din punct de vedere istoric. Pentru noi, astăzi, este dificil să sesizăm diferenţele dintre Spengler şi Toynbee, deşi în perioada aceea, din toate relatările rezulta că modurile lor de abordare erau considerate diametral opuse. Din punctul nostru de vedere, ei nu par decât să evite răspunsuri clare referitoare la localizarea şi datarea unui nou ciclu. Iar acum, după ce au mai trecut o mie de ani, trebuie să ne confruntăm cu De Biling şi Brobling, 34-Alvin şi Studiul Crespburg. Din

simplul fapt că sunt contemporani, presupun că împărtășesc aceeași concepție istorică. Dar câte răsărituri de soare n-am văzut sclipind dincolo de docurile din Charles, în timp ce mă plimbam semeț pe străzi, întrebându-mă dacă eram adeptul teoriei lui Saunder privind Transmiterea Integrală a Istoriei sau dacă rezonam cu teoriile lui Broblin. Dar vedeam lucrurile îndeajuns de bine ca să știu că, după alți o mie de ani, aceste divergențe vor părea tot atât de nesemnificative ca și disputa a doi teologi din Evul Mediu referitoare la câți îngeri – doisprezece sau douăzeci și patru – pot dansa în vârful unui ac.

„Însemnarea cinci mii trei sute opt. Să nu trec niciodată cu vederea aspectul platanilor pe fundal purpuriu..."

Katin închise recorderul.

— Oh, spuse Lynceos. A fost destul de ciudat...

— Interesant, zise Idas. Ți-ai dat vreodată seama...

— Se referă la istorie...

— ... care este conceptul istoric al timpului nostru?

— Ei bine, de fapt, am făcut-o. Serios, este o teorie destul de interesantă. Dacă ați vrea să...

— Îmi închipui că trebuie să fie foarte complicată, remarcă Idas. Vreau să spun...

— ...pentru ca oamenii de acum să o înțeleagă...

— Deși pare surprinzător, nu este, zise Katin. Tot ce trebuie să faceți este să vă dați seama cum privim...

— Poate pentru oamenii care vor trăi în vremurile viitoare...

— ...nu va fi atât de dificil.

— Serios! Nu ați remarcat cum întreaga structură socială este văzută ca... interveni din nou Katin.

— Nu știm multe despre istorie, zise Lynceos și se scărpină în părul creț și argintiu. Nu cred că...

— ... o putem înțelege acum...

— Desigur că puteți, spuse Katin. Vă pot explica foarte...

— Poate mai târziu...

— ... în viitor...

— ... va fi mai uşor.

Cei doi fraţi se înclinară dintr-odată în faţa lui – unul oacheş, altul alb – şi zâmbiră. Gemenii se întoarseră şi plecară.

— Hei, strigă Katin în urma lor. Nu vreţi să...? Vreau să spun, pot să vă ex... of.

Katin se încruntă şi-şi puse mâinile în şolduri, urmărindu-i pe gemeni cum se îndepărtau agale. Spatele negru al lui Idas, ca un ecran, reflecta fragmente de constelaţii. După o clipă, Katin ridică recorderul, apăsă un buton şi vorbi pe un ton scăzut:

— Însemnarea numărul douăsprezece mii opt sute zece: Inteligenţa duce la apariţia alienării şi a nefericirii la...

Opri recorderul. Clipind, se uită după gemeni.

— Căpitane?

În capul scării, Lorq îşi desprinse mâna de pe uşă şi privi în jos.

Şoarecele îşi vârî degetul mare într-o crăpătură din partea laterală a pantalonilor şi se scărpină pe coapsă.

— Ăă... căpitane? zise Şoarecele, apoi scoase cartea de joc din sac. Aici e Soarele tău.

Lorq îşi încruntă sprâncenele ruginii.

Ochii lui galbeni îl fixară pe băiat.

— Eu... am împrumutat-o de la Tyÿ. I-o voi returna...

— Vino aici, Şoarece.

— Da, domnule.

Şoarecele o porni în sus pe scara în spirală. Apa clipocea şi mici valuri se loveau de marginea piscinei. Umbra lui urcând cădea pe filodendronii de pe perete. Cu un picior desculţ şi cu altul în cizmă, mersul Şoarecelui era uşor şchiopătat.

Lorq deschise uşa. Intrară în camera căpitanului.

Primul gând care îi trecu prin minte Şoarecelui fu: „Camera lui nu este mai mare ca a mea".

Al doilea: „Sunt mult mai multe lucruri în ea".

În afară de computere, pe pereți, pe podea și pe tavan erau ecrane de proiecție. În toată acea dezordine mecanică, nu exista nimic care să individualizeze cabina – nici măcar o poză.

— Ia să vedem, zise Lorq și se așeză pe cablurile înfășurate pe cușetă, apoi examină cartea de joc.

Nefiind invitat să ia și el loc pe cușetă, Șoarecele dădu deoparte o cutie cu scule și se așeză turcește pe podea.

Deodată, genunchii lui Lorq înțepeniră, pumnii se încordară, umerii se zguduiră, fălcile se încleștară. Apoi, convulsia trecu, iar el se ridică din nou în picioare. Inspiră atât de profund, încât șireturile vestei i se strânseră pe piept.

— Vino și stai aici, zise el și lovi cu palma marginea cușetei.

Dar Șoarecele nu făcu decât să se răsucească pe podea și să se apropie de genunchii lui Lorq.

Acesta se aplecă în față și puse cartea pe jos.

— Pe-asta ai furat-o?

Încruntarea de pe fruntea lui i se citea și-n ochi. (Dar Șoarecele se uita la carte.)

— Dacă asta ar fi prima expediție pe care o organizez pentru a găsi o nouă... râse Lorq. Șase oameni energici și bine antrenați, care studiaseră detaliile misiunii sub hipnoză, știau etapele derulării întregii afaceri la fel de bine cum își cunoșteau bătăile inimii și formau un tot unitar la fel de strâns precum straturile ce formează o bandă bimetalică. Să furi de la echipaj...?

Lorq începu din nou să râdă, dând ușor din cap.

— Eram atât de sigur în privința lor. Cel mai sigur eram în privința lui Dan.

Căpitanul îl trase părintește de păr.

— Îmi place mai mult acest echipaj, zise el și îi arătă cartea cu degetul. Ce vezi acolo, Șoarece?

— Ei bine, cred... doi tineri care se joacă sub...

— Se joacă? întrebă Lorq. Arată ca și cum s-ar juca?

Şoarecele se lăsă pe spate şi îşi strânse sacul la piept.

— Ce vezi, căpitane?

— Doi tineri ţinându-se de mâini, gata de luptă. Observi cum unul are pielea deschisă la culoare, iar celălalt are tenul întunecat? Văd dragostea împotriva morţii, lumina împotriva întunericului, haosul împotriva ordinii. Văd ciocnirea tuturor principiilor opuse, care există sub... soare. Îl văd pe Prince şi mă văd pe mine.

— Cine e cine?

— Nu ştiu, Şoarece.

— Ce fel de persoană este Prince Red, căpitane?

Lorq îşi lovi pumnul stâng de palma mâinii drepte.

— L-ai văzut pe ecranul color, tridimensional. Mai are rost să întrebi? Bogat ca Cresus, un psihopat răsfăţat; are un singur braţ şi o soră atât de frumoasă încât eu....

Se ridică de pe cuşetă.

— Tu eşti de pe Pământ, Şoarece. Aceeaşi planetă de pe care vine şi Prince. Am vizitat-o de multe ori, dar nu am trăit niciodată acolo. Poate că ştii deja. De ce ar trebui cineva de pe Pământ, cineva care se bucură de toate avantajele pe care bogăţiile din Dragon i le poate oferi, când a fost copil, adolescent sau bărbat...

Lorq se opri din vorbit. Se aşeză din nou pe cuşetă.

— Nu mai contează. Ia-ţi harpa diabolică şi interpretează-mi ceva. Dă-i drumul. Vreau să văd şi să aud.

Şoarecele începu să scotocească prin sac. O mână prinse gâtul de lemn, iar cealaltă alunecă pe suprafeţele curbate şi lustruite ale syrynxului; îşi încordă degetele, îşi închise gura şi ochii. Concentrarea i se transformă în încruntare; apoi, se relaxă.

— Spui că are un singur braţ?

— Sub mănuşa aceea neagră cu care a spart ecranul nu există nimic altceva decât mecanisme.

— Asta înseamnă că îi lipseşte un racord, zise Şoarecele încet, cu vocea lui răguşită. Nu ştiu cum este acolo de unde

vii tu; dar a trăi pe Pământ fără racorduri e aproape cel mai cumplit lucru care ți se poate întâmpla. Căpitane, ai mei nu au avut niciunul, iar Katin tocmai a terminat de explicat cum această experiență m-a făcut atât de josnic.

Șoarecele scoase syrynxul din sac.

— Ce vrei să interpretez? îl întrebă el pe Lorq, încercând să genereze câteva note, câteva lumini.

Lorq se uită din nou la carte.

— Cântă pur și simplu. Trebuie să ne racordăm curând pentru a ajunge la Institutul Alkane. Dă-i drumul. Mai repede. Ți-am spus să cânți.

Mâna Șoarecelui se lăsă spre...

— Șoarece?

... și se îndepărtă fără să atingă coardele.

— De ce ai furat cartea?

Șoarecele ridică din umeri.

— Era pur și simplu acolo. A căzut pe podea lângă mine.

— Dar dacă ar fi fost altă carte – *Doiul de Cupă, Nouăle de Bâte* –, ai fi luat-o de jos?

— Cred că da.

— Ești sigur că această carte nu are ceva special? Dacă ar fi fost oricare alta în locul ei, ai fi lăsat-o acolo sau ai fi dat-o înapoi...?

De unde venise, Șoarecele n-ar fi putut spune, dar îl cuprinse din nou frica. Pentru a o înfrunta, se răsuci și îl prinse pe Lorq de genunchi.

— Știi ce, căpitane, nu lua în seamă ce spun cărțile. Te voi ajuta să ajungi la acea stea, înțelegi? Vin cu tine, iar tu vei câștiga. Nu îi da crezare unei nebune dacă îți spune altceva!

În timpul conversației, Lorq fusese absorbit de propriile lui gânduri. Acum privi cu atenție la figura smeadă, încruntată, de lângă el.

— Ține minte să îi dai nebunei cartea înapoi după ce pleci de aici. Vom ajunge curând pe Vorpis.

Nu se mai putu abține mult timp. Buzele i se deschiseră într-un râs aspru.

— Căpitane, încă mai cred că se joacă.

Șoarecele veni din nou în fața cușetei. Își puse piciorul descălțat pe sandala lui Lorq, ca un cățeluș ce stă lângă stăpânul lui, și atinse coardele.

Luminile clipiră deasupra dispozitivelor, rubin și cupru, în arpegii amintind de clavecin; Lorq îl privi pe tânărul de la picioarele lui. Ceva se întâmplase cu el. Nu știa motivul. Dar, pentru prima dată în mulți ani, privea pe cineva din considerente care nu aveau nimic de-a face cu steaua lui. Nu își dădea seama ce vedea. Cu toate acestea, se lăsă pe spate și privi la imaginile create de Șoarece.

Aproape inundând întreaga cabină, Șoarecele deplasă miriadele de lumini strălucitoare în jurul unei mari sfere, în același tempo cu succesiunile frânte de note ale unei fugi grave și disonante.

Capitolul 5

Dragon, Vorpis, Phoenix, 3172

Planeta?

Vorpis.

„O planetă are atât de multe în ea, pe ea..."

— Bine ați venit, călătorilor...

„... în timp ce o lună", își zise Katin când ieșeau de pe astrodrom prin porțile scăldate în lumina zorilor, „o lună își păstrează splendorile cenușii miniaturizate în stânci și praf."

— ... Vorpis are o zi de treizeci și trei de ore, o gravitație suficient de puternică pentru a crește ritmul cardiac cu trei bătăi peste valoarea normală de pe Pământ de-a lungul unei perioade de aclimatizare de șase ore...

Trecură pe lângă coloana înaltă de o sută de metri. Solzii poleiți de lumina răsăritului ieșeau din vălătucii de ceață ce se roteau pe platou: Șarpele, animat și mecanic, simbol al acestui sector aurit al întunericului, trepida pe suportul lui. Când echipajul păși pe autorampă, un soare oval farda în lumină roșie vânătăile nopții.

— ... cu patru orașe având peste cinci milioane de locuitori. Vorpis produce cincisprezece procente din cantitatea de dynaplast necesară în constelația Dragonului. În zonele umede ecuatoriale, mai mult de treizeci de categorii de minerale sunt extrase din roca lichidă. Aici, în regiunile tropicale

polare, atât arolatul, cât și aqualatul sunt vânați de purtătorii de plase de-a lungul canioanelor dintre podișuri. Vorpis este renumit în toată galaxia pentru Institutul Alkane, aflat în capitala Emisferei Nordice, Phoenix...

Trecură de raza de acoperire a serviciului vocal de informații, după care se lăsă liniștea. Pe măsură ce șoseaua îi ridica de pe trepte, Lorq, aflat între membrii echipajului, privea către piață.

— Căpitane, unde acum mergem? întrebă Sebastian.

Bărbatul luase din navă numai una dintre creaturile lui. Aceasta își mută greutatea de pe un picior pe celălalt, cocoțată pe umărul lui osos.

— Vom lua un vehicul de transport prin ceață pentru a ajunge în oraș, iar, apoi, la Institutul Alkane. Cine vrea poate să vină cu mine să se plimbe prin muzeu sau poate să-și ia câteva ore libere pentru a vizita orașul. Dacă cineva dorește să rămână în navă...

— Și să ratăm șansa de a vedea Institutul Alkane...?

— Costă mult intrarea?

— Dar căpitanul are o mătușă ce lucrează acolo...

— Așadar putem intra pe gratis, conchise Idas.

— Nu vă faceți griji din cauza asta, zise Lorq, în timp ce coborau rampa spre danele unde erau ancorate vehiculele de transport prin ceață.

Polar Vorpis era brăzdat de terase stâncoase, iar multe dintre acestea se întindeau pe câțiva kilometri pătrați. Între terasele stâncoase, vapori grei de ceață se roteau și curgeau, imiscibili cu atmosfera de azot și oxigen de deasupra. Pulberea de oxid de aluminiu și sulfatul de arsenic din hidrocarburile vaporizate, expulzate din suprafața accidentată, umpleau spațiul dintre podișurile stâncoase. Chiar dincolo de podișul pe care era amplasat astrodromul, era un altul, pe care creșteau plante specifice regiunilor sudice de pe Vorpis, dar cultivate acolo pentru a forma un parc natural (castaniu,

ruginiu, stacojiu). Pe cea mai mare terasă stâncoasă se afla oraşul Phoenix.

Vehiculele de transport prin ceaţă, planoare acţionate inerţial de sarcinile statice acumulate între atmosfera ionificată pozitiv şi oxidul ionizat negativ, înaintau ca nişte ambarcaţiuni prin stratul de suprafaţă al ceţii.

În spaţiul unde se adunau călătorii, orele de plecare afişate se derulau sub cărămizile transparente, urmate de săgeţi ce direcţionau mulţimea spre danele de îmbarcare:

ANDROMEDA PARK – PHOENIX – MONTCLAIR

Iar o pasăre mare din care se scurgeau picături de foc venea în urma bocancilor multicolori, a picioarelor goale şi a sandalelor.

Pe puntea vehiculului de transport prin ceaţă, Katin se sprijinea de balustradă, uitându-se prin peretele de plastic la vălătucii albi, care se spărgeau şi se desfăceau deasupra soarelui, pentru a se sfărâma în cele din urmă de carenă.

— Te-ai gândit vreodată, zise Katin în momentul în care Şoarecele se apropie de el sugând o acadea, cât de greu i-ar fi unui om din trecut să înţeleagă ce se întâmplă în prezent? Să ne imaginăm că cineva a murit, să zicem, în secolul al al XXVI-lea, şi se trezeşte aici, acum. Îţi dai seama cât de înspăimântat şi de derutat ar fi numai dacă s-ar învârti în jurul acestui vehicul?

— Serios? zise Şoarecele şi scoase acadeaua din gură. Vrei să o termini tu? Eu nu mai vreau.

— Mulţumesc. Să ne gândim numai la, spuse Katin, iar maxilarul lui ezită puţin când dinţii începură să zdrobească zahărul cristalin de pe băţ, igienă. A existat o perioadă de o mie de ani, între aproximativ 1500 şi 2500, în care oamenii pierdeau incredibil de mult timp şi energie numai pentru a menţine lucrurile *curate*. Această perioadă a luat sfârşit atunci când a fost descoperit leacul pentru ultima boală transmisibilă, iar însăşi apariţia ei a devenit imposibilă. Exista o

afecțiune greu de imaginat, cunoscută sub denumirea de „răceală", pe care, chiar și în secolul al XXV-lea, puteai să fii destul de sigur că o vei contracta cel puțin o dată pe an. Presupun că atunci exista o anumită justificare pentru acest fetiș: se pare că s-a stabilit un fel de corelație între murdărie și boli. Dar, după ce teama de contagiune s-a transformat într-o preocupare învechită, ideea de igienă a devenit la fel de perimată. Totuși, dacă omul nostru de acum cinci sute de ani te-ar vedea mergând pe această punte cu un picior încălțat și cu unul descălțat, iar după aceea cum te așezi la masă fără a te mai deranja să îți speli piciorul – îți poți *imagina* cât de tulburat ar fi?

— Vorbești serios?

Katin dădu afirmativ din cap.

Ceața se dispersă scânteind în jurul unei coloane de piatră.

— Ideea de a face o vizită la Institutul Alkane m-a inspirat, Șoarece. Elaborez acum o întreagă teorie a istoriei. Are legătură cu romanul meu. Te deranjează să îmi acorzi câteva clipe? Îți voi explica. Mi-am dat seama că dacă cineva ia în considare... spuse Katin și se opri.

Trecu suficient timp pentru ca o serie de expresii să se succeadă pe fața Șoarecelui.

— Ce voiai să spui? întrebă el, după ce se convinsese că nimic din agitația cenușie din jur nu îi atrăsese atenția lui Katin. Care-i treaba cu teoria ta?

— Cyana Von Ray Morgan!

— Ce?

— *Cine*, Șoarece. Cyana Von Ray Morgan. Indirect, tocmai mi-a trecut o idee prin minte: chiar acum mi-am dat seama cine este mătușa căpitanului, custodele Institutului Alkane. Când Tyÿ a citit în cărțile ei de Tarot, căpitanul a menționat un unchi care a fost ucis când el era doar un copil.

Șoarecele se încruntă.

— Da...

Katin dădu din cap, simulând neîncrederea.

— Cine, *ce*? întrebă Șoarecele.

— Morgan și Underwood.

Șoarecele se uită în jos, lateral și în celelalte direcții unde oamenii caută sensurile pierdute ale unor asocieri.

— Presupun că s-a întâmplat înainte de a te naște, spuse în cele din urmă Katin. Dar trebuie să fi auzit de ea, să fi văzut undeva ceva despre asta. Întreaga afacere a fost urmărită peste tot în galaxie, prin proiecții psihoramice, în timp ce era în derulare. Aveam numai trei ani atunci, dar...

— Morgan l-a asasinat pe Underwood! exclamă Șoarecele.

— Underwood, zise Katin, l-a asasinat pe Morgan. Dar ai prins idea.

— În Ark, spuse Șoarecele. În Pleiade.

— Iar miliarde de oameni din toată galaxia au urmărit evenimentul prin proiecții psihoramice. Atunci nu puteam avea mai mult de trei ani. Eram acasă, pe Lună, și vizionam inaugurarea cu părinții mei, când acel personaj extraordinar, îmbrăcat într-o vestă albastră, s-a desprins din mulțime și a fugit prin Chronaiki Plaza cu acel cablu în mână.

— A fost strangulat! exclamă Șoarecele. Morgan a fost strangulat! Am văzut o psihoramă despre asta! Odată, când mă aflam în Mars City, anul trecut, când navigam pe ruta triunghiulară, am văzut totul prezentat sub formă de scurtmetraj. Era însă numai o parte dintr-un documentar despre nu mai știu ce.

— Underwood aproape i-a retezat capul lui Morgan, continuă Katin. În reluările pe care le-am văzut după aceea, au tăiat secvența morții efective. Dar cele peste cinci miliarde de oameni au experimentat aceleași trăiri ca și omul pe cale de a depune jurământul pentru al doilea termen de Secretar al Pleiadelor, atacat brusc de un nebun și ucis. Toți l-am simțit în spate pe Underwood; am auzit-o pe Cyana Morgan țipând și am simțit cum se zbătea să îl tragă de acolo; l-am auzit pe deputatul Kol-syn strigând după al treilea agent de

pază – această parte a stat la baza confuziei care a apărut în cadrul investigației ulterioare – și l-am simțit pe Underwood cum ne înfășura strâns acel cablu în jurul gâtului, l-am simțit cum ne taia în carne; din mâna dreaptă zvâcneam, în timp ce de mâna stângă se încleștase doamna Tai; și am murit.

Katin dădu din cap.

— Apoi, acel stupid operator al proiectorului – numele lui era Naibn'n, iar din cauza prostiei lui aproape s-a trezit cu creierul ars de un grup de smintiți ce credeau că este implicat în conspirație – a rotit psihomatul spre Cyana, în loc să-l rotească spre asasin. Dacă ar fi făcut asta, am fi putut vedea cine era asasinul și încotro fugea. Iar pentru următoarele treizeci de secunde toți am intrat în pielea femeii isterice aplecate peste cadavrul soțului ei, în mijlocul unei confuzii generale, amplificată de diplomați, deputați și patrule la fel de isterice, care se uitau la Underwood cum se ascundea și își făcea loc prin mulțime, dispărând apoi fără urmă.

— Nu au arătat partea asta în Mars City. Dar o țin minte pe soția lui Morgan. Ea e mătușa căpitanului?

— Trebuie să fie sora tatălui lui.

— De unde știi?

— Ei bine, în primul rând, numele: Von Ray Morgan. Îmi amintesc că am citit odată, cu șapte sau opt ani în urmă, că avea ceva legături cu Institutul Alkane. Se credea că este o femeie foarte inteligentă și foarte sensibilă. Pentru aproximativ doisprezece ani de la asasinat a reprezentat punctul de maxim interes al acelei extraordinar de sofisticate părți a societății, aflate în continuă mișcare între Dragon și Pleiade; fusese văzută la Flame Beach de pe Planeta lui Chobe și împreună cu cele două fetițe ale ei pe unele regate spațiale. A petrecut mult timp cu verișoara ei, Laile Selvin, ce a fost, timp de un mandat, Secretară a Federației Pleiadelor. Emisiunile oscilau întotdeauna între dorința de a o face protagonista știrilor de scandal și respectul pe care i-l datorau în urma evenimentului teribil care pusese capăt vieții lui Morgan.

Astăzi, dacă apare la evenimente artistice sau mondene, Cyana devine din nou subiect de ştiri, totuşi, în ultimii ani, au mai lăsat-o puţin în pace. Dacă în momentul de faţă *este* custode al Institutului Alkane, probabil s-a implicat prea mult în această activitate pentru a-i mai păsa de publicitate.

— Am auzit de ea, zise Şoarecele, întărindu-şi spusele printr-o mişcare a capului şi privind în sfârşit în sus.

— La un moment dat, ajunsese probabil cea mai cunoscută femeie din galaxie, zise Katin.

— Crezi că ne vom întâlni cu ea?

— Hei, spuse Katin ţinându-se cu mâinile de balustradă şi aplecându-se pe spate. Ar fi ceva! Poate voi scrie în romanul meu despre asasinarea lui Morgan, un fel de lucrare de istorie contemporană.

— Ah, da! exclamă Şoarecele. Cartea ta.

— Ceea ce mă ţine pe loc e faptul că nu găsesc un subiect. Mă întreb ce ar spune doamna Morgan despre această idee. Ah, aş face ceva total diferit de reportajele senzaţionale care au fost prezentate în psihorame chiar după eveniment. Vreau să încerc să creez o operă de artă echilibrată, bine documentată, care abordează subiectul sub forma unui eveniment ce a zguduit încrederea unei întregi generaţii în lumea organizată şi raţională a omului...

— Din nou, cine a ucis pe cine?

— Underwood... Ştii ce, chiar acum mi-am dat seama, era de vârsta mea când a făcut-o, când l-a strangulat pe Secretarul Morgan.

— Ca să nu fac o greşeală dacă o întâlnesc. L-au prins, nu-i aşa?

— A rămas în libertate două zile, s-a predat de două ori şi a fost eliberat de tot atâtea ori, împreună cu cele peste o mie două sute de persoane care au mărturisit crima în primele patruzeci şi opt de ore; a ajuns până la astrodrom, unde avea de gând să se întâlnească cu cele două soţii ale lui de pe una dintre staţiile miniere din Coloniile Exterioare, când

a fost arestat în biroul de emigrare. Aici e suficient material pentru o duzină de romane! Doream un subiect semnificativ din punct de vedere istoric. Chiar dacă nu din alte motive, va reprezenta o posibilitate de a-mi transmite teoria. Care, așa cum eram pe cale să îți spun...

— Katin?

— Ăă... da!

Privirea lui, care până atunci fusese fixată asupra norilor arămii, coborî din nou spre Șoarece.

— Ce e aia?

— Ce anume?

— Acolo!

Printre colinele de ceață sfărâmate, se văzu o sclipire metalică. După aceea, o plasă neagră ieși unduindu-se din valuri. Cu un diametru de aproximativ zece metri, plasa zvâcni din pâclă. Agățat cu mâinile și picioarele de partea ei centrală, cu vesta umflată de vânt și cu părul negru fluturându-i pe chipul acoperit de o mască, un bărbat dirija plasa într-un defileu, până ce fu înghițit de ceață.

— Cred, zise Katin, că este unul dintre purtătorii de plase care vânează arolați, sau poate aqualați, în canioanele dintre platouri.

— Serios? Ai mai fost pe aici înainte...

— Nu. La universitate am văzut zeci de exponate ale Institutului Alkane. Aproape fiecare școală mai importantă este conectată izosenzorial cu ei. Dar nu am fost niciodată aici personal; pur și simplu am ascultat informațiile auditive când ne aflam pe astrodrom.

— Aha.

Alți doi purtători apărură, instalați pe plasele lor. Ceața scânteia. În timp ce aceștia coborau, încă trei își făcură apariția.

— Sunt o ceată întreagă.

Purtătorii înaintară vijelios prin ceața care se înălța electrică și dispărură pentru ca apoi să se ivească din nou.

— Plase, medită Katin, aplecându-se peste balustradă. O imensă rețea ce se extinde între stele, prin timp...

Vorbea încet și delicat. Purtătorii de plase dispărură.

— Teoria *mea*: dacă te gândești la societate ca la... zise Katin, după care își coborî privirea, la auzul unui sunet delicat ca o boare de vânt.

Șoarecele își scosese syrynxul. De sub degetele negricioase, tremurânde, lumini cenușii se roteau și se împleteau.

Prin imitațiile de ceață, rețele aurii sclipeau și se înălțau pe o melodie hexatonică. Aerul era înmiresmat și rece; se simțea mirosul vântului; dar nu și forța lui.

Trei, cinci, o mulțime de pasageri se adunară ca să privească. Dincolo de balustradă, purtătorii de plase apărură încă o dată, iar cineva, dându-și seama ce voia să reprezinte tânărul, interveni:

— Oooo, înțeleg ce...

Dar se opri când și ceilalți avură aceeași reacție.

Reprezentația luă sfârșit.

— Asta minunat a fost!

Șoarecele privi în sus. Tyÿ stătea pe jumătate ascunsă în spatele lui Sebastian.

— Mulțumesc, zise el și zâmbi larg, după care, dădu să își pună instrumentul la loc în sac.

Văzu ceva și își ridică din nou privirea.

— Am ceva pentru voi, spuse el și își vârî mâna în sac. Am găsit-o pe podea, când eram în *Roc*. Cred că voi ați scăpat-o.

Șoarecele își aruncă privirea spre Katin și văzu cum încruntarea de pe chipul acestuia dispărea. După aceea, se uită la Tyÿ și simți cum buzele i se destind într-un surâs la vederea zâmbetului ei.

— Eu ție îți mulțumesc, zise ea și puse cartea în buzunarul exterior al jachetei sale. Ție cartea ți-a plăcut?

— Ce spui?

— Tu la fiecare carte pe care o primești trebuie să te gândești.

— Tu te-ai gândit? îl întrebă Sebastian.

— Oh, da. M-am uitat la ea mult timp. Eu și căpitanul.

— Asta bine este, spuse Tyÿ și zâmbi.

Dar Șoarecele deja nu mai era atent, examinând preocupat cureaua sacului.

În Phoenix, Katin întrebă:

— Sigur nu vrei să mergi?

Șoarecele părea din nou preocupat de sacul lui.

— Nu.

Katin ridică din umeri.

— Credeam că-ți va plăcea.

— Am mai văzut muzee și înainte. Vreau numai să mă plimb un timp pe-aici.

— Bine, spuse Katin. E în regulă. Ne vedem când revenim la astrodrom.

Katin se întoarse și urcă treptele în fugă, în spatele căpitanului și al restului echipajului. Ajunseră la autorampa care îi transporta în sus, printre stâncile ascuțite, spre strălucitorul Phoenix.

Șoarecele se uită în jos la ceața care se scurgea de-a lungul pietrelor. Cele mai mari nave, tocmai coborâseră din una, erau în partea stângă; cele mai mici în partea dreaptă. Podurile se arcuiau peste stânci, trecând peste crevasele ce tăiau terasele de piatră.

Șoarecele se scărpină atent în ureche cu unghia de la degetul mic și plecă.

Aproape întreaga lui viață, tânărul țigan încercase să trăiască folosindu-se doar de ochi, de urechi, de nas și de degetele de la mâini și de la picioare. De cele mai multe ori, în timpul vieții, reușise. Dar, din când în când, așa cum se întâmplase în *Roc*, atunci când Tyÿ citea în cărți, sau după aceea, în timpul discuțiilor pe care le avusese cu Katin și cu căpitanul, fusese obligat să accepte că evenimentele care se

petrecuseră în trecutul lui îi influențau acțiunile prezente. Apoi, urmă o analiză a propriilor lui stări interioare. Iar odată cu această introspecție reveni vechea lui teamă. Își dăduse deja seama că personalitatea lui avea două fețe deranjante. Pe una o putea liniști atingând plăcile reactive ale syrynxului. În timp ce, pentru a o liniști pe cealaltă, avea nevoie de lungi perioade de solitudine în care să se autoanalizeze.

Dădu formă gândurilor lui:

Optsprezece, nouăsprezece?

Poate. Oricum, am depășit de patru ani vârsta la care copiii sunt considerați capabili să înțeleagă, vârsta rațiunii, așa cum este ea numită. Și pot vota în Dragon. Deși nu am făcut-o niciodată. Din nou păşesc, printre stâncile şi terenurile de aterizare ale unui alt port spațial. Unde te duci, Șoarece? Unde ai fost și ce ai de gând să faci când ajungi la destinație? Stai jos și cântă pentru o vreme. Numai că trebuie să însemne mai mult decât asta. Mda. Înseamnă ceva pentru căpitan. Aș vrea să mă pot agita și eu așa pentru o lumină pe cer. Și aproape pot să o fac atunci când îl aud pe căpitan cum vorbește despre ea. Cine altul ar mai fi în stare să declanșeze energiile din harfa mea pentru a imita soarele? Și unde mai punem că și lumina e destul de strălucitoare. Orbul Dan... mă întreb cum era. Cine n-ar vrea ca tot restul vieții lui să aibă ochii și mâinile întregi? Să mă stabilesc pe o planetă, să am parte de femei și să fac copii? Nu. Mă întreb dacă Katin este fericit cu toate teoriile și însemnările și iar însemnările lui. Ce s-ar întâmpla dacă aș încerca să cânt la syrynxul meu așa cum se străduiește el să-și scrie cartea – gândind și verificând? De un lucru sunt sigur, dacă aș face asta n-aș mai avea timp să îmi pun asemenea întrebări neplăcute. Cum ar fi: Ce crede căpitanul despre mine? Se împiedică de mine, râde, apoi îl ridică pe Șoarece de jos și îl bagă în buzunar. Dar înseamnă mai mult decât asta! Căpitanul are steaua lui nebună. Cicatricea aia nebună. Katin alcătuiește rețele întregi de cuvinte pe care nimeni nu le ascultă. În schimb eu, Șoarecele? Un

țigan cu un syrynx în loc de laringe. Dar, pentru mine, este de ajuns. Căpitane, unde mă duci? Hai! În mod sigur voi merge. Acolo este locul meu, nicăieri altundeva. Să cred că voi afla în sfârșit cine sunt când voi ajunge acolo? Sau este adevărat că o stea care moare emite atât de multă lumină încât să pot vedea...

Șoarecele traversă următorul pod ținându-și degetele mari înfipte în buzunare, uitându-se în jos.

Se auzi sunetul unor lanțuri.

Își ridică privirea.

Lanțurile se târau peste un tambur de trei metri, trăgând o formă afară din ceață. Pe stânca din fața unui depozit, bărbații și femeile se îndreptară spre mașinăria uriașă. În cabina lui, operatorul macaralei încă avea masca pe față. Acoperită de plase, fiara își făcu apariția din ceață, cu înotătoarele zbătându-i-se nebunește. Plasele zăngăniră.

Arolatul (sau putea la fel de bine să fie un aqualat) avea o lungime de douăzeci de metri. Macaralele mai mici își coborâră cârligele. Purtătorii plaselor, ce se țineau de coastele fiarei, le prinseră.

Pe măsură ce Șoarecele cobora printre bărbați pentru a se uita în prăpastie, cineva strigă:

— Alex e rănit!

O schelă cu o echipă de cinci oameni fu coborâtă cu ajutorul unui scripete.

Fiara se potolise. Cățărându-se pe plase ca pe niște banale scări, cei cinci bărbați desfăcură o parte dintre legături. Purtătorul atârna în mijlocul plasei, slăbit.

Unul dintre bărbați aproape că își scăpă legăturile; purtătorul rănit se răsuci spre coastele albastre ale creaturii.

— Ține-l acolo, Bo!

— În regulă este! L-am prins!

— Ridică-l încet.

Șoarecele privea prin ceață. Primul purtător ajunse la stâncă, iar legăturile se loviră de piatră și căzură zăngănind pe o

lungime de trei metri. Urcă, trăgând plasa după el. Își desfăcu curelele de la încheietura mâinii, își decuplă conectoarele din brațe, se lăsă în genunchi și își extrase racordurile de pe gleznele ude. Acum trăgea după el plasa sprijinită pe umăr, mergând de-a lungul docului larg. Flotoarele de ceață de la marginea plasei preluau o mare parte din greutatea acesteia, susținând-o în aer. „Fără ele", își zise Șoarecele, „fără a lua în considerare atracția gravitațională ușor mai mare, întregul mecanism de capturare ar fi cântărit probabil câteva sute de kilograme".

Alți trei purtători apărură deasupra crestei stâncoase trăgând plasele după ei, cu părul negru, atârnându-le ud în jurul măștilor; doar unul avea părul roșu și cârlionțat, care îi stătea ciufulit. Alex șchiopăta între doi camarazi.

Încă patru purtători urcară. Un bărbat blond și îndesat tocmai își decuplase plasa din încheietura stângă când începu să se holbeze la Șoarece. Vizoarele roșii care îi protejau ochii scânteiară pe masca neagră atunci când își înclină capul.

— Hei, ce e chestia aia pe care o ai la șold? întrebă bărbatul cu voce guturală.

Cu mâna liberă își dădu pe spate părul des.

Șoarecele privi spre șold, apoi din nou spre cel care vorbise.

— Cum?

Dintr-o smucitură, bărbatul își desprinse plasa de piciorul stâng. Cel drept era desculț.

— Un syrynx senzorial este, nu?

Șoarecele rânji.

— Mda.

Bărbatul dădu aprobator din cap.

— Un pușți ce chiar ca diavolul putea cânta odată am cunoscut... spuse el și se opri lăsându-și capul în jos.

Apucă masca de sub bărbie și trase de ea. Apărătoarea gurii și vizoarele oculare se desprinseră.

Când își dădu seama, Șoarecele simți în gât ceva ca un gâdilat, o altă formă de manifestare a defectului său de vorbire. Își încleștă fălcile și deschise buzele; după care își uni buzele și își relaxă maxilarele. Nici așa nu putea vorbi. Încercă să întrebe ceva; dar tot ce reuși fu o exclamație necontrolată, rostită pe un ton răgușit:

— Leo!

Chipul bărbatului se destinse.

— Tu, Șoarece!

— Leo, ce faci...? Dar...!

Leo lăsă să îi cadă plasa de pe cealaltă încheietură. Cu o smucitură a piciorului își desprinse racordul de pe gleznă, după care, apucă legăturile cu o mână.

— Tu cu mine la casa de plasă vii! Cinci ani... ba nu... dar mai mult...

Neștiind ce să facă, Șoarecele continua să rânjească. Prinse și el cu o mână legăturile și traseră plasa împreună, cu ajutorul flotoarelor de ceață, peste stâncă.

— Hei, Caro, Bolsum, acesta Șoarecele este!

Doi dintre bărbați se întoarseră.

— Voi, puștiul despre v-am vorbit, vă amintiți? Acesta el este. Hei, Șoarece, nu te-ai înălțat aproape deloc! Au trecut câți ani, șapte, opt? Și tu, încă syrynx ai?

Leo se uită la sacul Șoarecelui.

— Tu bun ești, pariu pun. Dar tu bun ai fost.

— Ai făcut vreodată rost de un syrynx al tău, Leo? Am putea cânta împreună...

Leo clătină din cap cu un zâmbet stânjenit.

— În Istanbul ultima dată un syrynx am avut. Nu după aceea. Până acum, tot am uitat.

— Of, spuse Șoarecele, deznădăjduit.

— Hei, acesta este syrynxul senzorial pe care tu din Istanbul furat?

— De atunci nu m-am despărțit de el.

Leo izbucni în râs și își lăsă brațul pe umerii osoși ai Șoarecelui. Râsul (oare Șoarecele simțise că Leo se îngrășase?) se rostogolea printre cuvintele pescarului:

— Și tu, în tot acest timp, la syrynx ai cântat? Tu acum pentru mine cânți. Desigur! Tu pentru mine mirosurile și sunetele și culorile vei reproduce.

Șoarecele simțea cum degetele groase ale lui Leo îi înviorețeau umărul pe sub vestă.

— Hei, Bo, Caro, acum un cântăreț adevărat de syrynx veți vedea.

Cei doi purtători de plase se întoarseră:

— Chiar știi să cânți la chestia aia?

— Acum șase luni a fost aici un tip care putea gâdila coardele și putea produce niște... zise unul dintre bărbați, desenând două curbe în aer cu mâinile lui pline de cicatrici, după care îl împunse pe Șoarece cu cotul. Știi ce vreau să spun?

— Șoarecele poate mai bine de atât interpreta! insistă Leo.

— Leo nu mai contenea să ne vorbească despre acest puști pe care l-a cunoscut pe Pământ. Ne-a spus că el l-a învățat să interpreteze, dar când i-am dat lui Leo syrynxul... zise el și clătină din cap râzând.

— Dar acesta puștiul este, exclamă Leo, ținându-l pe Șoarece pe după umeri.

— Cum?

— Oh!

— Acesta Șoarecele este!

Împreună cu Șoarecele intrară în clădirea de depozitare.

De pe rafturile înalte, plasele se legănau formând labirinturi. Purtătorii își agățară plasele pe cârlige care coborau din tavan cu ajutorul scripeților. Odată întinse astfel, un purtător putea repara legăturile rupte și putea reseta cuplajele care făceau posibile deplasarea și configurația plasei în conformitate cu impulsurile nervoase transmise prin racorduri.

Doi purtători împingeau afară o mașinărie imensă, prevăzută cu o mulțime de dinți.

— Ce-i asta?

— Cu asta ei arolatul tranşează.

— Arolat?

— Asta noi vânăm. Aqualaţi în jurul Podişului Negru ei vânează.

— Aha!

— Dar, Şoarece, ce aici faci? îl întrebă Leo în timp ce se deplasau printre plasele zornăitoare. O vreme în plase vrei să stai? Pentru un timp cu noi să munceşti vrei? Eu o echipă ştiu care de un nou om are nevoie...

— Sunt în permisie dintr-o navă care face escală aici o vreme. Este vorba de nava *Roc*, căpitanul Von Ray.

— Von Ray? Navă din Pleiade este?

— Corect.

Leo coborî cârligele din tavan şi începu să întindă plasa.

— Ce în Dragon face?

— Căpitanul trebuie să se oprească la Institutul Alkane pentru nişte informaţii tehnice.

Leo trase de lanţul scripetelui, iar cârligele urcară zornăind încă trei metri. Începu apoi să întindă următoarea plasă.

— Von Ray, da. Acea navă bună trebuie să fie. Când prima dată în Dragon am venit, zise el şi răsuci legăturile negre peste următorul cârlig, nimeni din Pleiade în Dragon niciodată nu a fost. Unul sau doi, poate. Eu singur am fost.

Legăturile se fixară la locul lor cu un pocnet. Leo trase din nou de lanţ. Partea superioară a plasei intră în lumina care pătrundea prin geamurile de sus.

— În zilele acestea, mulţi oameni din Federaţie am întâlnit. Zece pe acest ţărm lucrează. Iar navele tot timpul vin şi pleacă, zise el şi clătină trist din cap.

Cineva îl strigă de dincolo de zona de lucru.

— Hei, unde e doctorul? întrebă femeia, iar vocea ei reverberă printre plase. Alex aşteaptă deja de cinci minute.

Leo trase de plasă pentru a se asigura că e bine fixată. Privi înapoi, spre uşă.

— Nu îți face griji. Doctorul aici va veni, strigă Leo și îl prinse pe Șoarece de umăr. Tu cu mine vii!

Merseră printre plasele suspendate, în timp ce alți purtători încă le mai agățau în cârlige.

— Hei, ai de când să cânți la chestia aia?

Leo și Șoarecele priviră în sus, de unde se auzise vocea.

Purtătorul coborî jumătate din lungimea plasei, după care sări pe podea.

— Asta vreau să văd.

— Sigur va cânta, exclamă Leo.

— Știi, eu chiar... zise Șoarecele.

Oricât de bucuros era că îl întâlnise pe Leo, îi plăcuse mai mult să fie singur cu gândurile lui.

— Bine! spuse purtătorul. Fiindcă Leo doar despre asta a vorbit până acum.

În timp ce înaintau printre plase, și alți purtători de plase li se alăturară.

Alex stătea la baza scărilor care urcau spre balconul de observare. Se ținea cu mâna de umăr și își sprijinea capul pe trepte. Din când în când, fălcile i se încleștau de durere.

— Știi ce, îi spuse Șoarecele lui Leo, de ce nu mergem și noi undeva să bem ceva? Vom sta și de vorbă, poate. Vă voi cânta înainte să plecăm...

— Acum tu cânți, insistă Leo. Mai târziu vorbim.

Alex deschise ochii.

— Acesta e tipul despre care ne povesteai, Leo? întrebă Alex și o grimasă îi apăru pe chip.

— Vezi, Șoarece, după atâția ani, o reputație tu ai.

Leo trase aproape un bidon cu lubrifianți care scrâșni pe ciment și spuse:

— Acum tu stai jos.

— Te rog, Leo, zise Șoarecele în greacă. Chiar că nu prea am chef. Prietenul tău nu se simte bine și nu vrea să fie deranjat...

— *Malakas*! zise Alex, după care scuipă o spumă sângerie printre dinții lui șubrezi. Interpretează ceva. Așa n-o să mă mai gândesc la durere. La naiba, când are de gând să vină unitatea aia medicală?

— Ceva pentru Alex tu cântă.

— Numai că... zise Șoarecele și se uită la purtătorul de plasă rănit, apoi la ceilalți bărbați și femei care stăteau de-a lungul peretelui.

Un zâmbet apăru pe fața congestionată de durere a lui Alex.

— Cântă-ne ceva, Șoarece.

Acesta nu voia să cânte, dar cedă:

— În regulă!

Scoase syrynxul din sac și își aplecă ușor capul pentru a-și trece cureaua instrumentului pe după gât.

— Probabil unitatea medicală va ajunge aici chiar în mijlocul reprezentației, comentă Șoarecele.

— Sper să ajungă cât mai curând, zise Alex gemând. Știu că am cel puțin un braț rupt. Nu îmi simt deloc piciorul, iar ceva sângerează înăuntru... spuse el și scuipă din nou sânge. Trebuie să ies din nou pe traseu în două ore. Sper să mă peticească rapid. Dacă nu fac traseul în această după-amiază, îl dau în judecată pe doctor. Mi-am plătit blestematele de asigurări medicale.

— Te face ca nou, îl asigură unul dintre purtătoru. Până acum, nu au dat greș niciodată. Ține-ți gura și lasă-l pe puști să interpreteze...

Se opri din vorbit deoarece Șoarecele își începuse deja numărul.

Lumina bătea în geamuri și le schimba culoarea în arămiu. Fațada concavă a Institutului Alkane era alcătuită din mii de ferestre rotunde.

Katin se plimba pe poteca de lângă râul ce se încolăcea în jurul grădinii muzeului. Râul, aceeași pâclă densă ce forma

oceanele de pe Vorpisul polar, scotea aburi la mal. Drept înainte, curgea pe sub zidul boltit, incandescent.

Căpitanul mergea suficient de departe în fața lui Katin pentru ca umbrele lor să aibă aceeași lungime pe pietre. Printre fântânile arteziene, nivelul de sus transporta încontinuu platforme întregi de vizitatori, câteva sute o dată. Dar, în câteva secunde, aceștia dispăreau pe potecile colorate ce se unduiau printre stâncile acoperite cu cuarț. Pe un piedestal de bronz, în zona de focalizare a panourilor reflectante, la câteva sute de metri în fața muzeului, cu silueta ei grațioasă sculptată în marmură, fără brațe, strălucitoare în lumina roșiatică a dimineții era Venus din Milo.

Lynceos își mijì ochii roz, apoi își întoarse privirea de la fluxul intens de lumină. Idas, aflat lângă el, se uită înainte și înapoi, în sus și în jos.

Tyÿ, ținându-l de mână pe Sebastian, mergea după el, iar părul ei flutură când creatura cocoțată pe umărul lui dădu din aripi.

„Acum, lumina devine albastră", își zise Katin pe când treceau pe sub boltă în holul uriaș. „Într-adevăr, nicio lună nu are suficientă atmosferă naturală pentru a provoca o asemenea difracție spectaculoasă. Cu toate acestea, îmi este dor de solitudinea lunară. Această structură răcoroasă din plastic, metal și piatră a fost odată cea mai mare clădire construită de om. Cât de departe am ajuns față de secolul al XXVII-lea. Există acum oare în toată galaxia cel puțin zece clădiri mai mari decât aceasta? Douăzeci? O situație stranie pentru un savant rebel: conflictul dintre tradiția astfel personificată și caracterul absurd al arhitecturii ei demodate."

Cyana Morgan trăia în acest sarcofag al istoriei umane. Se potrivea cu zicala: șoimul alb își clocește ouăle pe resturi de oase.

De plafon era suspendat un ecran octogonal pe care erau afișate anunțuri publice. Acum, rula o fantezie luminoasă.

— Aș vrea o legătură cu numărul interior 739-E-6, îi spuse căpitanul Von Ray unei tinere de la biroul de informații.

Aceasta își întoarse palma în sus și tastă butoanele de pe dispozitivul de comunicații conectat la încheietura mâinii.

— Desigur.

— Alo, Iepuraș? zise Lorq.

— Lorq Von Ray! exclamă tânăra de la birou cu o voce care nu era a ei. Ai venit să o vezi pe Cyana?

— Așa e, Iepuraș. Dacă nu e ocupată, aș vrea să urc și să vorbesc cu ea.

— Doar o clipă, să verific.

Iepurașul, oriunde s-ar fi aflat acesta în stupul uriaș din jurul lor, îi dădu frâu liber tinerei suficient de mult timp pentru ca aceasta să ridice surprinsă dintr-o sprânceană.

— Ați venit aici să vă întâlniți cu Cyana Morgan? întrebă ea cu propria-i voce.

— Corect, zise Lorq zâmbind.

În acel moment Iepurașul își făcu din nou apariția:

— E în regulă, Lorq. Se va întâlni cu tine în South West 12. E mai puțin aglomerat acolo.

Lorq se întoarse spre echipaj.

— De ce nu vă plimbați puțin prin muzeu? Într-o oră o să obțin ceea ce vreau.

— Chiar trebuie să meargă cu acel *lucru* prin muzeu? întrebă tânăra și se încruntă la Sebastian. Aici nu avem locuri speciale pentru animale de companie.

La care Iepurașul răspunse:

— Bărbatul acesta face parte din echipajul tău, Lorq, nu-i așa? Creatura pare dresată.

Fata se întorsese spre Sebastian.

— Va fi cuminte?

— Sigur cuminte va fi, răspunse Sebastian și mângâie gheara încleștată pe umărul lui.

— O poți lua cu tine, spuse Iepurașul prin intermediul tinerei de la birou. Cyana a plecat deja spre locul de întâlnire.

Lorq se întoarse spre Katin.

— Nu vrei să vii cu mine?

Katin încercă să nu pară surprins.

— În regulă, căpitane.

— South West 12, spuse tânăra. Urcați cu ascensorul un nivel. Mai doriți ceva?

— Nu, răspunse Lorq și se întoarse spre echipaj. Ne vedem mai târziu.

Katin îl urmă.

Capul unui dragon de trei metri era amplasat pe niște blocuri de marmură lângă ascensorul în spirală. Katin privi cu atenție nervurile de pe cerul gurii de piatră.

— Tatăl meu l-a donat muzeului, îi spue Lorq, atunci când se urcară în ascensor.

— Aha!

— Provine din New Brazillia.

În timp ce urcau în jurul coloanei centrale, se activă cama mecanismului de siguranță.

— Când eram copil, obișnuiam să mă joc în gura unui dragon ca ăsta.

Turiștii, care păreau din ce în ce mai mici, forfoteau la etajul inferior.

Tavanul de aur îi primi în interiorul lui.

Apoi ieșiră din ascensor.

Tablourile erau dispuse la anumite distanțe de sursa principală de lumină a galeriei. Becurile cu lentile multiple proiectau asupra fiecărei rame suspendate cea mai bună aproximare (așa cum fusese ea stabilită de numeroșii savanți ai Institutului Alkane) a luminii în care fiecare tablou fusese pictat inițial: artificială sau naturală, soare roșu, soare alb, galben sau albastru.

Katin se uită la cele aproximativ douăsprezece persoane ce se plimbau prin expoziție.

— Va mai întârzia un minut, un minut și ceva, spuse căpitanul. E destul de departe.

— Aşa, zise Katin şi citi titlul expoziţiei.

Imagini ale lumii din care fac parte

Deasupra lor era un ecran de dimensiuni mai reduse decât ale aceluia din hol, pe care rulau anunţuri.

Chiar atunci era afişată o informaţie conform căreia tablourile şi fotografiile erau toate realizate de artişti din ultimii trei sute de ani. Ele prezentau bărbaţi şi femei la lucru sau în momente de destindere, pe diversele planete unde trăiau. Aruncând o privire pe lista artiştilor, Katin se întristă să constate că recunoştea numai două nume.

— Am vrut să vii cu mine pentru că doream să vorbesc cu cineva care înţelege despre ce este vorba.

Surprins, Katin se uită la căpitan.

— Steaua mea, nova. În mintea mea aproape că m-am acoperit cu strălucirea ei. Cu toate acestea, dincolo de toată acea strălucire, rămân un simplu om. Tot timpul, cei din jurul meu au făcut de obicei ceea ce am vrut eu să facă. Dacă nu se întâmpla asta...

— Îi obligai?

Lorq îşi miji ochii galbeni.

— Când nu făceau ce voiam eu, am descoperit ce *puteau* face şi îi foloseam pentru acea activitate în schimb. Întotdeauna va veni cineva care să ocupe celelalte locuri de muncă. Vreau să vorbesc cu o persoană care înţelege. Dar o simplă discuţie nu este suficientă pentru a reda întreaga semnificaţie. Aş vrea să îţi pot arăta efectiv ce înseamnă acest lucru.

— Eu... Cred că nu înţeleg.

— Vei înţelege.

Portretul unei femei (Bellatrix IV): Îmbrăcămintea îi era demodată de douăzeci de ani. Stătea lângă o fereastră, zâmbind în lumina de aur a unui soare nepictat.

Mergeţi cu Ashton Clark (nu erau date despre locaţie): Un bărbat în vârstă. Salopeta de lucru îi era demodată de două sute de ani. Se pregătea să se deconecteze singur de la un

echipament masiv de lucru. Maşinăria era atât de mare că nu îţi puteai da seama ce era cu adevărat.

— E ceva care mă nedumereşte, Katin. Familia mea, cel puţin cea din partea tatălui, este din Pleiade. Cu toate acestea, am crescut vorbind, în propria casă, ca un locuitor al Constelaţiei Dragonului. Tatăl meu făcea parte din nucleul dur al vechii gărzi din Pleiade, care încă mai păstrează atât de multe idei moştenite de la strămoşii lor de pe Pământ şi din Dragon; numai că era vorba de un Pământ mort deja de cincizeci de ani în momentul în care primii dintre aceşti pictori au pus mâna pe o pensulă. Când mă voi hotărî să întemeiez o familie stabilă, copiii mei vor vorbi probabil la fel. Nu ţi se pare ciudat că tu şi eu suntem probabil mai apropiaţi decât sunt eu de, să zicem, Tyÿ şi Sebastian?

— Eu sunt de pe Lună, îi reaminti Katin. Cunosc Pământul numai datorită vizitelor prelungite pe care le-am făcut acolo. Nu este planeta mea.

Lorq îi ignoră remarca.

— Sunt situaţii în care eu, Tyÿ şi Sebastian suntem foarte asemănători. La nivelul sensibilităţii fundamentale şi definitorii, noi trei suntem mai apropiaţi decât sunt eu de tine.

Din nou, lui Katin îi trebui o secundă stânjenitoare ca să priceapă agonia care se vedea pe chipul distrus al lui Lorq.

— Unele dintre reacţiile noastre într-o anumită situaţie sunt mai previzibile pentru noi decât pentru tine; da, ştiu că asemănările nu merg mai departe.

Lorq făcu o pauză, apoi continuă:

— Nu eşti de pe Pământ, Katin, dar Şoarecele este. La fel şi Prince. Unul este o haimana; celălalt este... Prince Red. Există între ei o relaţie asemănătoare cu cea dintre mine şi Sebastian? Ţiganul mă fascinează. Nu îl înţeleg. Nu în modul în care cred că te înţeleg pe tine. Nu îl înţeleg nici pe Prince.

Portretul unui purtător de plasă. Katin se uită la dată: acel purtător de plasă, cu trăsăturile lui gânditoare de negroid, cernuse ceţurile cu două sute optzeci de ani în urmă.

Portretul unui tânăr. Contemporan, da. Stătea în picioare în fața unei păduri de... copaci? Nu. Erau orice altceva, numai copaci nu.

— La mijlocul secolului XX, în 1950 ca să fiu mai exact, zise Katin și îl privi pe căpitan, exista o țărișoară pe Pământ, numită Marea Britanie, care, în conformitate cu sondajele, avea cam cincizeci și șapte de dialecte ale limbii engleze reciproc incomprehensibile. Mai exista de asemenea o țară mare, numită Statele Unite, cu o populație de aproape patru ori mai numeroasă decât cea a Marii Britanii și cu o suprafață de peste șase ori mai mare. Existau variante de accentuare a cuvintelor, dar în numai două mici enclave alcătuite din mai puțin de douăzeci de mii de oameni se vorbea într-un mod ce ar fi putut fi definit ca reciproc incomprehensibil cu limba standard. Am apelat la aceste două exemple pentru a-mi susține punctul de vedere deoarece în ambele țări se vorbea, de fapt, aceeași limbă.

Portretul unui copil plângând
(2852 d.H. Vega IV).
Portretul unui copil plângând
(3052 d.H. New Brazillia II).

— Ce *vrei* să spui, Katin?

— Statele Unite au fost produsul acelui cumul de explozii informaționale, al deplasărilor de populație, al transferurilor de date, al dezvoltării producției cinematografice, al emisiunilor de radio și de televiziune, care au standardizat limbajul și modul de gândire, dar, cu toate acestea, nu gândirea în sine, ceea ce însemna că o persoană A se putea înțelege nu numai cu o persoană B, dar la fel de bine și cu persoanele X, W și Y. Oamenii, informațiile și ideile se disemineză astăzi în toată galaxia mult mai repede decât o făceau pe teritoriul Statelor Unite în 1950. Potențialul de înțelegere este comparativ mai mare. Tu și eu ne-am născut aproape la marginile opuse ale galaxiei. Cu excepția unui sfârșit de săptămână pe

care l-am petrecut la Universitatea Dragomnului din Centauri, acum mă aflu pentru prima dată în afara sistemului solar. Cu toate acestea, noi doi, din punctul de vedere al structurii informaționale, suntem mult mai apropiați decât erau un locuitor din Cornwall și unul din Țara Galilor cu o mie de ani în urmă. Amintește-ți acest lucru când îl judeci pe Șoarece sau pe Prince Red. Deși Marele Șarpe se încolăcește în jurul coloanei sale pe o sută de planete diferite, oamenii din Pleiade și din Coloniile Exterioare îl recunosc; stilul de realizare a mobilei din Republica Vega spune același lucru despre proprietarii ei și aici și în altă parte; Ashton Clark are aceeași semnificație atât pentru mine, cât și pentru tine. Morgan l-a asasinat pe Underwood și astfel a devenit parte a experienței amândurora... spuse Katin și se opri, deoarece Lorq se încruntase.

— Vrei să spui că Underwood l-a asasinat pe Morgan.

— Oh, da, desigur... Asta am vrut să spun... bălmăji el și se vedea cum stânjeneala îi îmbujorase obrajii. Da... Dar n-am intenționat să...

Printre tablouri, se apropia de ei o femeie în alb. Părul îi era aranjat într-o coafură înaltă, argintie.

Era zveltă.

Era în vârstă.

— Lorq! zise ea și își întinse brațele spre el. Iepuraș mi-a spus că ești aici. Mă gândeam să mergem sus, în biroul meu.

„Desigur", își zise Katin. Cele mai multe dintre fotografiile cu ea pe care ar fi putut să le vadă, fuseseră făcute cu cincisprezece, douăzeci de ani înainte.

— Cyana, îți mulțumesc. Am fi putut veni noi sus. Dar nu am vrut să te deranjăm. Poate că erai ocupată. N-o să dureze mult.

— Prostii. Veniți amândoi. Analizam ofertele pentru o jumătate de tonă de sculpturi luminoase de pe Vega.

— Din perioada Republicii? întrebă Katin.

— Din păcate, nu. În acest caz, am fi putut scăpa uşor de ele. Dar acestea sunt cu o sută de ani prea recente pentru a valora ceva. Veniţi.

În timp ce îi conducea printre tablourile agăţate pe pereţi, se uită în jos, la brăţara lată din metal care îi acoperea racordul de la încheietura mâinii. Unul dintre microcadrane emitea o lumină intermitentă.

— Scuză-mă, tinere, zise Cyana, întorcându-se spre Katin. Ai cumva la tine... vreun recorder?

— Da... da, am.

— O să te rog să nu îl foloseşti aici.

— Ah, nici nu intenţionam să...

— În ultima vreme mai puţin, dar am avut de multe ori probleme cu asigurarea confidenţialităţii, zise femeia şi aşeză o mână ridată pe braţul lui. Există un câmp de ştergere automată care va îndepărta toate datele din recorder dacă acesta va fi activat.

— Katin face parte din echipajul meu, Cyana. Dar e un echipaj foarte diferit de cel pe care l-am avut anterior. Nu mai există secrete între noi.

— Aşa am presupus şi eu, zise femeia şi îşi retrase mâna, iar Katin o văzu cum cade pe brocartul alb.

Katin şi Lorq îşi ridicară privirile atunci când femeia spuse:

— Când am sosit la muzeu în această dimineaţă, am găsit un mesaj pentru tine de la Prince.

Cei trei ajunseră la capătul galeriei.

Cyana se întoarse iute spre Lorq.

— Te cred pe cuvânt că nu există secrete între voi.

Sprâncenele i se încruntară strălucitoare ca metalul.

Sprâncenele lui Lorq aveau culoarea metalului ruginit; linia lor era întreruptă de cicatrice. „Totuşi", îşi zise Katin, „aceasta trebuie să fie una dintre trăsăturile lor ereditare".

— E pe Vorpis?

— N-am idee.

Uşa se deschise, iar cei trei trecură în următoarea încăpere.

— Dar știe că ești aici. Nu asta contează cel mai mult?

— Am aterizat pe astrodrom cu o oră și jumătate în urmă. Plec în seara asta.

— Mesajul a sosit acum aproximativ o oră și douăzeci și cinci de minute. Semnalele de identificare a sursei au fost în mod convenabil bruiate astfel încât operatorii să le poată urmări cu mare greutate. Încă întâmpină dificultăți cu localizarea...

— Nu te osteni... îi spuse Lorq Cyanei, după care i se adresă lui Katin. Mă întreb ce vrea să-mi spună de data asta.

— Vom afla destul de repede, zise Cyana. Ai afirmat că nu există secrete. Totuși, aș prefera să vorbesc în biroul meu.

În galerie, domnea o mare dezordine: un spațiu de depozitare sau materiale încă neselectate pentru o expoziție.

Katin vru să întrebe, dar Lorq i-o luă înainte:

— Cyana, ce sunt toate vechiturile astea?

— Cred că...

Femeia se uită la data imprimată cu aur prin procedee de decalcomanie pe cutia veche de lemn – 1923: Aeolian Corporation.

— Da, este o colecție de instrumente muzicale din secolul XX. Acesta este un *ondes* Martenot, inventat de compozitorul francez cu același nume în 1942. Aici avem, spuse ea și se aplecă să citească eticheta, un pian mecanic Duo Arts fabricat în 1931. Iar acest obiect este aparatul automat care imită sunetul viorii, Mills Violano-Virtuoso, realizat în 1916.

Katin privi prin capacul de sticlă din partea frontală a violanei.

Coarde și ciocane, clape, sisteme de activare de la distanță și pene atârnau în umbră.

— Cum funcționa?

— Era instalat în baruri și în parcuri de distracții. Oamenii introduceau o monedă și aparatul începea să cânte automat la vioara aflată pe standul de acolo, cu acompaniamentul unui pian mecanic programat pe un sul perforat de hârtie.

Cyana își puse unghia de argint pe o listă cu titluri.

— *Balul Fanfaronilor din Darktown.*

Cei trei continuară să meargă printre grămezile de teremine, banjouri Encore și flașnete.

— Unii dintre noii noștri specialiști pun la îndoială preocuparea institutului față de secolul XX. Aproape una din patru galerii ale noastre îi este dedicată, zise Cyana, încrucișându-și mâinile pe brocart. Probabil nu le convine faptul că acest secol a reprezentat preocuparea tradițională a oamenilor de știință timp de opt sute de ani; refuză să accepte ceea ce este atât de evident. La începutul acelui secol uimitor, omenirea era formată din mai multe societăți care trăiau pe o singură planetă; la sfârșitul lui, devenise deja ceea ce suntem noi acum: o societate omogenizată informațional care trăia pe mai multe planete. De atunci, numărul planetelor a crescut; omogenitatea noastră informațională și-a schimbat de mai multe ori natura, a trecut prin câteva evenimente catastrofice, dar în linii mari a rămas aceeași. Interesul academic trebuie să se concentreze asupra perioadei în care omul s-a transformat substanțial: secolul în care am devenit ceea ce suntem.

— Nu mă interesează trecutul, spuse Lorq. Nu am timp pentru așa ceva.

— Pe mine mă intrigă, zise Katin. Vreau să scriu o carte; probabil va trata acea perioadă.

Cyana se uită la el.

— Chiar vrei? Ce fel de carte?

— Un roman, cred.

— Un roman?

Treceau pe sub ecranul de afișare a anunțurilor: cenușiu.

— Vrei să scrii un roman. Fascinant! Cu câțiva ani în urmă am avut un prieten anticar ce a încercat să scrie un roman. Nu a terminat decât primul capitol. Dar a spus că a fost o experiență foarte relevantă care i-a dat posibilitatea să vadă din interior cum se derulează exact procesul de scriere.

— De fapt, lucrez la el de ceva timp, precizează Katin.

— Minunat. Poate, dacă îl termini, îi vei permite Institutului să realizeze o înregistrare psihică sub hipnoză a experienței tale creative. Avem o mașină de tipărit funcțională din secolul al XXII-lea. Poate vom imprima câteva milioane de exemplare și le vom distribui, împreună cu un documentar psihoramic de analiză, bibliotecilor și altor instituții educaționale. Sunt sigură că pot stârni interesul celor din consiliul de administrație.

— Nu m-am gândit niciodată să o tipăresc... zise Katin.

Ajunseră la următoarea galerie.

— Singurul mod în care poți face asta este la Institutul Alkane. Ține minte acest lucru.

— Așa... voi face.

— Când aveți de gând să faceți ordine în toată harababura asta, Cyana?

— Dragă nepoate, avem mult mai mult material decât putem expune. Trebuie să stea undeva. În muzeu sunt peste o mie două sute de galerii publice și șapte sute de galerii particulare. Precum și trei mii cinci sute de spații de depozitare. Cunosc destul de bine conținutul celor mai multe dintre acestea. Dar nu pe tot.

Se plimbau pe sub ogive. Vertebrele se arcuiau spre tavan. Luminile reci care cădeau din plafon proiectau umbra dinților și al alveolelor pe piedestalul de bronz pe care se afla un craniu de mărimea șoldului unui elefant.

— Pare un exponat de osteologie reptiliană, pentru comparația între Pământ și... spuse Katin, uitându-se atent prin cutiile toracice. Nu îmi dau seama de unde provine lucrul acesta.

Omoplat, pelvis, claviculă...

— Cât de departe e biroul tău, Cyana?

— Cam opt sute de metri în linie dreaptă, așa cum zboară arolatul. Luăm următorul ascensor.

Merseră prin galeria cu ogive până ajunseră la lift.

Ascensorul în spirală îi ridică zeci de etaje.

Un coridor de alamă.

Un alt coridor, cu un perete de sticlă...

Katin simți cum i se taie răsuflarea: tot orașul Phoenix se desfășura sub ei, de la turnurile centrale la cheiurile înconjurate de ceață. Deși clădirea Institutului Alkane nu mai deținea recordul de înălțime din galaxie, era de departe cea mai înaltă construcție din oraș.

O rampă se curba în centrul clădirii. De-a lungul peretelui de marmură, atârnau cele șaptesprezece pânze din secțiunea Dehay, *Sirius Inferior*.

— Acestea sunt...

— Falsurile reproducerilor moleculare ale lui Nyles Folvin, făcute în anul 2800 pe Vega. Mult timp au fost mai celebre decât originalele, care sunt expuse jos, în Camera Verde Sudică. Dar aceste falsuri au o istorie atât de bogată, încât Iepurașul a hotărât să le expună aici.

Încă o ușă.

— Am ajuns, zise Cyana.

Ușa se deschise în întuneric.

— Acum, nepoate... zise femeia, iar, când păși înăuntru, trei fascicule de lumină, emise de undeva de sus, îi înconjurară proiectându-se pe covorul negru. Ești atât de bun să-mi explici de ce te-ai întors? Și ce e toată povestea asta cu Prince?

Se întoarse spre Lorq.

— Cyana, vreau o altă nová, spuse căpitanul.

— Poftim?

— Știi că a trebuit să abandonez prima expediție. Voi încerca din nou. Nu am nevoie de o navă specială. Ne-am dat seama de asta ultima dată. Am un echipaj nou; și tactici noi.

Reflectoarele îi urmăreau de-a lungul covorului.

— Dar, Lorq...

— Înainte, făcusem o planificare meticuloasă, mecanismele erau bine unse, angrenate, puse în mișcare de propria noastră încredere în meticulozitatea de care am dat dovadă. Acum, nu suntem decât o bandă de șobolani disperați și

avem în mijlocul nostru un Şoarece; iar singurul lucru care ne animă este propria mea indignare. Dar e greu să fugi de aşa ceva, Cyana.

— Lorq, nu poţi pur şi simplu să pleci din nou şi să repeţi...

— Şi căpitanul s-a schimbat, Cyana. Înainte, *Roc* naviga cu o jumătate de om, un om care cunoştea numai victoria. Dar acum sunt un om întreg. Cunosc la fel de bine şi înfrângerea.

— Dar ce vrei de la mine...

— Institutul Alkane a studiat la un moment dat o stea. Era pe punctul de a se transforma într-o novă. Vreau să-mi spui numele ei şi data probabilă de explozie.

— Şi ai de gând să pleci aşa, pur şi simplu? Şi ce se întâmplă cu Prince? El ştie de ce cauţi nova?

— Nu îmi pasă absolut deloc. Spune-mi numele stelei, Cyana.

Şovăiala i se vedea pe trăsăturile emaciate. Femeia atinse ceva pe brăţara de argint.

O nouă lumină apăru:

Din podea se ridică un panou de control cu o mulţime de butoane. Cyana se aşeză pe banca ce apăru tot atunci şi examină luminile indicatoare.

— Nu ştiu dacă e bine ceea ce fac, Lorq. Indignare spui? Dacă decizia nu ar afecta în atât de mare măsură viaţa mea şi pe a voastră, aş fi bucuroasă să îţi dau informaţiile pe care le ceri. Mulţumită lui Aaron am ajuns custode aici.

Atinse consola, iar deasupra lor apărură...

— Până acum am fost la fel de bine primită în casa lui Aaron Red pe cât am fost în aceea a propriului meu frate. Dar lucrurile au evoluat până într-un punct din care acest lucru s-ar putea să nu mai fie posibil. M-ai adus chiar în această situaţie: să fiu nevoită să iau o decizie care va pune capăt unei perioade de mare relaxare şi calm pentru mine.

... stelele.

Katin îşi dădu dintr-o dată seama de adevăratele dimensiuni ale camerei. La o distanţă de aproximativ cincisprezece

metri, alcătuită din puncte de lumină, atârna rotindu-se o proiecție holografică a galaxiei.

— Avem acum în derulare câteva expediții de cercetare. Nova pe care ai ratat-o a fost acolo.

Cyana atinse un buton, iar o stea dintre miliarde de alte stele străluci atât de intens, încât Katin își strânse pleoapele. După aceea, nova își reduse strălucirea, iar pe structura sub formă de cupolă apărură din nou stelele.

— În momentul de față, avem o expediție ce supraveghează o acumulare de...

Se opri.

Se întinse și deschise un mic sertar.

— Lorq, mă îngrijorează toată povestea asta...

— Continuă, Cyana. Am nevoie de numele stelei. Vreau o înregistrare cu coordonatele ei galactice. Îmi vreau soarele.

— Voi face tot ce pot ca să ți-l dau. Dar, mai întâi, va trebui să-i faci pe plac unei femei în vârstă.

Cyana scoase din sertar, spre surprinderea lui Katin, căruia i se opri în gât exclamația de mirare, un pachet de cărți.

— Vreau să văd ce spun cărțile de Tarot, spuse mătușa lui Lorq.

— Mi s-a citit deja în cărți pentru această misiune. Dacă îmi pot dezvălui coordonatele galactice de care am nevoie, e în regulă. Altfel, nu am timp de ele.

— Mama ta era de pe Pământ și întotdeauna arăta acea neîncredere vagă a pământenilor față de misticism, deși îi recunoștea rațional beneficiile. Sper că semeni cu tatăl tău.

— Cyana, mi s-a dat deja în cărți. O a doua citire nu îmi poate spune nimic nou.

Cyana aranjă cărțile în evantai, cu fața în jos.

— Poate au să îmi spună mie ceva. Oricum, nu vreau să-ți citesc în toate cărțile. Alege numai una.

Katin îl privi pe căpitan cum trage o carte și se întrebă dacă acele cărți o avertizaseră cu privire la după-amiaza

sângeroasă petrecută în Chronaiki Plaza cu un sfert de secol în urmă.

Pachetul nu era unul obișnuit, tridimensional, ca cel al lui Tyÿ. Imaginile erau desenate. Cărțile erau galbene, puteau foarte bine să fie din secolul al XVII-lea sau chiar de mai înainte.

Pe cartea lui Lorq, un cadavru dezbrăcat atârna de un copac, legat cu o sfoară de glezne.

— *Spânzuratul*, spuse Cyana și închise pachetul. Inversat. Ei bine, nu pot spune că sunt surprinsă.

— Cyana, *Spânzuratul* nu semnifică acumularea unor importante cunoștințe spirituale?

— *Inversat*, îi reaminti femeia. Vor fi obținute cu un preț mare, adăugă ea, după care luă cartea și o puse împreună cu restul pachetului înapoi în sertar. Acestea sunt coordonatele stelei de care ai nevoie.

Apăsă pe alt buton.

O panglică de hârtie se înfășură în palma ei. Dinți minusculi de metal o perforară. O ridică să o citească.

— Toate coordonatele sunt aici. O ținem sub observație de doi ani. Ai noroc. Momentul exploziei a fost estimat peste zece sau cincisprezece zile.

— Foarte bine, zise Lorq, luând banda de hârtie. Vino, Katin.

— Dar cum rămâne cu Prince, căpitane?

Cyana se ridică de pe bancă.

— Nu vrei să îți vezi mesajul?

Lorq se opri.

— Dă-i drumul.

Katin observă cum ceva prinde viață pe chipul lui Lorq. Se deplasă spre consolă, în timp ce Cyana căuta fișierul în care se afla mesajul.

— L-am găsit, zise ea și apăsă pe buton.

Din cealaltă parte a camerei, Prince se întoarse spre ei.

— Ce dracu' – spuse vocea lui Prince, în timp ce mâna învelită în mănușa neagră lovi o cupă de cristal și suportul ei gravat în relief de pe masă – îți închipui că faci, Lorq?

Mâna lui Prince se retrase; pumnalul și bastonul de lemn sculptat căzură zăngănind pe podea în cealaltă parte a încăperii.

— Cyana, și tu îl ajuți, nu-i așa? Ești o cățea nerecunoscătoare. *Sunt* supărat. *Sunt* furios! Eu sunt Prince Red – eu reprezint Dragonul! Sunt un Șarpe infirm, dar vă voi strânge de gât!

Prince își încordă degetele negre pe fața de masă din damasc, iar dedesubtul ei se auzi cum lemnul se făcea țăndări.

Katin își reprimă uimirea pentru a doua oară.

Mesajul era o proiecție 3-D. Printr-o fereastră care nu se vedea prea clar din spatele lui Prince, peste micul dejun spulberat, intra lumina dimineții unei stele – probabil a Soarelui.

— Pot face orice, orice vreau. Iar voi încercați să mă împiedicați, spuse Prince, aplecându-se peste masă.

Katin se uită la Lorq, apoi la Cyana Morgan.

Mâna ei palidă, cu venele reliefate, își prinse veșmântul din brocart.

Lorq, cu fața brăzdată de cicatrici și cu pumnii strânși, se sprijini de punctul de control; între două degete ținea un comutator.

— M-ai insultat, Lorq. Pot să-ți fac foarte mult rău, pur și simplu din capriciu. Îți aduci aminte de petrecerea aia când am fost obligat să îți sparg capul ca să te învăț bunele maniere? Probabil nici nu-ți mai amintești de tânărul pe care l-ai adus cu tine – neinvitat, aș putea adăuga – la mica mea serată. Numele lui era Brian Anthony Sanders, un tânăr banal, bădăran, stupid și insuportabil. Chiar înainte de a fi prezentați, a făcut unele comentarii insultătoare cu privire la mâna mea. Am râs și nu le-am luat în seamă, așa cum am învățat să fac. Chiar am reacționat politicos, am răspuns întrebărilor

lui grosolane ca şi cum nu ar fi avut nicio importanţă. Dar nu le-am uitat niciodată. După petrecere, când s-a întors la universitate, şi-a găsit bursa anulată şi a fost acuzat că a trişat la examenele finale din semestrul anterior, motiv pentru care, şi sunt bucuros să o spun, a fost imediat exmatriculat. După cinci ani, pentru că încă nu uitasem, l-am pus pe un contabil să viziteze firma unde lucra atunci. O săptămână mai târziu, a fost concediat pentru delapidarea câtorva mii de lire sterline de la angajatorii lui şi a fost condamnat la trei ani de muncă forţată din această cauză. În loc de detenţie, după câte am auzit, îşi susţinuse încontinuu nevinovăţia, până când a ajuns bătaia de joc a celorlalţi deţinuţi. Cinci ani mai târziu, ţin minte că deja nu o mai ducea atât de bine (probabil ţi-l aminteşti ca pe un tânăr mai degrabă corpolent; între timp, se transformase într-un bărbat numai piele şi os), când i-am pus din nou pe oamenii mei să-l vâneze, nu a fost deloc greu să îi plaseze în secret nişte droguri în blocul de nefamilişti în care locuia, astfel că a fost aruncat în stradă şi de acolo. Doi ani după aceea, când m-am hotărât să dedic încă o oră din timpul meu pentru a vedea ce puteam face pentru a-i distruge şi mai rău viaţa, am descoperit că tot nu avea unde să locuiască şi că începuse să aibă probleme serioase cu băutura. Şi să vezi ironia sorţii: când am dat de el chiar într-un şanţ lângă autostrada ce ducea la nişte hangare de depozitare din spatele astrodromului, dormea într-un container de tablă care fusese odată utilizat pentru a transporta un cuplaj de turbină intra-atmosferică fabricat de Red-Shift. Iar undeva, într-un accident ce avusese loc între timp, îşi pierduse trei degete de la mâna stângă; pentru asta, trebuie să mă crezi, nu sunt deloc responsabil. Dar atunci, nu mai avea pur şi simplu niciun ban pentru a merge să le înlocuiască. În acel moment, nu a fost prea greu să îi orientez interesul exact spre acele droguri din cauza cărora rămăsese, de fapt, fără locuinţă – o tânără femeie plătită de mine l-a dus într-un apartament adevărat timp de o lună, i-a administrat zilnic doze mari de droguri, apoi a dispărut şi

l-a lăsat din nou în stradă, ca să își amintească de ea numai prin prisma dependenței astfel dobândite. Ultima dată când am făcut o verificare, de fapt, cu numai trei luni în urmă, am aflat că, după o spectaculoasă carieră de recidivist, încercând să facă rost de bani pentru viciul de care nu mai putea scăpa, Brian Anthony Sanders a murit, acum mai puțin de un an, de frig, într-o fundătură dintr-un oraș lipsit de importanță, cu câteva milioane de locuitori, pe o planetă înghețată aflată la mii de ani-lumină de tine sau de mine, fără îndoială blestemându-i pe zeii hazardului care i-au compromis toate planurile de a-și asigura o viață fericită – ca și cum ar fi fost în mod special alergic la... ghinionul care îl distrugea. Gândul că în toată acea nenorocire eu am reprezentat factorul perturbator continuu îmi dă o senzație minunată, revigorantă, Lorq. Într-adevăr, e ceva la care toată lumea se gândește: să îi facă pe bădărani și pe neghiobi să plătească pentru neghiobia lor tot restul vieții. Ei bine, s-a întâmplat că m-am născut suficient de puternic pentru a pune lucrurile în aplicare. Te asigur că sentimentul de satisfacție este la fel de intens pe cât îți poți imagina. Cu totul, nu am avut nevoie de mai mult de cinci ore, întinse pe parcursul unui întreg deceniu. Totuși, în momentele mele mai grandioase, mă simt îndreptățit să afirm că... *eu* l-am ucis! Înțelegi, am mai făcut asta cu alte peste douăzeci de persoane care, de-a lungul anilor, m-au enervat așa cum a făcut-o el. Nici nu costă chiar atât de mult, iar satisfacția e foarte mare. Acum, ține minte acest lucru, Lorq Von Ray: însăși prezența ta reprezintă o insultă pentru mine. Voi face tot ce este posibil pentru ca această insultă să nu rămână nepedepsită. Sunt pregătit să petrec mult mai mult timp, pe o perioadă mult mai scurtă, pentru a te ucide!

Cyana Morgan se uită dintr-odată la nepotul ei și îi văzu mâna pe comutator.

— Lorq, ce faci...?

Femeia îl prinse de încheietura mâinii; Lorq o apucă la rândul lui de încheietură și îi desprinse mâna de a lui.

— Știu mult mai multe despre tine decât ultima dată când ți-am trimis un mesaj, spuse Prince de la masă.

— Lorq, ia mâna de pe comutator! insistă Cyana. Lorq... îi zise ea, iar din cauza frustrării, vocea i se frânse.

— Ultima dată când ți-am vorbit, am spus că te voi opri. Acum îți spun că, dacă e nevoie să te ucid pentru a te opri, o voi face. Pe data viitoare, spuse Prince, iar mâna lui înmănușată se îndreptă spre el.

Degetul arătător îi tremura...

În timp ce Prince dispărea de pe ecran, Cyana se eliberă din strânsoarea mâinii lui Lorq. Comutatorul făcu clic în poziția decuplat.

— *Ce* îți închipui că faci?

— Căpitane...?

Dedesubtul stelelor care se roteau se auzi râsul lui Lorq.

Cyana vorbea nervoasă:

— Ai trimis mesajul lui Prince prin sistemul public de anunțuri! Acel nebun blasfemiator a fost văzut pe fiecare ecran din institut!

Furioasă, lovi placa de acționare.

Luminile indicatoare se diminuară.

Panoul de control și banca se retraseră în podea.

— Mulțumesc, Cyana. Am obținut ceea ce am vrut.

Un agent de pază al muzeului năvăli în încăpere. Un fascicul de lumină căzu pe el atunci când bărbatul păși peste pragul ușii.

— Vă rog să mă scuzați, îmi pare foarte rău, dar a fost... numai o clipă.

Agentul de pază apăsă pe dispozitivul de comunicare de la încheietura mâinii.

— Cyana, ți-ai pierdut mințile, sau ce e cu tine?

— Pentru Dumnezeu, Iepuraș. A fost un accident.

— Un accident! Era Prince Red, nu-i așa?

— Desigur că el a fost. Știi ce, Iepuraș...

Lorq îl prinse pe Katin de umăr.

— Vino.

Îl lăsară pe agentul de pază/Bunny să se certe cu Cyana.

— De ce...? întrebă Katin de lângă umărul căpitanului.

Sub Sirius #11 (falsul lui Folvin) strălucea într-o cascadă purpurie în spatele lui.

— Ți-am spus că nu-ți pot spune încă ce am vrut să fac. Poate că asta ți-a demonstrat ceva. Vom merge să-i luăm pe ceilalți.

— Cum îi vom găsi? Încă mai rătăcesc prin muzeu.

— Crezi?

Lorq o luă din loc.

În galeriile inferioare era haos.

— Căpitane...

Katin încercă să-și imagineze miile de turiști care fuseseră martorii izbucnirii furibunde a lui Prince; își reaminti confruntarea lor inițială din *Roc*.

Vizitatorii mișunau pe podeaua de onix a Salonului FitzGerald.

„Dacă asta e idea lor despre o nouă operă de artă..."

„Să o prezinți așa, fără niciun anunț, nu cred că a fost foarte..."

„Dar mie mi s-a părut foarte reală!"

Alegoriile iridiscente ale geniului secolului XX scăldau în lumină pereții boltiți. Copiii sporovăiau cu părinții lor. Studenții flecăreau unii cu alții. Lorq merse printre ei, urmat îndeaproape de Katin.

Coborâră scările în spirală, până în holul de deasupra capului de dragon.

O creatură neagră fâlfâi deasupra mulțimii, după care fu trasă înapoi.

— Ceilalți trebuie să fie cu el, strigă Katin, arătându-l pe Sebastian.

Katin cobora pe lângă falca de piatră a dragonului. Lorq i-o luase înainte pe dalele albastre.

— Căpitane, tocmai l-am văzut pe...

—Prince Red, la fel ca în navă...

— Pe ecranele de anunțuri, a fost...

— A fost peste tot în muzeu. Ne-am întors...

— Aici ca să te găsim...

— Când te întorci. Căpitane, ce...

— Să mergem, zise Lorq și îi opri pe gemeni punând câte o mână pe umărul fiecăruia. Sebastian! Tyÿ! Trebuie să ne întorcem la debarcader și să îl luăm pe Șoarece.

— Și să plecăm de pe planeta asta, spre nova noastră!

— Prima dată să ajungem la debarcader. După aceea, vom discuta unde mergem în continuare.

Își făcură loc spre galeria cu ogive.

— Cred că ar trebui să plecăm înainte ca Prince să ajungă aici, spuse Katin.

— De ce? întrebă Lorq.

Katin încercă să înțeleagă ce se ascundea în spatele chipului căpitanului.

Era de nepătruns.

— Trebuie să sosească un al treilea mesaj. Îl voi aștepta.

Apoi, ajunseră în grădina zgomotoasă și aurie.

— Mulțumesc, doctore, zise Alex.

Bărbatul își masă brațul: își strânse pumnul, îl flexă, își îndoi încheietura.

— Hei, puștiule, zise el, întorcându-se spre Șoarece. Știi ceva, chiar te pricepi să interpretezi la syrynx. Îmi pare rău că unitatea medicală a sosit chiar în mijlocul reprezentației. Dar îți mulțumesc oricum.

Îi zâmbi, după care se uită la ceasul de pe perete.

— Cred că îmi voi face tura până la urmă. *Malakas*! strigă el și o luă în jos, printre plasele zornăitoare.

Leo îl întrebă trist:

— Acum deoparte îl pui?

Șoarece trase de cureaua sacului și ridică din umeri.

— Poate că o să interpretez și mai târziu.

Își trecu brațul pe sub curea. După aceea, degetele îi coborâră pe pliurile din piele.

— Ce s-a întâmplat, Leo?

Pescarul își vârî mâna stângă în buzunarul pantalonilor murdari.

— Tu chiar acum pe mine foarte nostalgic m-ai făcut, băiete, zise Leo, după care își băgă în buzunar și mâna dreaptă. Deoarece atâta timp a trecut și tu doar un băiat nu mai ești.

Leo se așeză pe trepte. Un zâmbet i se putea vedea pe buze.

— Eu aici fericit nu sunt, cred. Poate timpul să plec este. Nu-i așa? zise el și dădu aprobator din cap. Da.

— Chiar crezi asta? zise Șoarecele și se întoarse ca să-l privească în ochi. De ce acum?

Leo își strânse buzele. Expresia aceea era cumva la fel de relevantă ca o ridicare din umeri.

— Când văd lucrurile vechi, știu cât de mult am nevoie de nou. Pe lângă asta, de mult timp să plec m-am gândit.

— Unde vrei să te duci?

— Spre Pleiade.

— Dar tu ești din Pleiade, Leo. Am crezut că vrei să vezi ceva nou.

— Mai mult de o sută de planete în Pleiade sunt. Eu pe doar câteva am pescuit. Eu ceva nou vreau, da; dar, de asemenea, după acești douăzeci și cinci de ani, acasă vreau.

Șoarecele se uită la trăsăturile aspre și la părul spălăcit al lui Leo: familiaritate?

„O modelezi cum ai face cu o mască de ceață", își zise Șoarecele. „După aceea, o potrivești pe fața care trebuie să o poarte. Leo s-a schimbat atât de mult."

Șoarecele, a cărui copilărie fusese atât de scurtă, își mai pierdu acum o parte din ea.

— Eu doresc numai noul, Leo. Nu aș vrea să merg acasă... chiar dacă aș avea una.

— Într-o zi, așa cum eu tânjesc după Pleiade, tu Pământul sau Dragonul vei dori.

— Mda, zise Șoarecele și își aranjă sacul pe umăr. Poate că o voi face. Și de ce nu ar fi așa, după douăzeci și cinci de ani?

Răsună un ecou:

— Șoarece!

Se auzi din nou:

— Hei, Șoarece!

Și din nou:

— Șoarece, ești acolo?

— Hei! strigă Șoarecele, ridicându-se în picioare și ducându-și mâinile pâlnie la gură. Katin!

Când striga, vocea îi suna și mai urât ca atunci când vorbea.

Înalt și curios, Katin își făcu apariția printre plase.

— Surpriză, surpriză. N-am crezut c-o să te găsesc. Mergeam de-a lungul debarcaderului și i-am întrebat pe oameni dacă te-au văzut. Un individ mi-a spus că ai cântat aici.

— Și-a terminat căpitanul treaba la Institutul Alkane? A obținut ce voia?

— Și ceva pe deasupra. Un mesaj de la Prince îl aștepta acolo. Căpitanul l-a difuzat prin sistemul de anunțuri publice, zise Katin și începu să fluiere. Cumplit.

— Și-a găsit nova?

— Da. Numai că mai așteaptă ceva. Nu înțeleg ce.

— Și, apoi, ne luăm zborul spre stea?

— Ba. Apoi, vrea să meargă în Pleiade. Avem de așteptat mai multe săptămâni. Dar nu îmi cere să îți spun ce vrea să facă acolo.

— În Pleiade? întrebă Șoarecele. Acolo o să fie nova?

Katin își întoarse palmele în sus.

— Nu cred. Poate se gândește că e mai sigur să-și petreacă timpul într-un loc cunoscut.

— Așteaptă o clipă! zise Șoarecele, întorcându-se spre pescar. Leo, poate căpitanul te va lua cu nava lui în Pleiade.

— Cum? întrebă uimit pescarul, iar bărbia pe care o ținea sprijinită pe mâini îi alunecă.

— Katin, căpitanul Von Ray nu s-ar supăra să îl ducă pe Leo în Pleiade, nu-i așa?

Katin încercă să se arate într-o oarecare măsură sceptic. Dar acest lucru se dovedi prea complicat, iar fața îi rămase inexpresivă.

— Leo e un vechi prieten de-ai mei. Pe Pământ, când eram puști, m-a învățat să cânt la syrynx.

— Căpitanul are multe pe cap...

— Da, dar nu l-ar deranja dacă...

— Dar mult mai bine decât mine el cântă acum, exclamă Leo.

— Căpitanul sigur va fi de acord dacă i-aș cere eu.

— Eu cu căpitanul vostru probleme nu vreau să fac...

— Îl putem întreba amândoi, zise Șoarecele și își împinse sacul la spate. Vino, Leo! Unde e căpitanul, Katin?

Katin și Leo schimbară între ei priviri așa cum fac adulții care nu se cunosc, dar ajung să se întâlnească datorită entuziasmului tinerilor.

— Ei bine, să mergem!

Leo se ridică și îi urmă pe cei doi.

Cu șapte sute de ani în urmă, primii coloniști de pe Vorpis au sculptat Esclaros de Nuages în marginea terasei de stâncă din Phoenix. Între danele de acostare ale vehiculelor de transport prin ceață și debarcaderele unde andocau purtătorii de plase, treptele coborau în ceața albă. Acum, acestea erau ciobite și uzate.

Văzând că în Phoenix, în timpul siestei de la amiază, nu era nimeni pe trepte, căpitanul ieși printre zidurile brăzdate de vinișoare de cuarț. Valuri peste valuri albe de ceață se rostogoleau de la orizont, pe partea stângă cu nuanțe albăstrii de la umbră, pe partea dreaptă aurite de lumina soarelui, ca niște miei zburdalnici.

— Hei, căpitane!

Lorq privi spre capul treptelor.

— Hei, căpitane, pot vorbi o clipă cu tine? întrebă Șoarecele, în timp ce cobora scările ca un crab, iar syrynxul îi sălta pe șold. Katin mi-a spus că vrei să mergi în Pleiade după ce plecăm de aici. Chiar acum am dat din întâmplare peste un cunoscut de pe Pământ, un vechi prieten. El m-a învățat să cânt la syrynx, zise Șoarecele dând din cap. M-am gândit că, dacă tot mergem în acea direcție, am putea cumva să-l ducem și pe el acasă. A fost un prieten foarte bun al meu...

— În regulă, spuse căpitanul.

Șoarecelui mai că nu-i venea să creadă.

— Poftim?

— Sunt numai cinci ore până în Pleiade. Dacă se prezintă la navă la timp și stă în cabina ta, din punctul meu de vedere nu e nicio problemă.

Șoarecele se scărpină pe ceafă.

— Ce grozav! Foarte bine, zise el și începu să râdă. Mulțumesc, căpitane.

Șoarecele se întoarse și urcă scările în fugă.

— Hei, Leo! strigă el și sări ultimele trepte două câte două. Katin, Leo! Căpitanul spune că totul e în regulă.

Apoi strigă spre Lorq:

— Mulțumesc încă o dată!

Lorq mai coborî câteva trepte.

După un timp, se așeză și se sprijini cu umărul de zidul aspru.

Începu să numere valurile.

După ce numără câteva sute, se opri.

Soarele polar înconjura orizontul; mai puține nuanțe aurii, mai multe albastre.

În ceața din fața lui Lorq, apăreau chipuri care apoi se destrămau: Aaron Red; Dana; tatăl lui. Iar după aceea... un tânăr îndesat, plin de el, îmbrăcat într-o vestă nouă, gata pentru

petrecere; un australian rătăcitor, cinic față de tot ceea ce însemna fast și putere.

„Prince l-a omorât pe unul dintre voi. Eu l-am ucis pe celălalt. Care dintre noi este un monstru mai mare...?"

Când zări plasa, mâinile îi alunecară în jos pe coapse și i se opriră pe genunchii noduroși.

Legăturile zăngăniră, lovindu-se de treptele de jos. După aceea, purtătorul se ridică în picioare, până la brâu în valurile albe ce se loveau de el. Flotoarele de ceață ridicau plasele. Cuarțul reflecta scântei albastre.

Lorq se sprijini de perete și își înălță capul.

Purtătorul cu părul negru urcă treptele, iar plasele din metal unduiau deasupra și în spatele lui. Acestea loviră, zăngănind. Când mai avea de urcat câteva trepte, își scoase masca de ceață de pe față.

— Lorq?

Acesta își desfăcu mâinile.

— Cum m-ai găsit, Ruby? Știam că o vei face. Spune-mi, cum?

Ruby respira greu, neobișnuită cu greutatea pe care o ducea cu ea.

Șireturile dintre sâni i se întindeau și slăbeau în ritmul respirației.

— Când Prince și-a dat seama că ai plecat de pe Triton, a trimis înregistrări în mai multe locuri unde ai fi putut ajunge. Cyana a fost numai una dintre ținte. După aceea, m-a lăsat pe mine să primesc confirmarea mesajului recepționat. Eram pe Planeta lui Chobe; așa că, atunci când ai rulat înregistrarea la Institutul Alkane, am venit aici imediat, zise ea în timp ce plasele i se loveau de trepte. Odată ce am aflat că ești pe Vorpis, în Phoenix... ei bine, a fost mult de lucru. Crede-mă, nu aș mai face-o încă o dată.

Ruby își puse mâna pe stâncă. Plasele zăngăneau.

— Îmi asum riscuri cu acest joc, Ruby. Ultima dată am încercat să îl joc cu ajutorul unui computer care stabilea

mutările, zise el dând din cap. Acum îl joc cu mâinile, cu ochii şi cu urechile mele. Până acum nu e mai rău ca înainte. Şi totul se desfăşoară mult mai repede. Întotdeauna mi-a plăcut viteza. Acesta e probabil singurul lucru care mă defineşte ca aceeaşi persoană pe care ai întâlnit-o prima dată.

— Prince mi-a spus ceva foarte asemănător cândva, demult, zise ea şi îşi ridică privirea. Faţa ta.

Durerea i se reflecta în ochi. Era suficient de aproape de Lorq pentru a-i atinge cicatricea. Mâna i se mişcă spre el, după care se retrase.

— De ce nu ai...? întrebă ea, dar se opri.

— Îmi este mai utilă aşa. Îi determină pe cei cu chipuri fine, netede, de pe aceste minunate planete noi, să mă servească.

— Ce fel de serviciu e acesta?

— Îmi reaminteşte de ce sunt aici.

— Lorq, zise Ruby, iar sentimentul de exasperare era tot mai clar în vocea ei. Ce faci? Ce crezi tu, sau familia ta, că puteţi câştiga din asta?

— Sper ca nici tu, nici Prince să nu aflaţi încă. Nu am încercat să ascund nimic. Dar vă trimit mesajul meu printr-o metodă mai degrabă arhaică. De cât timp crezi că are nevoie un zvon ca să ajungă de la mine la voi? întrebă Lorq, aşezându-se. Cel puţin o mie de oameni ştiu ce vrea Prince să facă. Le-am arătat mesajul lui în această dimineaţă. Nu mai există secrete, Ruby. Sunt multe locuri în care m-aş putea ascunde, dar într-un anumit loc rămân în văzul tuturor.

— Ştim că încerci să faci ceva care va distruge familia Red. Acesta este unicul lucru în care ai investi atât de mult timp şi efort.

— Aş vrea să-ţi spun că te înşeli, spuse Lorq. Dar tot nu ştii despre ce e vorba.

— Ştim că are ceva de-a face cu o stea.

Lorq dădu aprobator din cap.

— Lorq, vreau să strig la tine, să ţip: cine te crezi?

— Cine sunt eu să îi sfidez pe Prince şi pe frumoasa Ruby Red? *Eşti* frumoasă Ruby, iar eu stau singur în faţa frumuseţii tale, sub blestemul scopului meu. În ceea ce ne priveşte pe noi, Ruby, planetele pe care am crescut nu ne-au pregătit cu adevărat pentru a ne îndeplini scopurile. Dacă supravieţuiesc, atunci o planetă, o sută de planete, un mod de viaţă va supravieţui. Iar dacă Prince supravieţuieşte... zise el, ridicând din umeri. Totuşi, poate nu *este* decât un joc. Ni se tot spune că trăim într-o lume lipsită de sens, că vieţile noastre nu au niciun fundament. Planete întregi sunt pe cale să se prăbuşească chiar acum în jurul nostru, iar eu nu vreau decât să mă joc. Lucrul pentru care am fost cu adevărat pregătit este să mă joc, să joc dur, cât de dur pot şi cu stil.

— Mă uimeşti, Lorq. Prince este atât de predictibil, spuse Ruby ridicând din sprâncene. Te surprinde? Eu şi Prince am crescut împreună. Dar tu eşti o necunoscută pentru mine. La acea petrecere, cu mulţi ani în urmă, când m-ai vrut, dorinţa făcea şi ea parte din joc?

— Nu... da... Sunt conştient că atunci nu ştiam regulile.

— Dar acum?

— Ştiu că unicul mod de a reuşi este să obţii singur ceea ce doreşti. Ruby, vreau ceea ce are Prince. Ba nu. Vreau să câştig ceea ce are Prince. Odată ce obţin ceea ce vreau, s-ar putea să-mi întorc spatele şi să arunc totul la gunoi. Dar vreau să câştig eu acel lucru. Ne luptăm, iar soarta câtor vieţi şi planete se va schimba? Da, ştiu toate acestea. Mi le-ai spus atunci: suntem oameni deosebiţi, chiar şi numai prin puterea pe care o avem. Dar, dacă aş încerca să mă gândesc tot timpul la acest lucru, aş fi ca paralizat. Aici sunt, în acest moment, în situaţia de faţă, cu toate aceste lucruri pe care trebuie să le fac. Tot ceea ce am învăţat, Ruby, este cum să joc. Orice fac – eu, persoana care sunt, care am devenit – trebuie să fac astfel încât să învingă. Ţine minte asta. Mă simt dator să te avertizez. De aceea am aşteptat.

— Ce ai de gând să faci de simți nevoia să te justifici atât de bombastic?

— Încă nu știu, zise Lorq râzând. Sună cam plictisitor, nu-i așa? Dar este adevărat.

Ruby respiră adânc. Fruntea ei înaltă se încruntă atunci când vântul îi suflă părul în față, peste umeri. Ochii îi erau umbriți.

— Cred că sunt și eu datoare să îți dau același avertisment.

Lorq dădu aprobator din cap.

— Consideră că mi l-ai dat.

Ruby se ridică în picioare, lângă zid.

— Așa o să fac.

— Bine.

După aceea, își dădu brațul înapoi, apoi îl smuci în față.

Treizeci de metri pătrați de plasă metalică i se rotiră deasupra capului și căzură pe el zornăind.

Legăturile i se prinseră de brațele ridicate și îi făcură vânătăi. Lorq se clătină sub greutatea lor.

— Ruby...!

Aceasta își smuci înainte și celălalt braț, iar un alt strat de plasă căzu peste el.

Ruby se aplecă pe spate, iar plasele se strânseră, lovindu-l peste glezne. Lorq alunecă.

— Nu! Lasă-mă...

Printre ochiurile plasei, Lorq văzu că Ruby își pusese din nou masca: ochii îi erau ca niște fragmente strălucitoare de sticlă; gura și nările acoperite. Toată expresivitatea îi era definită de umerii fragili, de mușchii mici și bine reliefați. Ruby se aplecă; pe stomac îi apărură cute. Circuitele adaptive îi amplificară de cinci sute de ori puterea brațelor. Lorq fu tras cu forță în josul treptelor. Căzu și se prinse de zid. Stânca și metalul îi răniră brațele și genunchii.

Puterea considerabilă a plasei avea ca urmare o precizie mai redusă de deplasare. Un val lovi plasa, iar Lorq se feri și mai urcă două trepte. Însă Ruby lovi din nou; îl trase în jos

încă patru trepte. Două dintre ele îl loviră în spate şi una în şold. Ruby continua să-l tragă în jos. Ceaţa îi mângâia pulpele picioarelor; femeia se îndrepta tot mai mult spre negurile sufocante. Se aplecă până când masca ei neagră ajunse la nivelul ceţii.

Lorq se trase din strânsoarea ei şi mai căzu cinci trepte. Întins pe o parte, se prinse de plasă şi se ridică. Ruby se clătină pe picioare, dar Lorq simţi cum o altă margine de piatră îi zgârie umărul.

Bărbatul dădu drumul plaselor şi eliberă aerul pe care-l ţinea în piept. Încercă să evite o nouă lovitură.

Dar auzi strigătul de spaimă al lui Ruby.

Smucindu-se, îşi îndepărtă de pe faţă plasa şi deschise ochii. Se întâmpla ceva...

Ţâşni neagră, bătând din aripi printre ziduri.

Ruby îşi ridică un braţ încercând să o îndepărteze. Şi o perdea de plasă metalică se ridică de pe Lorq parcă explodând. Creatura se înălţă, ferindu-se. Peste douăzeci de kilograme de metal se prăbuşiră din nou în ceaţă. Ruby se clătină pe picioare şi dispăru.

Lorq mai căzu câteva trepte. Ceaţa îi atingea coapsele. Pâcla astringentă de arsenic îi produse ameţeli. Tuşi şi se prinse de o stâncă.

Creatura întunecată fâlfâia acum deasupra lui. Greutatea se ridică pentru o clipă; se târâ în sus pe trepte, pe burtă. Trăgând în piept aerul mai proaspăt, ameţit şi cu răsuflarea tăiată, privi înapoi.

Plasa plutea deasupra lui, încleştată în luptă cu fiara. Se strădui să mai urce o treaptă, în timp ce creatura dădu din aripi şi se eliberă. Zalele îi căzură grele pe picior; alunecară pe trepte; dispărură.

Lorq se ridică şi încercă să se ia după creatura care zbura printre stânci. Trecu de ziduri, se roti de două ori, după care se aşeză pe umărul lui Sebastian.

Îndesatul cyborg conectat privea în jos de pe zid.

Lorq se clătină pe picioare, își închise ochii, scutură din cap, după care se urcă împleticindu-se pe Esclaros de Nuages.

Sebastian strângea banda de oțel în jurul ghearei încleștate a creaturii, atunci când Lorq ajunse lângă el, în partea de sus a scării.

— Din nou, eu... zise Lorq și mai inspiră o dată, lăsându-și mâna pe umărul lui Sebastian. Îți mulțumesc.

Se uitară de pe stânci în ceața din larg, unde nu se vedea niciun purtător de plase.

— Tu în mare pericol ești.

— Așa este.

Tyÿ traversă repede debarcaderul pentru a ajunge lângă Sebastian.

— Ce a fost asta? întrebă femeia, iar ochii ei vii aruncau sclipiri metalice de la un bărbat la altul. Eu pe ajutorul negru de vânătoare l-am văzut eliberat!

— E în regulă, îi spuse Lorq. Cel puțin acum. O întâlnire neplăcută cu *Regina de Spade* am avut. Dar animalul vostru m-a salvat.

Sebastian o luă de mână pe Tyÿ. Aceasta se liniști când degetele ei simțiră forma familiară a mâinii lui.

Sebastian întrebă serios:

— Timpul să plecăm este?

— Soarele tău să urmărim? spuse Tyÿ.

— Nu al meu. Al vostru.

Sebastian se încruntă.

— Spre Surorile Moarte și Întunecate acum mergem, le spuse Lorq.

Umbră lângă umbră; umbră și lumină, gemenii se apropiau traversând debarcaderul. Se putea vedea expresia uimită de pe chipul lui Lynceos. Dar nu și pe cel al lui Idas.

— Dar... zise Sebastian.

Însă Tyÿ îl strânse de mână, iar bărbatul se opri.

Lorq nu răspunse întrebării nerostite.

— Pe ceilalți îi luăm acum. Ceea ce am așteptat am. Da, timpul să plecăm este.

Katin se întinse pentru a prinde plasa. Zăngănitul acesteia se auzi în toată clădirea.

Leo începu să râdă.

— Hei, Șoarece. În ultimul bar prietenul tău înalt prea mult a băut, cred.

Katin își recăpătă echilibrul.

— Nu sunt beat, zise el, ridicându-și capul și uitându-se în sus, spre plasele metalice. Mi-ar trebui de două ori pe atât ca să mă-mbăt.

— Ciudat. Eu m-am matolit, zise Șoarecele și își deschise sacul. Leo, mi-ai spus că vrei să cânt la syrynx. Ce vrei să vezi?

— Orice, Șoarece. Orice îți place. Dă-i bătaie.

Katin scutură din nou plasele.

— De la o stea la alta, Șoarece: imaginează-ți o rețea imensă ce se întinde peste toată galaxia, până acolo unde a ajuns omul. Acesta este cadrul în care se derulează astăzi istoria. Nu vezi? Asta e. Asta e teoria mea. Fiecare individ este un nod în rețea, iar firele dintre ele reprezintă conexiunile culturale, economice și psihologice care mențin persoanele legate una de cealaltă. Orice eveniment istoric se manifestă sub forma unei oscilații a rețelei, zise el zornăind din nou plasa. Aceasta trece peste și prin rețea, lărgind sau scurtând acele conexiuni culturale care îi leagă pe oameni unii de ceilalți. Dacă evenimentul respectiv este catastrofal, conexiunile se rup. Rețeaua este sfâșiată pentru un timp. Disputa dintre Eiling și 34-Alvin se referă numai la regiunea în care se produc oscilațiile și cât de departe se deplasează acestea. Dar vezi tu, viziunea lor generală este similară. Vreau să surprind amploarea și anvergura acestei rețele în... în romanul meu, Șoarece. Vreau ca acesta să acopere întreaga rețea. Dar trebuie să găsesc subiectul central, acel eveniment semnificativ

care zdruncină istoria să trepideze și să facă legăturile din rețea să se izbească și să strălucească pentru mine. Un satelit natural, Șoarece; aș vrea să mă retrag pe o stâncă minunată, să-mi aduc opera la perfecțiune și să contemplu unduirea și deplasarea rețelei. Asta e ceea ce vreau, Șoarece. Dar subiectul nu vrea să mi se-arate!

Șoarecele stătea pe podea și căuta pe fundul sacului un buton ce se desprinsese de pe syrynx.

— De ce nu scrii chiar despre tine?

— Da, într-adevăr, bună idee! Și cine ar citi romanul? Tu?

Șoarecele găsi butonul și îl fixă înapoi la locul lui.

— Nu prea cred că sunt în stare să citesc ceva atât de lung ca un roman.

— Dar dacă subiectul ar fi, să spunem, confruntarea dintre două mari familii, cum ar fi cea a lui Prince și cea a căpitanului, nu ai *încerca*, totuși, să o faci?

— Cât de multe însemnări ai făcut pentru această carte?

Șoarecele încercă să genereze un fascicul luminos în hangar.

— Nici măcar a zecea parte din câte am nevoie. Chiar dacă romanul este condamnat să nu reprezinte nimic mai mult decât o relicvă demodată într-un muzeu, va fi strălucit, zise el, clătinându-se pe plase. Va fi meșteșugit, adăugă, iar plasa metalică scrâșni.

Glasul bărbatului crescu în intensitate:

— O operă meticulos realizată; perfectă!

— M-am născut, spuse Șoarecele. Trebuie să mor. Sufăr. Ajută-mă. Uite, tocmai te-am ajutat să-ți scrii cartea.

Katin se uită la degetele lui lungi, subțiri, care se sprijineau pe zalele metalice. După un timp spuse:

— Șoarece, câteodată mă faci să vreau să plâng.

Miros de migdale.

Miros de chimion.

Miros de nucșoară.

Melodii curgătoare care se armonizau.

Unghii roase, falange umflate; dosul palmelor lui Katin sclipea în culorile toamnei; peste podeaua de ciment, umbra lui dansa pe plase.

— Hei, iată, zise Leo râzând. Cântă, Şoarece! Cântă!

Iar umbrele continuară să danseze până când vocile începură să strige:

— Hei, sunteţi tot...

— ... aici? Căpitanul ne-a spus...

— ... să vă căutăm. Este...

— ... timpul să plecăm. Veniţi...

— ... plecăm!

Capitolul 6

Dragon/Federația Pleiadelor (trecerea navei Roc)

— Valetul de Bâte.

— *Dreptate.*

— *Judecată.* Levata mea. Regina de Cupă.

— Asul de Cupă.

— *Steaua.* Levata mea. *Ermitul.*

— Cu atuuri ea conduce, zise Leo râzând. *Moartea.*

— *Nebunul.* Levata mea este. Acum: Cavalerul de Pentagrame.

— Treiarul de Pentagrame.

— *Regele de Pentagrame.* Levata mea este. *Cinciul de Spade.*

— Diavolul.

— *Magicianul;* levata mea.

Katin se uita la tabla întunecată de șah, unde Sebastian, Tyÿ și Leo, după o oră de rememorat amintiri, jucau Tarot-twhist la trei mâini.

Nu cunoștea bine jocul; dar ei nu știau asta, iar Katin se întreba de ce nu îl invitaseră și pe el să joace. Urmări jocul timp de cincisprezece minute, privind peste umărul lui Sebastian (la picioarele căruia creatura stătea ghemuită), în timp ce mâinile păroase dădeau cărțile și le desfăceau în evantai. Pornind de la cunoștințele lui precare, Katin încerca

să se gândească la o remarcă strălucită cu care să intervină şi el în joc.

Dar jucau atât de rapid...

Într-un final renunță.

Dar în timp ce se îndrepta spre locul unde Șoarecele și Idas stăteau pe rampă, cu picioarele atârnând în piscină, începu să zâmbească. Pipăi cu degetul mare butoanele de la capătul recorderului și înregistră o altă însemnare.

Idas zise:

— Hei, Șoarece, ce-ar fi dac-aș învârti de acest buton...

— Fii atent! țipă Șoarecele și îndepărtă mâna lui Idas de pe syrynx. O să-i orbești pe toți din încăpere!

Idas se încruntă.

— Cel pe care l-am avut eu, când obișnuiam să mă joc cu așa ceva, nu era prevăzut cu... zise acesta, iar vocea i se stinse.

Mâna Șoarecelui alunecă de pe lemn, pe oțel și pe plastic. Degetele îi mângâiară coardele care scoaseră sunete neamplificate.

— Chiar poți răni pe cineva dacă nu îl folosești corect. Este direcțional, iar intensitatea luminii și a sunetelor pe care le poți genera îi poate desprinde cuiva retina sau îi poate sparge timpanul. Știi, pentru a face imaginile holografice opace, obiectul acesta utilizează un laser.

Idas dadu din cap.

— Nu am mânuit niciodată unul suficient de mult pentru a-mi da seama cum funcționează în totalitate...

Se întinse pentru a atinge coardele mai puțin periculoase.

— Chiar că arată bine...

— Salut, spuse Katin.

Șoarecele mormăi ceva și continuă să-și acordeze instrumentul.

Katin se așeză lângă Șoarece și îl urmări timp de câteva momente.

— Chiar acum mi-a trecut prin cap ceva, spuse el. De nouă ori din zece, când trec pe lângă cineva și îi spun „salut" sau

când persoana cu care vorbesc pleacă pentru a face altceva, îmi petrec următoarele aproximativ cincisprezece minute reamintindu-mi întâmplarea, întrebându-mă dacă nu cumva zâmbetul meu a fost considerat de o familiaritate deplasată, sau expresia mea sobră nu a fost cumva interpretată drept indiferență, nepăsare. Repet după aceea salutul pentru mine de zeci de ori, modificându-mi tonul vocii și încercând să generalizez schimbările pe care acesta le-ar produce în reacția celeilalte persoane...

— Hei, spuse Șoarecele, ridicându-și privirea de la syrynx. E în regulă. Îmi place de tine. Eram doar ocupat.

— O, zise Katin zâmbind. Apoi se încruntă, iar zâmbetul de pe față îi dispăru.

— Știi ceva, Șoarece, îl invidiez pe căpitan. Are o misiune de îndeplinit. Iar această obsesie îl face indiferent la ceea ce cred alții despre el.

— Eu nu trec prin toate stările astea, pe care le-ai descris tu. În orice caz, nu mult.

— Eu da, spuse Idas și se uită în jurul lui. Ori de câte ori sunt singur, o fac... adăugă elm lăsându-și în jos capul negru pentru a-și examina încheieturile degetelor.

— Procedează corect că ne lasă liberi și pilotează nava împreună cu Lynceos, zise Katin.

— Mda. Așa cred și eu... comentă Idas și își întoarse mâinile pentru a-și privi însemnările din palme.

— Căpitanul are destule lucruri pe cap, zise Șoarecele. Lucruri pe care nu și le dorește. Nu e mare lucru să ajungi în această etapă a expediției, așa că nu peste mult timp va avea la ce să se gândească. Asta cred eu.

— Crezi că al nostru căpitan are coșmaruri?

— Poate, răspunse Șoarecele și generă o mireasmă de scorțișoară din syrynxul lui, atât de puternică încât o simțeau arzându-le nasul și gâtul.

Ochii lui Katin începură să lăcrimeze.

Șoarecele dădu din cap și răsuci la un nivel mai redus butonul pe care îl atinsese Idas.

— Scuze.

— Regele de...

În cealaltă parte a încăperii, Sebastian își ridică privirea de la joc și strâmbă din nas.

— Spade...

Katin, singurul cu picioarele suficient de lungi, atinse apa de dedesubtul rampei cu vârful sandalei. Pietrișul colorat tremură. Katin își scoase recorderul și îl cuplă:

— Romanele descriau în principal relațiile dintre oameni, zise el și, în timp ce vorbea, se uita la jocurile de lumini de pe peretele de mozaic, din spatele frunzelor. Popularitatea acestora consta în negarea solitudinii oamenilor care le citeau, persoane fundamental hipnotizate de intrigile propriilor conștiințe. Căpitanul și Prince, de exemplu, sunt foarte apropiați prin obsesiile pe care le împărtășesc...

Șoarecele se aplecă și vorbi în cutia încrustată cu pietre prețioase:

— Căpitanul și Prince probabil că nu s-au văzut față în față de zece ani!

Katin, enervat, decuplă recorderul. Se gândi la o replică; dar nu găsi niciuna. Așa că îl porni din nou:

— Să ne amintim că societatea care a permis acest lucru este aceeași societate care a lăsat romanele să dispară. Ține minte când scrii că subiectul romanului se referă la modul în care se modifică expresiile faciale ale oamenilor când vorbesc unul cu celălalt.

Katin opri din nou recorderul.

— De ce scrii această carte? îl întrebă Șoarecele. Vreau să spun, ce ai de gând să faci cu ea?

— Tu de ce interpretezi la syrynx? Sunt sigur că, fundamental, pentru același motiv.

— Numai că dacă aș pierde atât de mult timp numai pentru a mă pregăti să o fac, nu aș mai interpreta nimic; consideră că ți-am dat un pont.

— Încep să înțeleg, Șoarece. Așa cum stau lucrurile, te deranjează nu obiectivul pe care îl urmăresc, ci metodele pe care le folosesc pentru a-l îndeplini.

— Katin, înțeleg ce faci. Vrei să realizezi ceva frumos. Dar nu vei reuși în felul acesta. Desigur, a trebuit să repet foarte mult timp pentru a putea interpreta la syrynx. Dar, dacă vei ajunge să faci una ca asta, atunci oamenii trebuie să simtă și să fie entuziasmați de viața din jurul lor, chiar dacă e vorba numai de un singur om ce caută aceste senzații în subsolul Institutului Alkane. Nu vei reuși dacă nu înțelegi chiar tu acel sentiment.

— Șoarece, ești o persoană de treabă, bună, plăcută. Dar se întâmplă să te înșeli cu totul. În ceea ce privește acele forme frumoase pe care le creezi cu instrumentul tău, m-am uitat suficient de atent la fața ta pentru a-mi da seama cât de mult sunt aduse la viață de spaimă.

Șoarecele își ridică privirea spre Katin, iar fruntea îi fu brăzdată de cute.

— Pot să stau ore în șir să mă uit la tine cum interpretezi. Dar acestea nu sunt decât bucurii trecătoare, Șoarece. Numai atunci când toate cunoștințele despre viață pe care le pasezi sunt abstractizate și utilizate ca forme fundamentale de exprimare a unor relații semnificative poți obține atât frumusețea, cât și permanența. Da, există o parte din mine de care nu am reușit să mă folosesc în această muncă, una care izvorăște și curge prin tine și se revarsă din degetele tale. Dar mai există o parte mare din tine care cântă pentru a înăbuși vocea cuiva care țipă acolo înăuntru, zise Katin și dădu din cap spre figura furioasă a Șoarecelui.

Acesta scoase un mârâit răgușit.

Katin ridică din umeri.

— Ți-am citit cartea, spuse Idas.

Şoarecele şi Katin îşi ridică privirea spre acesta.

— Am citit... ei bine, unele cărţi... adăugă Idas, examinându-şi din nou mâinile.

— Chiar aşa?

Idas dădu aprobator din cap.

— În Coloniile Exterioare oamenii citesc cărţi, câteodată chiar romane. Numai că nu sunt foarte... ei bine, sunt numai romane vechi.

Idas se uită la rama de pe perete: Lynceos zăcea ca o fantomă încă nenăscută, în timp ce căpitanul se afla în cealaltă ramă. Îşi întoarse din nou capul cu o privire pierdută.

— În Coloniile Exterioare este foarte diferit de... zise el şi arătă cu mâna în jur, indicând întreaga Constelaţie a Dragonului. Spune-mi, cunoşti bine locul unde mergem?

— Nu am fost niciodată acolo, spuse Katin.

Şoarecele neagă şi el din cap.

— Mă întrebam dacă ştiţi în ce măsură putem face rost de nişte... zise el şi îşi coborî privirea. Nu contează...

— Ar trebui să-i întrebi pe ei, răspunse Katin, arătând spre jucătorii de cărţi din cealaltă parte a încăperii. E locul unde s-au născut.

— A, zise Idas. Mda. Aşa e...

Apoi sări de pe rampă în piscină, înaintă cu greu pe pietriş şi călcă şiroind de apă pe covor.

Katin se uită la Şoarece şi clătină din cap.

Însă dâra de apă fu complet absorbită de ţesătura albastră a covorului.

— Şase de Spade.

— Cinci de Spade.

— Îmi cer iertare, ştie careva dintre voi...

— Zece de spade. Levata mea. Valetul de Cupă.

— ... ceva despre planeta unde mergem? Ştiţi dacă...

— Turnul.

(— Aş vrea ca acea carte să nu fi apărut inversată în divinaţia căpitanului, şopti Katin în urechea Şoarecelui. Te rog să mă crezi, nu aduce nimic bun.)

— Patru de Cupă.

— Levata mea. Nouă de Bâte.

— ... putem face rost...

— Şapte de Bâtă.

— ... de ceva extaz?

— *Roata Norocului.* Levata mea este, zise Sebastian, ridicându-şi privirea. Extaz?

Exploratorul care se hotărâse să dea numele de Elysium celei mai îndepărtate planete a Surorilor Moarte şi Întunecate îşi permisese să facă o glumă proastă. Cu toate mijloacele de terraformare disponibile, planeta continua să fie doar un bloc îngheţat de zgură, stearpă şi nelocuită, care orbita pe o elipsă la distanţe transplutoniene de lumina Ei fantomatică.

Cineva propusese odată o teorie hazardată conform căreia toate celelalte trei planete rămase erau în realitate sateliţi naturali care se aflaseră în umbra unei planete gigantice în momentul catastrofei, scăpând astfel de furia ce le distrusese protectorul. „Biată lună, dacă lună eşti", îşi zise Katin în momentul în care treceau în viteză pe lângă ea. „Nu te-ai descurcat mai bine nici ca planetă. O lecţie despre ambiţie şi ipocrizie."

Odată ce exploratorul îşi extinsese cercetările, îşi recăpătase şi simţul proporţiilor. Zâmbetul îi dispăruse încet când ajunsese la planeta din mijloc, pe care a denumit-o Dis.

Soarta exploratorului sugerează ce se întâmplă când începi să discerni prea târziu; chiar şi o dată dacă îi sfidai pe zei, atrăgeai o pedeapsă demnă de operele anticilor. Nava lui s-a zdrobit de planeta cea mai apropiată. Astfel, aceasta a rămas fără nume, iar până în ziua de azi i se spune planeta cealaltă, fără fast, fără ceremonii şi fără litere mari. Numai după ce a apărut un al doilea explorator, cealaltă planetă a

dezvăluit dintr-odată un secret. Acele câmpii întinse, care de la distanță păreau formate din zgură solidificată, s-au dovedit a fi oceane de apă înghețată. Într-adevăr, primii trei până la treizeci de metri sub apă erau amestecați cu toate formele posibile de moloz și resturi. S-a ajuns, în cele din urmă, la concluzia că cealaltă planetă a fost odată acoperită în întregime de un strat de apă cu o adâncime de la patru până la patruzeci și trei de kilometri. Probabil că nouăzeci și cinci la sută din ea s-a evaporat în spațiu când Surorile Moarte și Întunecate s-au transformat în nove. Această transformare a lăsat în urmă o suprafață de uscat puțin mai mare decât aceea de pe Pământ. Atmosfera irespirabilă, lipsa totală de forme organice de viață, temperaturile foarte, foarte scăzute? Probleme insignifiante în comparație cu darul oceanelor, care au fost ușor soluționate. Astfel, în perioada de început a Pleiadelor, umanitatea a pus stăpânire pe pământul ars și înghețat. Orașul, cel mai vechi al planetei celeilalte, deși nu și cel mai mare, având în vedere că schimbările economice și comerciale din ultimele trei sute de ani au modificat distribuția populației, a fost foarte atent denumit: Orașul Nopții Înfiorătoare.

Iar *Roc* asoliză lângă cupola neagră a Orașului, care se afla deasupra Ghearei Diavolului.

Federația Pleiadelor, cealaltă planetă, CDN, 3172

— ... de optsprezece ore.

Și acolo se întrerupse sistemul de informații vocale.

— Te simți ca acasă aici? întrebă Șoarecele.

Leo se uită la terenul din jur.

— Eu niciodată pe planeta asta n-am pus piciorul, zise pescarul oftând.

Dincolo de locul unde asolizaseră, marea de gheață sfărâmată se întindea spre orizont.

— Dar „mari nanhari lamelari cu șase cozi în bancuri prin ocean înoată. Pescarii pentru ei cu harpoane lungi cât cinci

oameni înalți împreună vânează." Pleiadele sunt; destul de acasă mă simt.

Leo zâmbi, iar respirația înghețată se ridică în aer și făcu să-i pălească strălucirea ochilor albaștri.

— Asta e planeta ta, nu-i așa, Sebastian? întrebă Katin. Trebuie să te simți bine când vii acasă.

Sebastian îndepărtă o aripă neagră ce îi bătea în fața ochilor.

— E încă a mea, dar... zise el și se uită în jur ridicând din umeri. Eu din Thule vin. Acesta un oraș mai mare este; se află la sfertul distanței pe care în jurul planetei celeilalte o faci. De aici foarte departe este; și foarte diferit.

Sebastian se uită în sus, la lumina amurgului. Una dintre Surori era sus, o perlă întunecată în spatele unui strat de nori parcă pictați cu pistolul de vopsit.

— Foarte diferit, repetă Sebastian, dând din cap.

— Planeta noastră, da, spuse Tyÿ. Dar nu e deloc casa noastră.

Căpitanul, aflat la câțiva pași în fața lor, se uită în urmă în timp ce ei vorbeau.

— Priviți! zise el, arătând spre poartă.

Sub cicatrice, fața îi era inexpresivă.

— Niciun dragon pe coloană nu se încolăcește. Aceasta casa noastră este. Pentru tine și pentru tine și pentru tine și pentru mine, aici este acasă.

— Aproape acasă, repetă Leo cu o voce reținută.

Echipajul îl urmă pe căpitan dincolo de porțile pe care nu se încolăcea niciun șarpe.

Peisajul reunea toate nuanțele unui foc.

Cuprul: oxidat într-un verde pestriț cu striații galbene.

Fierul: cenușă negru-roșiatică.

Sulful: oxidul acestuia, un maroniu-purpuriu vâscos.

Culorile se revărsau în jur din orizontul prăfuit și se repetau pe zidurile și pe turnurile Orașului. La un moment dat, Lynceos își umbri cu mâna genele aurii ca să se uite la cerul

pe care nenumărate umbre, asemănătoare unor frunze zglobii şi negre, îi făceau cu ochiul unui soare epuizat, a cărui lumină, chiar şi la amiază, nu o depăşea pe aceea a înserării. Lynceos privi înapoi la creatura de pe umărul lui Sebastian, care îşi întinsese aripile şi îşi zăngănea lesa.

— Şi cum se simte ajutorul de vânătoare, acum că a ajuns acasă?

Voise să mângâie creatura, dar îşi trase rapid mâna din faţa ghearei negre care se întinse spre el. Gemenii se uitară unul la celălalt şi izbucniră în râs.

Intraseră în Oraşul Nopţii Înfiorătoare.

La jumătatea drumului, Şoarecele începu să meargă cu spatele în sus, pe escalator.

— Nu este... nu este Pământul.

— Ce spui? întrebă Katin trecând uşor pe lângă el, ca şi cum ar fi plutit.

Îl văzu pe Şoarece şi începu să meargă şi el cu spatele.

— Uită-te la tot ce se află aici, Katin. Acesta nu este Sistemul Solar. Nu este Constelaţia Dragonului.

— Asta e prima ta călătorie dincolo de Soare, nu-i aşa?

Şoarecele dădu afirmativ din cap.

— Nu e prea mare diferenţa.

— Dar numai uită-te la el, Katin.

— Oraşul Nopţii Înfiorătoare, spuse Katin şi căzu pe gânduri. Şi câte lumini. Probabil le este frică de întuneric.

Mai zăboviră acolo câteva clipe, uitându-se la tabla de şah: piese de joc ornamentate, o grămadă de regi, regine şi turnuri se înălţau deasupra cailor şi a pionilor.

— Vino, spuse Şoarecele.

Foile metalice de douăzeci de metri din care era construită scara gigantică îi duseră rapid în jos.

— Am face bine să-l prindem din urmă pe căpitan.

Străzile din apropierea terenului de aterizare erau înțesate de pensiuni. Marchizele acopereau ca niște bolți aleile, făcând reclamă sălilor de dans și psihoramelor. Șoarecele privi prin peretele transparent la oamenii care înotau în piscina unui club recreativ.

— Nu e chiar atât de diferit de Triton. Șase penny? Deși prețurile sunt al naibii de mici.

Jumătate dintre oamenii de pe stradă erau cu siguranță membri ai echipajelor sau ofițeri. Străzile erau aglomerate. Șoarecele auzi muzică. O parte din ea venea prin ușile deschise ale barurilor.

— Hei, Tyÿ, zise Șoarecele și arătă spre o marchiză. Ai lucrat vreodată într-un loc ca acesta?

— În Thule, da.

Expert în Divinație. Literele de pe panou străluceau, se micșorau și se măreau din nou.

— Rămânem în Oraș...

Se întoarseră spre căpitan.

— ... cinci zile.

— Ne cazăm în navă? întrebă Șoarecele. Sau aici, în oraș, unde ne putem distra.

Privind la acea cicatrice și la cele trei cute care crestară partea de sus puteai fi sigur că fruntea căpitanului se încruntă.

— Bănuiesc că sunteți cu toții conștienți de pericolul în care ne aflăm, spuse căpitanul și-și aruncă privirea la clădiri. Nu. Nu vom sta nici aici, nici în navă.

Lorq intră în anexa unei cabine de comunicații. Fără a se mai deranja să închidă panourile, își trecu mâna prin fața plăcilor de inductanță.

— Acesta Lorq Von Ray este. Yorgos Setsumi?

— Eu dacă întâlnirea consultativă s-a încheiat voi verifica.

— Un android al lui e suficient, spuse Lorq. Numai o mică favoare vreau.

— Lui întotdeauna cu tine în persoană îi place să vorbească, Lorq Von Ray. Numai o clipă, cred eu că este el disponibil.

Un chip se materializă în coloana de vizionare.

— Lorq, atât de mult timp de când nu te-am mai văzut a trecut. Ce pentru tine pot face?

— Folosește cineva Taafite pe Gold în următoarele zece zile?

— Nu. Eu în Thule sunt acum și voi rămâne aici și luna următoare. Bănuiesc că ești în Oraș și vrei un loc de cazare?

Katin își dăduse deja seama că Lorq trecuse la un alt dialect. Existau similarități discrete între vocea căpitanului și glasul acestui Setsumi, care îi făceau ușor de înțeles pe amândoi. Katin identifică niște excentricități comune care îi relevau accentul claselor aristocratice din Pleiade. Se uită la Tyÿ și la Sebastian pentru a vedea dacă reacționează la acest accent. Sesiză numai o mică zvâcnire a mușchilor din jurul ochilor lor, dar era totuși o reacție. Katin se uită din nou la coloana de vizionare.

— Am niște camarazi cu mine, Yorgy.

— Lorq, casele mele sunt și casele tale. Sper ca tu și oaspeții tăi să vă simțiți bine.

— Mulțumesc, Yorgy, zise Lorq și ieși din cabină.

Membrii echipajului se uitară unii la alții.

— E posibil, spuse Lorq, ca următoarele cinci zile pe care le petrec pe cealaltă planetă să fie ultimele zile ale mele.

Lorq le urmări cu atenție reacțiile. La fel de concentrați, aceștia încercară să și le ascundă.

— Am putea la fel de bine să ne petrecem timpul în mod plăcut. Mergem pe aici.

Monoraiul urcă încet pe șină și apoi îi purtă ca vântul prin Oraș.

— Acesta Gold este? îl întrebă Tyÿ pe Sebastian.

Aflat lângă ei, Șoarecele își lipi fața de geam.

— Unde?

— Acolo.

Sebastian arătă dincolo de scuaruri. Între cvartale, un fluviu topit își săpase albia prin Oraș.

— Hei, exact ca pe Triton! exclamă Șoarecele. Miezul acestei planete e topit tot de illyrion?

Sebastian negă printr-o mișcare a capului.

— Planeta prea mare pentru asta este. Numai spațiul de dedesubtul fiecărui oraș. Această fisură Gold este numită.

Șoarecele privi stâncile fragile, incandescente, retrăgându-se de-a lungul râului strălucitor.

— Șoarece!

— Poftim? zise acesta și își ridică privirea spre Katin, care își scotea recorderul. Ce dorești?

— Fă ceva.

— Ce?

— Încerc un experiment. Fă ceva.

— Ce vrei să fac?

— Orice îți trece prin cap. Dă-i drumul.

— Ei bine... zise Șoarecele, încruntându-se. În regulă.

Țiganul se conformă.

Din cealaltă parte a cabinei, gemenii se apropiară pentru a privi cu atenție.

Tyÿ și Sebastian se uitară la Șoarece, apoi se priviră unul pe celălalt, după care se uitară din nou la băiat.

— Persoanele sunt cel mai clar definite de acțiunile lor, zise Katin, ținând recorderul lângă gură. Șoarecele s-a îndepărtat de fereastră și a început să-și rotească brațul. Din expresia lui am putut deduce că a fost în același timp amuzat, m-a surprins violența gesturilor sale, dar și curios să știe dacă am fost mulțumit. Șoarecele și-a lăsat din nou mâinile pe geam, respirând un pic mai greu, și și-a flexat încheieturile degetelor pe pervaz...

— Hei, zise Șoarecele. Nu am făcut decât să-mi rotesc brațul. Gâfâitul, încheieturile degetelor – astea nu făceau parte din...

— „Hei", zise Șoarecele, agățându-și degetul mare în gaura din cracul pantalonilor. „Nu am făcut decât să-mi rotesc brațul. Gâfâitul, încheieturile degetelor – astea nu făceau parte din..."

— La naiba!

— Șoarecele își scoase degetul din agățătoare, își încleștă nervos pumnul și exclamă: „La naiba!" după care se îndepărtă frustrat. Există trei tipuri de acțiuni: cele care au un scop, cele făcute din obișnuință și cele făcute fără nicio intenție. Personajele, pentru a fi credibile și inteligibile, trebuie să fie definite de toate trei, zise Katin, apoi se uită în partea din față a cabinei.

Căpitanul privea atent prin panoul curbat care învelea tavanul. Ochii lui galbeni fixau lumina Ei mistuitoare ce pulsa ca niște puncte incandescente dintr-un jăratic imens. Lumina era atât de palidă încât putea ține ochii perfect deschiși.

— Oricum, sunt derutat, vorbi Katin în recorderul lui. Oglinda prin care observ lumea se rotește și revăd de suficient de multe ori lucrurile pentru a-mi da seama că ceea ce la început părea făcut fără nicio intenție era, de fapt, ceva făcut din obișnuință. Ceea ce credeam că reprezintă un automatism acum am impresia că este parte a unui plan măreț. În timp ce tot ceea ce la început am considerat că avea un scop se destramă acum în zădărnicie. Oglinda se rotește din nou, iar personajul pe care l-am considerat obsedat de un scop își dezvăluie obsesia ca pe-o preocupare comună; obiceiurile lui sunt automate și lipsite de sens; în timp ce acțiunile pe care le-am considerat în van scot la iveală un scop cât se poate de demonic.

Ochii galbeni ai lui Lorq încetară să mai privească steaua epuizată. Fața căpitanului se convulsionă în jurul cicatricei, la vederea unei bufonerii a Șoarecelui pe care Katin nu o observase.

„Mânie", își zise Katin. „Mânie. Da, râde. Dar cum poate cineva să facă diferența între râs și mânie pe acel chip?"

Dar și ceilalți râdeau.

Însă cumva, într-un fel, se poate.

— Ce-i cu fumul ăsta? întrebă Șoarecele, pășind în jurul grilajului din pavaj din care ieșeau aburi.

— Grilajul canalizării este, cred, zise Leo.

Pescarul se uită la ceața care învăluia stâlpul ce susținea lămpile stradale strălucitoare, cu fluorescență indusă. La sol, aburii se umflau și se dezumflau; în fața luminii, aceștia dansau și tremurau.

— Taafite este chiar la capătul acestei străzi, zise Lorq.

Urcară dealul trecând pe lângă mai multe grilaje care scoteau aburi în acea nesfârșită înserare.

— Cred că Gold este chiar...

— Chiar în spatele taluzului de acolo?

Lorq dădu afirmativ din cap către gemeni.

— Ce fel de loc este Taafite? întrebă Șoarecele.

— Un loc unde mă pot simți bine, zise căpitanul, iar o suferință abia perceptibilă îi apăru pe chip. Și unde n-o să fiu deranjat de tine, spuse, întinzându-și palma să-l lovească, dar Șoarecele se feri. Am ajuns.

Poarta de patru metri, cu fragmente de sticlă colorată fixate în fierul forjat, se deschise când Lorq puse mâna pe placă.

— Își amintește de mine.

— Taafite nu e a ta? întrebă Katin.

— Îi aparține unui vechi prieten de școală, Yorgos Setsumi, care deține compania Pleiades Mining. Acum doisprezece ani veneam aici deseori. Sistemul de închidere a fost atunci reglat pentru mâna mea. Același lucru l-am făcut și eu pentru Yorgos la unele dintre casele mele. Acum nu ne mai vedem prea des, dar înainte eram foarte apropiați.

Intrară în grădina proprietății Taafite.

Nu se dorise ca florile de aici să fie văzute în plină lumină. Inflorescențele lor erau purpurii, maro și violet – culorile înserării. Suprafața cu aspect de mică a tildei lungi și subțiri

strălucea deasupra ramurilor fără frunze. Existau mulți arbuști de mici dimensiuni, dar toate plantele mai înalte erau zvelte și rare, pentru a face cât mai puțină umbră.

Peretele frontal al proprietății Taafite era o structură de sticlă curbată. Pe o lungime considerabilă nu exista niciun zid, casa și grădina contopindu-se. O cărare mai deosebită ducea la un fel de șir de trepte săpate în stâncă, dedesubtul a ceea ce probabil era ușa din față.

Când Lorq își așeză mâna pe tăblița de pe ușă, luminile începură să sclipească în toată casa, prin geamurile de deasupra lor, în capetele îndepărtate ale coridoarelor, reflectate pe după colțuri, sau străbătând vreun perete transparent, cu vinișoare de jad violet, sau vreun panou din chihlimbar cu nuanțe de negru. Chiar și dedesubt: o porțiune a podelei era transparentă și puteau vedea luminile aprinzându-se în camerele aflate la multe etaje sub ei.

— Intrați.

Echipajul îl urmă pe căpitan peste covoarele de lână bej. Katin o luă înainte pentru a se uita la raftul cu statuete din bronz.

— Benin? îl întrebă el pe căpitan.

— Așa cred. Yorgos e pasionat de Nigeria secolului al XIII-lea.

Când Katin se întoarse spre peretele din partea cealaltă a încăperii, ochii i se măriră de uimire.

— Nu pot fi originalele, zise el mijind ochii. Sunt falsurile lui Van Meegeren?

— Nu. Mi-e teamă că nu sunt decât niște banale copii vechi.

Katin chicoti.

— Încă mă mai gândesc la pânza *Sirius Inferior* a lui Dehay.

Înaintară pe culoar.

— Cred că e un bar aici.

Lorq se întoarse spre o ușă.

Luminile de jos străbăteau numai până la jumătatea distanței către ei, din cauza a ceea ce se afla dincolo de peretele de sticlă de doisprezece metri din partea opusă.

În interiorul încăperii, reflexiile unor lămpi galbene se jucau într-un bazin cu nisip opalescent, provenit din crăpăturile din peretele de stâncă. Băuturile răcoritoare se deplasau deja prin încăpere pe o platformă rotativă. Pe rafturile flotante de sticlă erau dispuse statuete în culori șterse. Bronzuri din Benin în vestibul; aici erau obiecte din marmură cicladică timpurie, strălucitoare și fără trăsături distinctive.

În afara încăperii se afla Gold.

În jos, printre colțurile stâncoase, lava incandescentă strălucea ca lumina zilei.

Râul de rocă dezagregată curgea în apropierea lor, făcând să se legene umbrele stâncilor printre grinzile de lemn ale tavanului.

Șoarecele păși înainte și spuse ceva inaudibil.

Tyÿ și Sebastian își mijiră ochii.

— Ei bine, nu-i așa că e o chestie la care...

— ... merită să te uiți?

Șoarecele alergă în jurul bazinului cu nisip, și se sprijini de geam, cu mâinile lângă față. După aceea rânji, uitându-se peste umăr.

— Ca și cum ai fi chiar în mijlocul iadului de pe Triton!

Creatura de pe umărul lui Sebastian se lăsă pe podea fâlfâind din aripi și se ascunse speriată în spatele stăpânului ei atunci când în Gold erupse cu zgomot. Lava în cădere le scălda fețele în lumină.

— Ce băutură de pe cealaltă planetă vreți să încercați pentru început? îi întrebă Lorq pe gemeni în timp ce examina sticlele de pe raft.

— Cea din sticla roșie...

— ... din sticla verde arată destul de bine.

— Nu atât de bine ca unele dintre chestiile pe care le-am încercat pe Tubman...

— ... pun pariu. Pe Tubman am făcut rost de ceva numit extaz...

— Știi ce e extazul, căpitane?

— Fără extaz, zise Lorq și ridică sticlele, câte una în fiecare mână.

— Roșu sau verde. Ambele sunt bune.

— Cu siguranță mi-ar prinde bine puțin...

— Și mie. Dar cred că nu are...

— Cred că nu. Așa că voi lua...

— Roșu...

— Verde...

— Câte una din fiecare. Imediat!

Tyÿ îl atinse pe Sebastian pe braț.

— Ce e? întrebă acesta, încruntându-se.

Tyÿ îi arătă spre perete, în timp ce unul dintre rafturi se îndepărta plutind de o pictură de mari dimensiuni.

— Vedere din Thule către Ravine Dank este! zise Sebastian și îl prinse pe Leo de umăr. Privește! Aceea acasă este!

Pescarul își ridică privirea.

— Tu dacă pe fereastra din spate a casei unde m-am născut te uiți, spuse Sebastian.

— Hei! zise Șoarecele, întinzându-se să-l bată pe Katin pe umăr.

Katin își coborî privirea de la sculptura pe care o studia spre fața întunecată a Șoarecelui.

— Ce spui? întrebă el.

— Scaunul acela. Îți amintești de lucrurile din Republica Vega de care vorbeai când ne aflam în navă?

— Da.

— Scaunul acela înalt e unul dintre ele?

Katin zâmbi.

— Nu. Tot ce se află aici este realizat după conceptele anterioare zborurilor spațiale. Toată încăperea aceasta este

o replică destul de fidelă a unei elegante vile americane din secolul al XXI-lea sau din secolul următor.

— Oh, zise Șoarecele clătinând din cap.

— Oamenii înstăriți sunt întotdeauna fascinați de lucrurile vechi.

— N-am mai fost niciodată într-un loc ca acesta, spuse Șoarecele, uitându-se prin încăpere. E ceva, nu-i așa?

— Da. Este.

— Veniți să vă luați otrava, le zise Lorq de pe platformă.

— Șoarece! Acum ne interpretezi ceva la syrynxul tău? întrebă Leo aducând două căni: pe una o împinse în mâinile Șoarecelui, iar pe cealaltă în ale lui Katin. Cântă. Curând, jos, spre docurile de gheață eu mă duc. Șoarece, cântă pentru mine.

— Cântă ceva pe care putem dansa...

— Dansează cu noi, Tyÿ. Sebastian...

— ... Sebastian, dansezi și tu cu noi?

Șoarecele își deschise sacul.

Leo se duse să-și aducă o cană și pentru el, apoi se întoarse și se așeză pe scaunul înalt. Imaginile generate de Șoarece erau estompate de Gold. Dar muzica era ornamentată cu sferturi de ton înalte, insistente. Mirosea a petrecere.

Pe podea, Șoarecele își stabiliză syrynxul de piciorul său înnegrit și plin de bătături. Bătea ritmul cu vârful cizmei și începu să se legene. Degetele îi zburau pe coarde. Luminile provenite din Gold, cele emise de lămpile montate pe pereții camerei și de syrynxul Șoarecelui biciuiau furioase fața căpitanului. Douăzeci de minute mai târziu, acesta spuse:

— Șoarece, vreau să te răpesc pentru un timp.

Băiatul se opri din cântat.

— Ce dorești, căpitane?

— Companie. Vreau să ies.

Pe chipurile dansatorilor se citi dezamăgirea.

Lorq învârti un buton aflat pe platformă.

— Am lăsat să meargă înregistratorul senzorial.

Muzica se auzi, iar imaginile fantomatice create de syrynxul Şoarecelui începură să se legene din nou alături de cele ale lui Tyÿ şi Sebastian şi ale gemenilor care dansau. Se auzi şi sunetul râsului lor...

— Unde mergem, căpitane? întrebă Şoarecele, punându-şi syrynxul înapoi în sac.

— M-am tot gândit. Avem nevoie de ceva. O să fac rost de nişte extaz.

— Vrei să spui că ştii...

— ... unde găseşti extaz?

— Pleiadele sunt casa mea, zise căpitanul. Vom lipsi poate o oră. Vino, Şoarece.

— Hei, Şoarece, nu vrei să laşi...

— ... syrynxul cu noi....

— ... acum? Va fi în regulă. Nu vom...

— ... lăsa să i se întâmple nimic.

Cu buzele strânse, Şoarecele îşi mută privirea de la gemeni la instrumentul său.

— În regulă. Puteţi cânta la el. Dar fiţi atenţi!

Merse spre Lorq, care aştepta lângă uşă.

Leo li se alătură.

— Acum şi pentru mine timpul e să plec.

În sufletul Şoarecelui, uimirea se deschise ca o rană în faţa inevitabilului. Clipi.

— Pentru că m-ai luat în navă, căpitane, eu îţi mulţumesc.

Merseră de-a lungul holului şi traversară grădina proprietăţii Taafite. Dincolo de poartă, se opriră lângă grilajul prin care se ridica aburul.

— Spre docurile de gheaţă pe acolo mergi, zise Lorq, arătând în josul colinei. Tu monoraiul la capătul liniei îl iei.

Leo dădu din cap. Ochii lui albaştri întâlniră ochii negri ai Şoarecelui, iar pe faţa lui se putea citi nedumerirea.

— Ei bine, Șoarece, poate într-o bună zi din nou ne vom revedea, nu-i așa?

— Da, zise Șoarecele. Poate.

Leo se întoarse și porni în jos pe strada plină de aburi. I se auzi zgomotul pașilor.

— Hei, strigă Șoarecele după o clipă.

Leo se uită înapoi.

— Ashton Clark.

Leo îi zâmbi, după care își văzu de drum.

— Știi ceva, îi spuse Șoarecele lui Lorq. Probabil că nu-l voi mai revedea niciodată. Să mergem, căpitane.

— Suntem cumva aproape de astrodrom? întrebă Șoarecele.

Coborâră treptele aglomerate ale stației monoraiului.

— Putem ajunge pe jos. Am coborât aproximativ nouă kilometri de-a lungul lui Gold, de la Taafite.

Vehiculele de pulverizare trecuseră recent pe acolo. Imaginile trecătorilor se reflectau pe pavajul umed. Un grup de tineri – doi dintre băieți aveau clopoței în jurul gâtului – trecură în fugă pe lângă un bătrân, râzând. Acesta se întoarse și îi urmări câțiva pași, cu mîinile întinse. Apoi se îndreptă spre Șoarece și Lorq.

— Ajutați un om bătrân cu ceva? Mâine, mâine într-o slujbă mă conectez. Dar în noaptea asta...

Șoarecele se uită în spate după cerșetor, dar Lorq continuă să meargă.

— Ce e acolo? întrebă Șoarecele, arătând spre o arcadă înaltă formată din lumini.

Pe stradă, oamenii pe înghesuiau în fața ușii.

— Nu găsim extaz acolo.

Cei doi o luară după colț.

Pe partea cealaltă a străzii, câteva cupluri se opriseră lângă un gard. Lorq traversă strada.

— Acolo este celălalt capăt al fisurii Gold.

În partea de jos a pantei accidentate, rocile sclipitoare se pierdeau în noapte. Un cuplu se întoarse, ținându-se de mână. Fețele le erau luminate.

Cu părul, mâinile și umerii strălucitori, un bărbat îmbrăcat într-o vestă din fire metalice, urcă pe alee. Un taler cu bijuterii îi atârna în jurul gâtului. Perechea îl opri. Femeia cumpără o bijuterie de la vânzătorul ambulant și, râzând, o așeză pe fruntea iubitului ei. Panglicile acoperite de paiete, care porneau din mijlocul pietrelor prețioase fluturară în spate și se înfășurară în părul lung al bărbatului. Cei doi continuară să râdă în timp ce mergeau în sus, pe strada udă.

Lorq și Șoarecele ajunseră la capătul gardului. Patrule în uniforme din Pleiade urcară treptele de piatră; trei tinere fugeau în spatele lor, țipând. Cinci băieți le întrecură, după care strigătele se transformară în râsete. Șoarecele se uită înapoi și îi văzu înghesuindu-se în jurul vânzătorului ambulant de bijuterii.

Lorq începu să coboare treptele.

— Ce e acolo jos? întrebă Șoarecele, grăbindu-se să-l ajungă din urmă.

Pe marginea treptelor largi, oamenii beau stând la mese aranjate lângă cafenelele săpate în peretele de stâncă.

— Se pare că știi unde mergi, căpitane, zise Șoarecele când ajunse lângă umărul lui Lorq. Ce e *aia*? întrebă el, uitându-se după o trecătoare.

Printre oamenii îmbrăcați lejer, ea purta o haină groasă căptușită cu blană.

— Face parte din grupul pescarilor voștri care străbat ghețurile. Leo va purta și el curând îmbrăcăminte asemănătoare. Cea mai mare parte a timpului o petrec departe de zona încălzită a Orașului.

— Unde mergem?

— Cred că era undeva pe aici, în jos.

Porniră de-a lungul unei terase întunecoase. În stâncă erau săpate câteva ferestre. O lumină albastră se strecura afară din spatele jaluzelelor.

— Aceste localuri își schimbă proprietarii o dată la câteva luni, iar eu n-am mai fost în Oraș de cinci ani. Dacă nu găsim locul pe care îl caut, atunci vom da peste altul la fel de bun.

— Ce fel de loc e acesta?

O femeie se auzi țipând. O ușă se deschise. Femeia ieși afară, clătinându-se. Cineva se întinse dintr-odată din întuneric, o prinse de braț, îi dădu două palme și o trase înapoi. Ușa se trânti acoperind al doilea țipăt. Un bătrân, probabil un alt pescar al ghețurilor, sprijinea cu un umăr un bărbat mai tânăr.

— Noi pe tine acasă te ducem. Tu ține capul sus. În regulă va fi. Acasă te ducem.

Șoarecele îi privi când aceștia treceau clătinându-se pe lângă ei. Un cuplu se opri în spate, lângă treptele de piatră. Ea spunea ceva. În cele din urmă, el făcu un gest de aprobare și se întoarseră.

— În locul pe care îl căutăm se făceau, printre altele, afaceri înfloritoare. Oamenii erau ademeniți să lucreze în minele din Coloniile Exterioare. În plus, se încasa și un comision pentru fiecare recrut. Totul era perfect legal; peste tot în univers sunt o mulțime de proști. Am administrat una dintre acele mine și am văzut tot ce se întâmplă acolo, dar din cealaltă parte a baricadei. Nu era o priveliște prea plăcută.

Lorq își îndreptă privirea spre o ușă. Alt nume. Același loc.

Căpitanul porni în jos pe trepte. Șoarecele aruncă iute o privire îndărăt, după care îl urmă. Intrară într-o încăpere lungă, cu un bar de scânduri pe un perete. Câteva panouri de multicrom emiteau niște culori șterse.

— De asemenea, aceiași oameni.

Un bărbat, mai în vârstă decât Șoarecele, dar mai tânăr decât Lorq, cu păr slinos și unghii murdare, apăru lângă ei.

— Ce pot face pentru voi, băieți?

— Ce poți să ne oferi ca să ne simțim bine?

Bărbatul le făcu cu ochiul.

— Luați loc.

Niște siluete neclare trecură pe lângă ei și se opriră la bar.

Lorq și Șoarecele se strecurară într-un separeu. Bărbatul trase un scaun, îl întoarse și se așeză pe el cu piciorele desfăcute, în capul mesei.

— Cât de bine vreți să vă simțiți?

Lorq își așeză mâinile pe masă, cu palmele în sus.

— Jos avem o piscină senzitivă, zise bărbatul și se uită spre o ușă din spate, pe unde oamenii intrau și ieșeau.

— Ce-i asta? întrebă Șoarecele.

— O încăpere cu pereți de cristal care reflectă culoarea gândurilor tale, îi explică Lorq. Îți lași hainele la ușă și plutești printre coloane luminoase pe curenți de glicerină. O încălzesc la temperatura corpului, iar aceasta estompează toate simțurile. După un timp, în lipsa contactului cu realitatea palpabilă, începi să delirezi. Spectacolul este asigurat de propriile tale fantezii psihotice.

Lorq se uită din nou la bărbat.

— Vreau ceva ce putem lua cu noi.

Bărbatul cu buze subțiri își încleștă maxilarul.

Pe scena de la capătul barului, o tânără dezbrăcată păși în lumina de mărgean a reflectorului și începu să recite un poem. Cei ce stăteau la bar țineau ritmul bătând din palme.

Bărbatul aruncă rapid o privire de la căpitan la Șoarece.

Lorq își încrucișă mâinile.

— Extaz.

Bărbatul ridică din sprâncenele acoperite de părul încâlcit care îi cădea pe frunte.

— Asta ziceam și eu, spuse el și își împreună mâinile. Extaz.

Șoarecele se uita la tânăra care recita. Pielea îi era nefiresc de strălucitoare. „Glicerină", își zise el. Da, glicerină.

Se sprijini de peretele stâncos, după care se îndepărtă iute. Picături de apă curgeau pe stânca rece. Șoarecele își șterse umărul și se uită înapoi la căpitan.

— O să așteptăm.

Bărbatul dădu aprobator din cap. După o clipă, îl întrebă pe Șoarece:

— Cu ce vă ocupați tu și frumușelul de lângă tine pentru a câștiga o pâine?

— Suntem membrii unui echipaj în... într-o navă cargo.

Căpitanul dădu scurt din cap pentru a sugera că e de acord cu răspunsul.

— Știți, se găsesc locuri bune de muncă în Coloniile Exterioare. V-ați gândit vreodată să mergeți în mine?

— Am lucrat trei ani în mine, spuse Lorq.

— Ah, zise bărbatul și tăcu.

După o clipă, Lorq îl întrebă:

— Ai de gând să trimiți să ne aducă extaz?

— Am făcut-o deja, răspunse bărbatul, iar un zâmbet strâmb i se întinse pe buze.

La bar, clienții care bătuseră ritmul începură să aplaude după ce tânăra termină de recitat poemul. Aceasta sări de pe scenă și traversă în fugă localul spre ei. Șoarecele o văzuse luând rapid ceva de la unul dintre bărbații de la bar. Tânăra îl îmbrățișă pe cel care stătea la masa lor. Mâinile li se întâlniră, iar în momentul în care ea dispăru în umbră, Șoarecele văzu mâna bărbatului căzând pe masă, ascunzând ceva sub podul palmei. Lorq își așeză mâna peste cea a bărbatului, acoperindu-i-o complet.

— Trei lire sterline, spuse acesta.

Cu cealaltă mână, Lorq puse trei bancnote pe masă.

Bărbatul își trase mâna și luă banii.

— Vino, Șoarece, am obținut ceea ce voiam, zise Lorq ridicându-se de la masă pentru a ieși din încăpere.

Șoarecele fugi după el.

— Hei, căpitane, bărbatul ăla nu vorbea ca cei din Pleiade!

— Într-un loc ca ăsta, oamenii vorbesc întotdeauna în limba ta, indiferent care e ea. Așa își fac afacerile.

Chiar când ajunseră la ușă, proprietarul localului îi mai strigă o dată și îi făcu lui Lorq un semn din cap.

— Am vrut numai să vă reamintesc să vă întoarceți când mai doriți. La revedere, frumosule.

— Pe curând, urâtule.

Lorq ieși pe ușă. În noaptea răcoroasă urcă treptele, apoi, își lăsă capul în palme și inspiră adânc.

— Asta e pentru tine, Șoarece, zise Lorq întinzându-și mâinile. Ia și trage de-aici.

— Ce trebuie să fac?

— Inspiră adânc, ține-ți puțin respirația și apoi dă-i drumul.

Când Șoarecele se aplecă văzu o umbră care nu era a lui. Tresări.

— În regulă. Ce aveți acolo?

Șoarecele își ridică privirea, iar Lorq se uită în jos la gardianul aflat în patrulare.

Căpitanul își mijii ochii și desfăcu palmele.

Gardianul hotărî să-l ignore pe Șoarece și se uită la Lorq.

— O, zise bărbatul și strânse din buze. Ceva periculos ar fi putut fi. Ceva ilegal, înțelegi?

Lorq dădu aprobator din cap.

— Ar fi putut.

— În locuri ca astea, atent trebuie să fii.

Lorq dădu din nou din cap.

La fel făcu și gardianul.

— Hei, ce spui dacă legea un pic ar fi fentată, vrei?

Șoarecele sesiză zâmbetul pe care căpitanul nu-l lăsase niciodată până atunci să-i apară pe chip. Lorq își ridică mâinile spre gardian.

— Dă-i drumul, amețește-te.

Gardianul se aplecă, inspiră o dată, apoi se îndreptă de spate.

— Mulțumesc, zise el, dispărând în întuneric.

Șoarecele îl urmări o clipă, dădu din cap, ridică din umeri, după care se uită încruntat la căpitan, cu o expresie cinică pe chip.

Luă mâinile lui Lorq într-ale sale, se aplecă, își goli plămânii, după care inspiră. După ce își ținu respirația timp de aproape un minut, eliberă aerul ca o explozie și întrebă:

— Ce ar trebui să se întâmple acum?

— Nu-ți face griji, spuse Lorq. Se întâmplă deja.

Porniră din nou de-a lungul terasei, pe lângă ferestrele albastre.

Șoarecele se uită la fluviul strălucitor.

— Știi ceva? zise el după un timp. Mi-aș dori să fi avut syrynxul cu mine. Vreau să cânt.

Aproape ajunseseră la treptele cu cafenelele deschise sub luminile nopții. Se auzea sunetul clar, metalic, al muzicii amplificate. Cineva de la o masă scăpă pe pietre un pahar care se făcu țăndări, iar sunetul sticlei sparte dispăru într-un ropot de aplauze. Șoarecele se uită la mâinile lui.

— Chestia asta îmi dă furnicături în degete.

Porniră în sus pe trepte.

— Când eram puști, pe Pământ, în Atena, era o stradă ca asta. Odós Mnisicléous se numea și mergea direct în sus prin Plaka. Știi că am lucrat în mai multe locuri, în Plaka? *Închisoarea de Aur*, *'O kai 'H*. Urci scările din Adrianou și mult deasupra este terasa din spate a Erechteionului, într-o baie de lumină, dincolo de zidul Acropolei, în vârful colinei. Iar oamenii de la mesele aranjate pe marginile străzii, vezi tu, spărgeau farfuriile și râdeau. Ai fost vreodată în Plaka, în Atena, căpitane?

— O dată, cu mult timp în urmă, spuse Lorq. Eram cam de vârsta pe care o ai tu acum. Însă am petrecut acolo numai o seară.

— Atunci nu știi micul cartier despre care vorbesc. Nu, dacă ai fost acolo numai pentru o seară, zise Șoarecele, iar

vocea lui răguşită se auzea tot mai tare. Urci pe acea stradă cu trepte din piatră până când dispar toate cluburile de noapte şi nu mai este nimic în jur decât pământ, şi iarbă, şi pietriş. Continui să mergi de-a lungul ruinelor care încă se văd peste zid. După aceea, ajungi într-un loc denumit Anafiotika. Aceasta înseamnă „Mica Anafi", înţelegi? Anafi a fost o insulă, aproape distrusă de un cutremur, cu mult timp în urmă. Iar acolo sunt mici case de piatră, chiar în coasta muntelui, cu străduţe late de o jumătate de metru şi trepte atât de abrupte, încât parcă urci pe verticală. Ştiam un tip care avea o casă acolo. Şi, după ce terminam munca, aduceam fete. Şi ceva vin. De când eram puşti puteam face rost de fete... zise Şoarecele, pocnind din degete. Ne urcam pe acoperişul ei pe o scară ruginită în spirală, aflată în exteriorul uşii din faţă, şi alungam pisicile. După aceea, cântam, beam vin şi ne uitam la oraşul ce se întindea la poalele muntelui ca un imens covor acoperit de lumini, întinzându-se în sus, pe celălalt munte, cu mica mânăstire ca un fragment de os, aşezată în vârf. Odată, am cântat prea tare, iar bătrâna din casa de deasupra a aruncat cu un ulcior în noi. Dar am râs şi am strigat la ea şi am făcut-o să se ridice şi să vină jos, să bea cu noi un pahar de vin. Iar deja cerul devenea cenuşiu dincolo de munţi, în spatele mânăstirii. Îmi plăcea asta, căpitane. Şi îmi place şi aici. Acum pot cânta mult mai bine decât atunci, deoarece am repetat foarte mult. Vreau să cânt şi să dau viaţă lucrurilor pe care le văd în jurul meu. Dar sunt atât de multe lucruri în jurul meu pe care eu le pot vedea, dar tu nu. Şi trebuie să le dau şi acestora viaţă. Dacă nu poţi atinge un lucru, asta nu înseamnă că nu-l poţi mirosi, sau vedea, sau auzi. Cobor pe o planetă, apoi plec pe o alta şi îmi place ceea ce văd pe ambele. Recunoşti forma mâinii tale în cea a persoanei la care ţii cel mai mult? Acelea sunt spiralele galaxiei prinse una de cealaltă. Simţi forma mâinii tale după ce mâna cealaltă nu mai este şi încerci să-ţi aminteşti cum a fost? Nu mai există o altă formă asemănătoare. Vreau să le dau viaţă

amândurora. Katin spune că mi-e frică. Îmi este, căpitane. Mi-e frică de tot ceea ce mă înconjoară. Aşa că aduc aproape de ochi orice lucru pe care îmi cade privirea. Îl pipăi, îl gust. Îmi place ziua de azi; asta înseamnă că trebuie să îmi fie frică, deoarece prezentul este înspăimântător. Dar cel puțin nu îmi este frică să îmi fie frică. Katin, în schimb, s-a încurcat de tot cu întâmplările din trecut. Desigur, trecutul dictează prezentul, la fel cum prezentul dictează viitorul. Căpitane, lângă noi un râu își rostogolește apele. Dar putem coborî să bem din el doar într-un singur loc, iar acesta se numește „prezent". Vezi, interpretez la syrynx, iar aceasta e ca o invitație pentru toți să coboare și să bea. Când interpretez vreau ca toți să aplaude. Cântând, sunt acolo sus, cu cei care merg pe sârmă, ținându-mi echilibrul pe marginea incandescentă a nebuniei, acolo unde mintea încă îmi funcționează. Dansez în foc. Cântând, îi conduc pe toți ceilalți dansatori acolo unde tu, și ei – Șoarecele arătă spre trecători – și el, și ea nu pot ajunge fără ajutorul meu. Căpitane, îmi revine în minte o dimineață de acum trei ani, când aveam cincisprezece ani și eram în Atena, acolo sus, pe acoperiș. Mă sprijineam de cadrul umbrarului din viță-de-vie, cu frunze lucitoare de viță pe obraz și luminile orașului stingându-se încet, odată cu venirea răsăritului. Iar dansul se oprise și două dintre fete se sărutau, învelite într-o pătură roșie, sub masa de fier. Și, deodată, m-am întrebat: „Ce fac eu aici?", după care mi-am pus din nou aceeași întrebare, „Ce caut eu aici?" După aceea, cuvintele m-au obsedat ca o melodie pe care nu ți-o mai poți scoate din minte. Eram speriat, căpitane. Eram entuziasmat, fericit și speriat d-20

fac aici? Mda. Ce fac?

— Vorbești în dodii, Șoarece, zise Lorq, desprinzându-și mâna de stâlpul din capul scărilor. Să ne întoarcem la Taafite.

— O, da. Desigur, căpitane.

Șoarecele își ridică brusc privirea la fața distrusă a lui Lorq. Căpitanul se uită în jos la el. Printre trăsăturile distorsionate

și luminile reflectate pe chipul acestuia, Șoarecele văzu bună dispoziție și compasiune. Încercă să râdă.

— Aș vrea să am syrynxul la mine. Aș cânta până ți-ar ieși ochii din cap. Ți-aș întoarce nările pe dos și atunci ai fi de două ori mai urât decât ești acum, căpitane!

Șoarecele se uită în partea cealaltă a străzii. Dintr-odată, pavajul umed, oamenii, luminile și reflexiile acestora se amestecară într-un caleidoscop în ochii care lăcrimau de uimire.

— Mi-aș dori să fi avut syrynxul cu mine, șopti din nou Șoarecele. Să îl am cu mine... acum.

Cei doi se întoarseră la stația monoraiului.

— Mâncarea, dormitul, salariile pe care le avem acum: cum i-aș putea explica unuia, să zicem din secolul al XXIII-lea, actualul înțeles al acestor trei noțiuni?

Katin stătea retras și urmărea dansatorii, chiar el unul dintre ei, râzând în fața fluviului de lavă, Gold. Din când în când, ridica recorderul și vorbea.

— Modul în care abordăm aceste procese ar fi total incomprehensibil pentru cei de acum șapte sute de ani, deși aceștia știau ce presupune alimentarea intravenoasă și concentratele nutritive. Și totuși, nu ar fi avut nici pe departe bagajul informațional pentru a înțelege modul în care fiecare membru al acestei societăți, cu excepția celor foarte foarte bogați și a celor foarte foarte săraci, asimilează necesarul zilnic nutritiv. Jumătate din proces ar părea total ininteligibil; cealaltă jumătate, dezgustătoare. Ciudat, dar modul de a bea a rămas neschimbat. În aceeași perioadă în care au avut loc aceste schimbări, binecuvântat fie Ashton Clark, în mare măsură romanul a murit. Mă întreb dacă există o legătură între aceste evenimente. Întrucât am ales această formă arhaică de artă, pe care ar trebui să-i consider cititorii mei, pe oamenii de mâine, sau pe cei de ieri? Trecut sau viitor, dacă nu integrez aceste concepte în narațiune, lucrarea mea va fi cu mult mai actuală.

Dispozitivul senzorial fusese trecut pe modul de înregistrare repetată, astfel că încăperea era acum plină ochi de dansatori și de imaginile acestor dansatori. Idas genera contrapuncte de sunete și imagini pe syrynxul Șoarecelui. Conversațiile, reale și înregistrate, umpleau încăperea.

— Deși toți aceștia dansează acum în jurul meu, îmi dedic arta unei audiențe mitologice individuale. În ce alte condiții mai pot spera să comunic?

Tyÿ ieși dintre ceilalți Tyÿi și Sebastieni.

— Katin, lumina de la ușă strălucește.

Katin opri recorderul.

— Probabil că s-au întors Șoarecele și căpitanul. Nu te îngrijora, Tyÿ. Le voi deschide eu ușa.

Katin ieși din cameră și traversă grăbit holul.

— Hei, căpitane, zise Katin, deschizând ușa. Petrecerea continuă.

Mâna lui Katin alunecă de pe clanță. Bărbatul simți cum inima îi bubuie de două ori puternic în gât, după care parcă i se opri în piept. Se dădu înapoi din cadrul ușii.

— Presupun că ne recunoști pe mine și pe sora mea. Atunci nu mă voi deranja cu prezentările. Putem intra?

Gura lui Katin încercă să spună ceva.

— Știm că nu este aici. Vom aștepta.

Poarta de fier, cu ornamentațiile ei de sticlă masivă, se închise în vânt. Lorq se uită în jur la plantele ale căror umbre se conturau pe fundalul luminii chihlimbarii din Taafite.

— Sper că petrecerea continuă, zise Șoarecele. Să bați atâta drum și să-i găsești ghemuiți într-un colț, dormind!

— Extazul o să-i trezească.

În timp ce urca pe stânci, Lorq își scoase mâinile din buzunare. O adiere de vânt îi răcori degetele și-i intră pe sub vestă. Își puse palma pe cercul tăbliței montate pe ușă. Aceasta se deschise spre interior. Lorq păși înăuntru.

— Nu pare să fi adormit.

Șoarecele rânji și porni în salturi spre camera de zi.

Petrecerea fusese înregistrată, reînregistrată și iar reînregistrată. Melodii multiple asaltau o duzină de Tyÿi ce dansau pe ritmuri diferite. Gemenii erau acum multiplicați de douăsprezece ori. Sebastian, Sebastian și Sebastian, în diferite stadii de ebrietate, turnau băuturi roșii, albastre, verzi.

Lorq îl urmă pe Șoarece și intră în încăpere.

— Lynceos, Idas, v-am făcut rost de... Nu îmi dau seama care e care. Liniște un moment! zise căpitanul și lovi cu palma comutatorul din perete al dispozitivului senzorial de înregistrare.

Gemenii apărură din spatele bazinului cu nisip; unul dintre ei își lasă mâinile albe pe lângă corp; celălalt își încrucișă pe piept mâinile negre.

Tyÿ stătea la picioarele lui Sebastian, îmbrățișându-și genunchii; ochii ei cenușii străluceau sub pleoapele pe jumătate închise.

Mărul lui Adam se mișca de-a lungul gâtului lung al lui Katin.

Iar Prince și Ruby se întoarseră, renunțând să mai contemple râul Gold.

— Se pare că am stricat petrecerea. Ruby le-a sugerat să continue și să uite de noi, dar... zise Prince, ridicând din umeri. Sunt fericit că ne-am întâlnit aici. Yorgy n-a prea vrut să-mi spună unde ești. Îți este prieten bun. Însă nu atât de bun pe cât îți sunt eu dușman.

Vesta neagră de vinil îi stătea largă pe pieptul osos și alb. Coastele i se vedeau prin vestă. Purta pantaloni negri și bocanci negri. În jurul bicepșilor, deasupra mănușii: blană albă.

Un braț îl înghionti repetat pe Lorq în piept. Era brațul protezat.

— M-ai amenințat serios și într-un mod interesant. Cum ai de gând să-ți duci amenințările la capăt?

Dincolo de teama lui Lorq se afla exaltarea.

Când Prince păși înainte, o aripă a creaturii lui Sebastian îi atinse ușor gamba.

— Te rog... zise Prince și se uită în jos la creatură.

Se opri la bazinul cu nisip, se aplecă între gemeni, luă nisip în căușul palmei artificiale, și strânse pumnul.

— *Ahhh...*

Respirația lui Prince șuiera, chiar dacă acesta ținea își gura deschisă.. Se ridică și deschise pumnul.

Bucăți mate de sticlă căzură fumegând pe covor. Idas își trase iute picioarele. Lynceos nu făcu decât să clipească mai des.

— Și cum îmi răspunde asta la întrebare? zise Lorq.

— Poți să o consideri o formă personală de apreciere a puterii și a frumuseții. Vezi? Spuse, Prince lovind cu piciorul fragmentele fierbinți de sticlă de pe covor. Pff! Prea multe impurități pentru a rivaliza cu sticla de Murano. Am venit aici ca să...

— Mă ucizi?

— Ca să discutăm rațional.

— Și ce altceva ai mai adus pe lângă argumentele raționale?

— Mâna mea dreaptă. Știu că nu ai arme. Eu am încredere în arma mea. Amândoi improvizăm în jocul asta, Lorq. Ashton Clark a stabilit regulile.

— Prince, ce vrei să faci?

— Să păstrez lucrurile așa cum sunt.

— Stagnarea înseamnă moarte.

— Dar e mai puțin distructivă decât acțiunile tale nebunești.

— Sunt pirat, îți amintești?

— Ești la un pas de a fi considerat cel mai mare infractor al mileniului.

— Vrei să îmi spui ceva ce nu știu?

— Sincer, sper că nu. Pentru noi, aici, pentru planetele din jurul nostru... zise Prince, apoi izbucni în râs. Indiferent

care ar fi argumentele logice la care aș apela, Lorq, în ceea ce privește această confruntare, eu am dreptate. Te-ai gândit vreodată la asta?

Lorq își miji ochii.

— Știu că vrei illyrion, continuă Prince. Scopul este să modifici actualul echilibru de putere; altfel, nu ar valora nimic pentru tine. Știi ce se va întâmpla atunci?

— Îți spun eu, răspunse Lorq. Economia Lumilor Exterioare se va prăbuși. Valuri întregi de muncitori vor trebui relocați. Aceștia vor pătrunde ca niște invadatori. Imperiul va ajunge la fel de aproape de declanșarea unui război cum a fost de la suprimarea Republicii Vega. Când în cadrul acestei culturi, o companie ca Red Shift Limited ajunge la stagnare, situația e echivalentă cu distrugerea. În Dragon, aceasta ar însemna pierderea a tot atâtea locuri de muncă precum în Pleiade dacă ar falimenta companiile mele. E ăsta un bun început pentru argumentația ta?

— Lorq, ești incorigibil!

— Te bucuri că m-am gândit serios la problema asta?

— Sunt îngrozit.

— Uite un alt argument la care poți recurge, Prince: te lupți nu numai pentru Dragon, dar și pentru stabilitatea economică a Coloniilor Exterioare. Dacă eu sunt cel care câștigă, a treia parte din galaxie progresează, iar celelalte două treimi rămân în urmă. În cazul în care câștigi tu, două treimi din galaxie stagnează, iar o treime se prăbușește.

Prince dădu aprobator din cap și spuse:

— Acum distruge-mă cu raționamentul *tău*.

— Trebuie să supraviețuiesc.

Prince așteptă. Se încruntă. Încruntarea îi dispăru într-un râs nedumerit.

— Asta e tot ce poți spune?

— De ce ar trebui să mă deranjez să-ți spun că lucrătorii pot fi relocați, în ciuda dificultăților inerente? Că nu va izbucni niciun război deoarece există suficiente planete și resurse

alimentare pentru aceştia, dacă sunt distribuite corespunzător. Că o mărire a cantităţii de illyrion va duce la crearea de suficiente proiecte noi pentru angajarea acestor oameni.

Prince îşi arcui sprâncenele negre.

— *Atât* de mult illyrion?

— Atât de mult, zise Lorq.

Lângă fereastra mare, Ruby ridică de jos bucăţile diforme de sticlă. Le studie, aparent neinteresată de conversaţie. Dar Prince îşi întinse mâna, iar sora lui îi puse imediat bucăţile de sticlă în palmă. Le urmărea cu atenţie discuţia.

— Mă întreb dacă va merge, zise Prince, uitându-se la bucăţile de sticlă, după care strânse pumnul. Vrei neapărat să redeschidem disputa dintre noi?

— Eşti nebun, Prince. Forţele care au alimentat vechile ostilităţi se manifestau şi când eram copii. De ce să pretindem că aceşti parametri ne definesc teritoriile?

Pumnul lui Prince începu să tremure, apoi îl deschise. Cristalele strălucitoare aveau în interior lumini albastre.

— Cuarţ de heptodină. Îţi spune ceva? O presiune moderată exercitată asupra sticlei impure... Am spus „moderată". Desigur, acesta e un termen geologic relativ.

— Mă ameninţi din nou. Pleacă! Acum. Sau va trebui să mă ucizi.

— Nu îţi doreşti să plec. Încercăm să purtăm o singură luptă, aici, ca să decidem unde şi care planete se vor prăbuşi.

Prince ridică din nou cristalele.

— Aş putea să trimit unul dintre ele destul de precis direct prin ţeasta ta, zise el şi lăsă fragmentele să cadă din nou pe podea. Nu sunt nebun, Lorq. Sunt un jongler. Vreau să fiu sigur că toate planetele mele continuă să se rotească în jurul meu.

Prince se înclină şi păşi înapoi. Din nou piciorul lui atinse creatura.

Animalul lui Sebastian se smuci în lanţ. Aripile loviră aerul. Pasărea trăgea de braţul stăpânului.

— Jos, jos acum stai...

Sebastian scăpă lanțul. Creatura zbură haotic în sus, apoi plonjă spre Ruby.

Ea își agită mâinile în jurul capului. Prince țâșni către ea, și se lăsă pe vine sub aripile păsării. Mâna înmănușată lovi.

Se auzi un țipăt, iar creatura se retrase. Prince lovi din nou cu mâna trupul ei negru. Creatura tremură în aer și se prăbuși.

Tyÿ începu să țipe și fugi spre animalul care dădea ușor din aripi, întins pe spate, și îl trase într-o parte. Sebastian se ridică de pe scaun cu pumnii strânși. După aceea, se lăsă în genunchi pentru a îngriji animalul rănit.

Prince își întoarse mâna neagră. Un purpuriu umed păta materialul fibros al mănușii.

— Asta a fost creatura ce te-a atacat pe Esclaros, nu-i așa? o întrebă el pe Ruby.

Ea se ridică în picioare, tăcută, și își dădu părul de pe umeri. Rochia îi era albă și avea la guler și la mâneci un tiv negru. Își atinse corsajul din satin pe care căzuseră broboane de sânge.

Prince se uită la creatura care scotea gemete prelungi, întinsă între Tyÿ și Sebastian.

— Suntem aproape chit, nu-i așa, Ruby?

Prince își frecă mâinile: carne și negru însângerat. Se încruntă când își văzu degetele murdare.

— Lorq, mi-ai pus o întrebare, și anume: când îmi voi duce amenințările la îndeplinire? Cândva în următoarele șaizeci de secunde. Dar mai este o stea a cărei soartă trebuie să o lămurim. Zvonurile despre care i-ai vorbit lui Ruby au ajuns până la noi. Voalul de protecție în care se înfășoară Marea Cățea Albă a Nordului, mătușa ta Cyana, este foarte eficient. A căzut în momentul în care ai plecat din biroul ei. Dar noi am ascultat și la alte uși; și am auzit zvonuri despre o stea pe cale de a se transforma într-o novă. Aceasta, dacă nu alte stele asemănătoare, a fost se pare obiectul interesului

tău de ceva timp, zise Prince, ridicându-şi ochii albaştri de la mâna însângerată. Illyrion. Nu văd legătura. Însă nu contează. Oamenii lui Aaron lucrează la problema asta.

Încordarea îl lovea dureros pe Lorq între şolduri şi în zona lombară.

— Te pregăteşti să faci ceva. Dă-i drumul. Fă-o! zise căpitanul.

— Trebuie să mă gândesc cum. Doar cu mâna – nu, spuse Prince, arcuindu-şi sprâncenele şi întinzându-şi pumnul negru. Nu. Îţi respect încercarea de a te justifica în faţa mea. Dar cum te justifici în faţa lor? întrebă el, arătând cu degetele însângerate spre echipaj.

— Ashton Clark ar fi de partea ta, Prince. Şi aşa ar fi şi dreptatea. Nu sunt aici pentru că am vrut să creez o problemă. Tot ce fac e să încerc să o rezolv. Motivul pentru care trebuie să lupt cu tine este convingerea că pot câştiga. Nimic altceva. Tu eşti pentru stagnare. Eu sunt pentru progres. Lucrurile evoluează. Aici nu e vorba de etică, zise Lorq, uitându-se la gemeni. Lynceos? Idas?

Chipul negru al unuia dintre fraţi privi în sus; cel alb, în jos.

— Ştiţi ce riscuri vă asumaţi în această competiţie?

Gemenii aprobară cu o mişcare a capului, unul privindu-l în faţă pe căpitan, unul nu.

— Vreţi să plecaţi din *Roc*?

— Nu, căpitane, noi...

— Vreau să spun, chiar dacă totul...

— ... totul se schimbă pe Tubman...

— ... în Coloniile Exterioare, poate.

— Poate Tobias va pleca de acolo...

— ... şi va veni aici cu noi.

Lorq izbucni în râs.

— Cred că Prince v-ar lua cu el – dacă doriţi.

— Unul uns cu smoală, altul dat prin făină, spuse Prince. Unul curat, altul murdar. Aţi ieşit din propriile voastre mituri. Să te ia dracu', Lorq.

Ruby păşi în faţă.

— Voi! le spuse ea gemenilor.

Ei o priviră.

— Chiar ştiţi ce se va întâmpla dacă îl ajutaţi pe căpitanul Von Ray şi el reuşeşte?

— Poate să câştige... zise Lynceos şi îşi întoarse în cele din urmă privirea, cu genele argintii tremurându-i.

Idas se apropie mai mult pentru a-şi proteja fratele.

— ... sau poate că nu.

— Ce au de spus despre solidaritatea noastră culturală? întrebă Lorq. Nu este lumea la care te aşteptai, Prince.

Ruby se întoarse rapid.

— Iar dovezile îţi spun că este a ta? întrebă ea şi, fără să mai aştepte un răspuns, se răsuci spre râul Gold. Uită-te la el, Lorq.

— Mă uit. Tu ce vezi, Ruby?

— Tu, tu şi Prince vreţi să controlaţi flăcările interne ce pun planetele în mişcare în noaptea ce le înconjoară. Acolo, focul a izbucnit. A mutilat această planetă, acest oraş, la fel cum Prince te-a mutilat pe tine.

— Pentru a îndura o asemenea cicatrice, zise Prince, ar trebui să fii mai tare decât mine.

Lorq simţi cum i se încleştează fălcile; muşchii i se încordară la tâmple şi pe frunte.

— Ca să o îndur trebuie să te urăsc.

Prince zâmbi.

Căpitanul văzu cu coada ochiului cum Şoarecele se retrăsese spre uşă, cu mâinile la spate. Buzele îi dezgoliră dinţii albi, albul ochilor îi înconjura pupilele.

— Ura e o deprindere. Ne-am urât mult timp, Lorq. Cred că îi voi pune capăt acum, zise Prince, iar degetele i se îndoiră. Îţi aminteşti cum a început totul?

— Pe insula São Orini? Îmi aduc aminte că eraţi la fel de răsfăţaţi şi de malefici precum sunteţi...

— Noi? întrebă Prince, arcuindu-şi din nou sprâncenele. Malefici? Ah, dar tu erai cât se poate de crud. Şi nu te-am iertat niciodată pentru asta.

— Pentru că am râs de mâna ta...

— Chiar ai făcut-o? Ciudat, nu-mi amintesc. Rar mi se întâmplă să uit insultele de acest fel. Dar nu. Mă refer la spectacolul barbar pe care ne-ai dus să-l vedem în junglă. Bestii; şi nici măcar nu le puteam vedea pe cele din arenă. Toţi acei oameni înghesuiţi, transpirând, strigând, beţi şi animalici. Iar Aaron era unul dintre ei. Mi-l amintesc chiar şi acum. Fruntea îi strălucea, avea părul în dezordine, iar faţa îi era congestionată într-un strigăt înfiorător, în timp ce îşi agita pumnul.

Prince îşi strânse degetele catifelate.

— Da, pumnul lui, zise el. A fost prima dată când l-am văzut pe tatăl meu făcând asta. M-a înspăimântat. De atunci l-am văzut de multe ori astfel, nu-i aşa, Ruby? întrebă el, aruncându-i o privire surorii lui. S-a întâmplat în timpul fuziunii De Tergo, când a ieşit din camera de consiliu în acea seară... sau în timpul scandalului Anti Flamina cu şapte ani în urmă... Aaron este o persoană încântătoare, cultivată şi total malefică. Tu ai fost primul care mi-a arătat răutatea în stare pură pe chipul lui. Nu te-am putut ierta niciodată pentru asta, Lorq. Actualul vostru plan, indiferent care e el, în legătură cu acea stea ridicolă: trebuie să-i pun capăt. Trebuie să pun capăt nebuniei Von Ray, zise Prince şi păşi în faţă. Dacă Federaţia Pleiadelor se prăbuşeşte odată cu tine, e numai pentru ca Dragonul să trăiască...

Sebastian se repezi la el.

Se întâmplă atât de repede, încât toţi rămaseră încremeniţi.

Prince se lăsă în genunchi. Mâna îi căzu pe bucăţile de cuarţ; acestea se sfărâmară scoţând o flacără albastră. În timp ce Sebastian îl lovea, un cristal aruncat de Prince străpunse aerul ca o săgeată: *bang*. Ciobul intră în braţul păros al cyborgului conectat. Acesta răcni şi se dădu înapoi, abia

ținându-se pe picioare. Mâna lui Prince atinse din nou cioburile cristaline.

... *bang, bang* și *bang*.

Sângele începu să picure din două răni de pe abdomenul lui Sebastian; o alta i se deschidea pe coapsă. Aflat pe marginea bazinului, Lynceos se repezi spre el.

— Hei, nu poți să...

— ... ba da, poate! zise Idas și îl prinse cu putere pe fratele lui.

Degetele albe ale lui Lynceos încercară, dar nu reușiră să desprindă brațele negre care îi înconjurau pieptul. Sebastian se prăbuși.

Bang...

Tyÿ țipă și se aruncă lângă trupul lui. Îi prinse fața însângerată între palme și începu să se legene.

... *bang, bang*.

Cyborgul conectat își arcui spatele cu răsuflarea întretăiată. Rănile din coapsă și din obraz și cele două din piept licăreau.

Prince se ridică în picioare.

— Acum *te* voi ucide *pe tine*! zise acesta, păşind peste picioarele lui Sebastian care își înfipse călcâiele în covor. Ți-am răspuns la întrebare?

Se înălță de undeva din străfundurile ființei lui Lorq, venind din trecut. Extazul îl făcu să-i conștientizeze clar și luminos forma și conturul. Ceva în interiorul lui se zgudui. Din oasele pelvisului i se ridică în stomac, îi trecu în piept, se răsuci sălbatic și îi explodă pe chip. Începu să urle. În starea de conștiință acută periferică pe care i-o producea drogul, căpitanul zări syrynxul Șoarecelui, acolo unde fusese lăsat, pe platformă. Îl înșfăcă...

— Nu, căpitane!

... în timp ce Prince se năpustea asupra lor. Lorq se feri din calea lui, ținând instrumentul la piept. Răsuci butonul de intensitate.

Prince sfărâmă tocul uşii cu latul palmei (acolo unde, cu o clipă înainte, se sprijinise Şoarecele). Aşchiile zburară cam un metru şi jumătate în sus.

— Căpitane, acela e...!

Şoarecele făcu un salt, iar Lorq îl împinse. Băiatul se clătină şi căzu în bazinul cu nisip.

Căpitanul făcu o fandare laterală şi se răsuci cu faţa spre uşă, în timp ce Prince, încă zâmbind, se îndepărta.

După aceea, Lorq atinse mânerul de reglaj al syrynxului.

Apăru o lumină intensă.

Era o reflexie provenind de pe vesta lui Prince; fasciculul de lumină avea o lungime de undă scurtă. Prince îşi duse mâna la ochi. Apoi, dădu din cap clipind.

Von Ray acţionă syrynxul din nou.

Prince strânse din ochii şi păşi înapoi scheunând.

Degetele lui Lorq trăgeau de coardele de generare a sunetelor. Deşi fasciculul era direcţional, ecoul reverbera în toată încăperea, acoperind ţipetele celuilalt. Capul lui Lorq tremură la impactul cu undele sonore, dar căpitanul atinse din nou zona de generare a sunetelor. Şi din nou. Cu fiecare mişcare a mâinii sale, Prince dădea înapoi, pierzându-şi din echilibru. Se împiedică de picioarele lui Sebastian, însă nu căzu. Căpitanul continua să atingă coardele. Îl lovi o durere cumplită de cap. Cu acea parte a minţii, încă neafectată de furie, îşi zise că probabil i-a spart timpanul... Apoi, furia îi prinse creierul ca într-o menghină. Nu-i mai rămăsese niciun strop de judecată.

Lovi din nou coardele.

Prince îşi agita nebuneşte mâinile desupra capului. Cu mâna fără mănuşă lovi unul dintre rafturile suspendate. O statuetă căzu.

Furios, Lorq izbi violent placa olfactivă a syrynxului.

O duhoare înţepătoare îi arse propriile nări şi îi încinse partea superioară a cavităţii nazale, iar ochii începură să-i lăcrimeze.

Celălalt începu să urle clătinându-se; pumnul lui înmănuşat izbi peretele de sticlă, care se crăpă din podea până în tavan.

Cu ochii înceţoşaţi şi în flăcări, Lorq îl urmări.

Acum, Prince lovi cu ambii pumni în peretele de sticlă, care se sparse explodând. Cioburile răsunară, lovindu-se de podea şi de stâncă.

— *Nu*! strigă Ruby şi îşi acoperi faţa cu mâinile.

Prince se împletici afară.

Căldura îl izbi pe căpitan, dar îl urmă.

El înainta poticnindu-se spre lumina orbitoare a râului Gold. Lorq coborî ca un crab panta crestată.

Şi lovi coardele syrynxului.

Lumina îl biciui pe Prince. Probabil că-şi recăpătase o parte din vedere, deoarece îşi acoperi din nou ochii. Se sprijini pe un genunchi.

Lorq se clătină. Umărul i se hârşâi de stânca încinsă. Era deja acoperit de transpiraţie. Sudoarea i se prelingea pe frunte, îi intra în ochi, i se scurgea prin cicatrice. Înaintă şase paşi. La fiecare pas făcut genera o lumină mai strălucitoare decât a râului Gold, un sunet mai pătrunzător decât mugetul lavei, mirosuri mai intense decât aburii de sulf care îi iritau gâtul. Furia lui era reală şi sângeroasă, mai orbitoare decât Goldul.

— Vierme... Diavole... Gunoiule!

Prince se prăbuşi chiar în clipa în care Lorq ajunse la el. Mâna lui fără mănuşă încerca să se sprijine pe pietrele încinse. Îşi înălţă capul. Pe braţe şi pe faţă avea tăieturi de cioburi. Gura i se deschidea şi închidea ca aceea a unui peşte. Ochii lui orbi clipeau şi se strângeau şi se deschideau din nou.

Von Ray îşi luă avânt şi lovi cu piciorul, zdrobind faţa care icnea...

Şi se sfârşi.

Inspiră aerul fierbinte. Ochii îi scăpărau mânioşi. Se întoarse, cu braţele lăsate pe lângă trup. Pământul se înclină dintr-odată. Scoarţa neagră crăpă şi valul de căldură îl

lovi în spate. Căpitanul urcă împleticindu-se printre stâncile denivelate. Luminile din Taafite pâlpâiau după paravanele tremurătoare. Dădu din cap. Gândurile i se învârteau în jurul țestei arzânde. Tușea; sunetul părea un muget îndepărtat. Lăsase syrynxul să-i cadă din mâini...

... își făcu loc printre marginile colțuroase.

Aerul răcoros îi atinse fața, îi pătrunse în plămâni. Își îndreptă spatele. Ruby îl privea încremenită. Buzele ei tremurau în tăcere. Lorq înaintă spre ea.

Fata își ridică mâna (Lorq crezu că voia să-l lovească, dar nu-i păsa) și îi atinse gâtul încordat...

Din gâtlejul ei ieșeau niște sunete nearticulate.

Lorq îi privi fața și părul prins în jurul unui pieptene de argint. În lumina orbitoare a râului Gold, pielea ei avea culoarea catifelată a unei coji de nucă; fardul îi era întins mult în jurul ochilor, peste pometii proeminenți. Totuși, splendoarea ei se reflecta în ușoara înclinare a bărbiei, în expresia gurii ei arămii, surprinse între un zâmbet înspăimântător și resemnarea în fața unei triste inefabile; în linia curbă a degetelor de pe gâtul lui.

Își lipi obrazul de al lui. Buzele ei fierbinți le atinseră umede pe ale lui. Simțea pe ceafă căldura degetelor și inelul ei rece. Mâna îi alunecă.

Apoi, în spatele lor, Prince urlă.

Ruby se smuci, mârâind. Unghiile îi zgâriară umărul. Fugi pe lângă el, în josul stâncii.

Lorq nici măcar nu se uită după ea. Epuizarea îl țintuise în fluxul de lumină și căldură. Păși cu grijă printre cioburi, uitându-se încruntat la echipaj:

— Haideți odată, la dracu'! Ieșiți de acolo!

Își simțea mușchii în trup ca pe niște lanțuri. Șireturile vestei se lărgiseră și părul roșu de pe pieptul transpirat îi sălta în ritmul respirației.

— Mișcați-vă!

— Căpitane, ce s-a întâmplat cu...

Von Ray pornise deja spre ușă.

Șoarecele se uită cu o privire sălbatică de la căpitan la râul Gold acoperit de flăcări. Traversă camera în fugă și ieși afară prin peretelede sticlă, acum spart.

În grădină, Lorq era pe cale să închidă poarta când Șoarecele se strecură printre gemeni, cu syrynxul sub un braț și cu sacul sub celălalt.

— Înapoi la *Roc*, spuse căpitanul. Plecăm de pe planeta asta.

Tyÿ căra animalul rănit pe un umăr, iar cu celălalt îl sprijinea pe Sebastian. Katin vru să o ajute, dar Sebastian era prea scund, iar el prea înalt ca să îi poată fi de folos cyborgului conectat, al cărui trup strălucea slăbit. În cele din urmă, își băgă mâinile în buzunare.

Ceața se învolbura dedesubtul lămpilor stradale, în timp ce ei se grăbeau pe aleile pietruite ale Orașului Nopții Înfiorătoare.

Federația Pleiadelor/Coloniile Exterioare
(trecerea navei Roc) 3172

— Valetul de Cupă.
— Regina de Cupă.
— *Faetonul*. Levata mea este. Nouăle de Bâte.
— Cavalerul de Bâte.
— Asul de Bâte. Levata la cel care nu joacă merge.

Decolarea avusese loc fără probleme. Acum, Lorq și Idas pilotau nava; restul echipajului stătea în cabina comună.

De pe rampă, Katin îi urmărea pe Tyÿ și pe Sebastian jucând cărți la două mâini.

— *Parsifal*, nebunul compătimit, după ce a renunțat la Arcana Minoră, a trebuit să își facă loc printre cele douăzeci și una de cărți ale Arcanei Majore. Este înfățișat la marginea unei stânci. O pisică albă îi sfâșie turul pantalonilor. Nu poți spune dacă va cădea sau dacă își va lua zborul. Dar mai

departe în șirul de cărți ni se prezintă un indiciu denumit Eremitul: un bătrân cu toiag și felinar, care stă pe aceeași colină și privește cu tristețe în jos spre stânci...

— Despre ce naiba vorbești? îl întrebă Șoarecele.

Continua să-și plimbe degetele pe o zgârietură în lemnul lustruit de trandafir.

— Nu-mi spune. Acele blestemate cărți de Tarot...

— Vorbesc despre pornirea într-o aventură. Încep să cred că romanul meu va fi un fel de roman de aventuri, zise el și ridică din nou recorderul. Gândește-te la arhetipul Graalului. E tulburător și straniu în același timp că niciun scriitor care a abordat legenda Graalului nu a trăit suficient pentru a-și duce lucrarea la bun sfârșit. Mallory, Tennyson și Wagner, responsabili pentru cele mai populare versiuni, au modificat atât de mult elementele de bază, încât structura mitologică a interpretărilor acestora este fie de nerecunoscut, fie complet inutilă – probabil motivul pentru care au scăpat de blestem. Totuși, niciuna dintre relatările fidele despre Graal, *Conte de Graal* a lui Chrétien de Troyes în secolul al XII-lea, ciclul *Graal* al lui Robert de Boron din secolul al XIII-lea, *Parzival* de Wolfram von Eschenbach sau *Faerie Queene* a lui Spenser în secolul al XVI-lea, nu a fost terminată la moartea autorului. La sfârșitul secolului al XIX-lea, cred că un american, Richard Hovey, a început un ciclu de unsprezece piese despre Graal și a murit înainte de terminarea celei de-a cincea. În mod asemănător, prietenul lui Lewis Carroll, George MacDonald, a lăsat neterminată lucrarea intitulată *Originile Legendei Sfântului Graal*. Același lucru s-a întâmplat cu ciclul de poeme *De la Taliesin prin Logres* al lui Charles William. Iar un secol mai târziu...

— Ai de gând să te oprești? Jur, Katin, că dacă mi-aș stoarce atât de mult creierii cum faci tu, mi-aș pierde mințile! zise Șoarecele.

Celălalt oftă și opri recorderul.

— Of, şi eu aş înnebuni dacă mi-aş folosi mintea atât de puţin ca tine.

Ţiganul îşi puse instrumentul la loc în sac, îşi încrucişă braţele deasupra lui şi îşi sprijini bărbia pe dosul palmelor.

— Hai, te rog, Şoarece. Vezi, am încetat cu trăncăneala. Nu fi ursuz. De ce eşti atât de trist?

— Syrynxul meu...

— Te-ai ales cu o zgârietură pe el. Dar s-a mai întâmplat de atâtea ori şi înainte şi ai spus că nu-i influenţează modul de funcţionare.

— Nu este vorba de instrument, zise Şoarecele, încruntându-se. Ceea ce a făcut căpitanul cu...

Dădu din cap, de parcă voia să scape de amintire.

— Aaa.

— Şi nici măcar asta, zise ţiganul, ridicându-se în picioare.

— Atunci ce?

Şoarecele clătină din nou din cap.

— Când am mers să-l iau de acolo...

Katin făcu un gest prin care îl îndemna să continue.

— Căldura era incredibil de mare. Am făcut trei paşi şi nu am crezut că voi rezista. Apoi, am văzut unde a lăsat căpitanul syrynxul, undeva la jumătatea pantei. Aşa că am strâns din dinţi şi am continuat să merg. Credeam că îmi va lua foc piciorul. Probabil am parcurs jumătate din pantă ţopăind. Oricum, când am ajuns la el, l-am ridicat, şi... i-am văzut.

— Pe Prince şi pe Ruby?

— Ea trăgea de el, voia să-l urce pe stânci. S-a oprit când m-a zărit. Atunci m-am speriat, zise Şoarecele şi îşi ridică privirea de pe mâini.

Degetele îi erau încleştate. Unghiile îi intrau în palme.

— Am întors syrynxul spre ea, lumina, sunetul, mirosul, toate deodată. Căpitanul nu ştie cum să obţină ceea ce vrea de la un syrynx. Eu ştiu. Era oarbă, Katin. Şi probabil i-am distrus ambele timpane. Laserul era atât de focalizat, încât părul i-a luat foc, apoi rochia...

— Of, *Șoarece*...

— Eram speriat! După tot ce s-a întâmplat între ei și căpitan. Dar, Katin... șopti băiatul, iar vocea răgușită i se stinse. Nu e bine să fii chiar atât de speriat...

— Regina de Spade...

— Regele de Spade...

— *Îndrăgostiții*. Levata mea este. Asul de Spade...

— Tyÿ, vino și schimbă-l pe Idas pentru un timp, se auzi vocea lui Von Ray prin amplificator.

— Da, căpitane. Treiul de Spade de la cel care nu joacă vine. *Împărăteasa* de la mine vine. Levata mea este, zise ea, închizând cărțile, și plecă de la masă spre cabina ei.

Sebastian se ridică.

— Hei, Șoarece!

Capitolul 7

Coloniile Exterioare (trecerea navei Roc) 3172

— Ce?

Sebastian mergea pe covorul albastru, masându-şi braţul. Unitatea medicală a navei îi reparase cotul rupt în patruzeci şi cinci de secunde, având nevoie de un timp chiar mai scurt pentru rănile mai puţin grave. (Unitatea medicală emisese câteva lumini straniu colorate când fiinţa întunecată, cu un plămân colapsat şi trei cartilaje costale sfâşiate îi fusese adusă în faţă. Dar Tyÿ a umblat la programul ei până când a început să lucreze eficient, impecabil şi să vindece fiara). Acum, creatura mergea legănându-se în spatele stăpânului ei, sumbră şi fericită.

— Şoarece, de ce tu nu unitatea medicală din navă laşi gâtul să îţi repare? O treabă bună ar face, zise el, rotindu-şi braţul din încheietură.

— N-au cum. Au încercat de câteva ori când eram un puşti. Cu ceva timp în urmă, când mi-am luat racordurile, au încercat din nou.

Ţiganul ridică din umeri.

Sebastian se încruntă.

— Nu foarte grav acum îmi pare.

— Nici nu e, spuse Şoarecele. Nu mă deranjează. Pur şi simplu nu-l pot repara. Ceva con... sau nu ştiu cum, neurologică.

— Ce asta e?

Ridică din umeri, cu o figură lipsită de orice expresie.

— Congruență neurologică, spuse Katin. Coardele tale vocale neatașate trebuie să reprezinte un defect din naștere neurologic congruent.

— Mda, asta au și spus.

— Există două tipuri de defecte din naștere, începu Katin să le explice. În ambele cazuri, anumite părți ale corpului, interne sau externe, sunt deformate, atrofiate sau, pur și simplu, conectate greșit.

— Eu am toate coardele vocale.

— Dar, la baza creierului, există un mic grup de nervi care, dacă te uiți la el în secțiune transversală, e mai mult sau mai puțin similar unei structuri a ființei umane. Dacă această structură matricială este constituită în integralitatea ei, atunci creierul este prevăzut cu echipamentul nervos necesar funcționării organismului. Foarte rar, structura matricială prezintă defecte similare celor ale corpului, cum e cazul Șoarecelui. Chiar dacă problema fizică este corectată, nu există conexiuni nervoase cu creierul pentru a acționa asupra componentei fizice corectate.

— Asta trebuie să fie în neregulă și cu brațul lui Prince, zise Șoarecele. Dacă ar fi fost smuls într-un accident sau ceva de genul asta, ar fi putut să îi transplanteze altul, să îi conecteze venele, nervii și toate celelalte, iar brațul ar fi fost ca nou.

— Oh! exclamă Sebastian.

Lynceos coborî de pe rampă. Degetele albe masau extensiile sidefii ale încheieturilor sale.

— Căpitanul chiar știe să piloteze...

Idas păși pe marginea piscinei.

— Această stea pe care o caută unde este...?

— ... coordonatele o localizează la capătul brațului interior...

— ... din Coloniile Exterioare, atunci...

— ... chiar dincolo de Cele Mai Îndepărtate Colonii.

— ... atunci mult de zburat este, spuse Sebastian. Iar căpitanul tot drumul singur va pilota.

— Căpitanul are multe lucruri la care să se gândească, sugeră Katin.

Șoarecele trase de una dintre bretelele pantalonilor.

— Dar mai sunt și sunt multe lucruri la care nu vrea să se gândească. Hei, Katin, ce spui de o partidă de șah?

— Alege-ți un turn, răspunse el. Să fim corecți.

Se așezară la masa de joc.

După trei partide, vocea lui Von Ray se auzi în cabina comună.

— Fiecare să meargă în cabina lui. Vom întâlni curând niște curenți transversali periculoși.

Țiganul și Katin se ridicară din fotoliile lor semisferice. Katin se repezi spre ușa mică din spatele scării în spirală. Celălalt o luă grăbit peste covor și urcă cele trei trepte. Panoul reflectant culisă în perete. Păși peste o cutie de scule, un colac de cabluri, trei lamele de memorie blocate și abandonate care se topeau; acestea pătaseră cu sare plăcile pe care se uscase lichidul scurs – și se așeză pe cușetă. Trase cablurile afară și le conectă.

Olga clipea plină de solicitudine peste tot în jur.

Curenți transversali: particule roșii și argintii dispersate în cantități indefinite. Căpitanul le folosea împotriva torentului.

— Trebuie să fi fost un bun pilot de curse, căpitane, comentă Katin. Ce tip de navă ai condus? La școală aveam un club de curse ce închiria trei nave. M-am gândit să încerc și eu într-un semestru.

— Ține-ți gura și menține constantă viteza rotorului.

Aici, în partea inferioară a spiralei galaxiei, existau mai puține stele. Deplasările gravimetrice erau mai puțin intense. Zborul în centrul galaxiei, cu un flux mai condensat de particule, ducea la apariția unei serii de frecvențe contradictorii cu care trebuia să lucrezi. Aici, un căpitan trebuia să profite de mănunchiul de traiectorii ale inflexiunilor ionice.

— Totuși, unde mergem? întrebă Șoarecele.

Lorq îi arătă coordonatele pe matricea statică, iar acesta le citi în raport cu matricea mobilă.

Unde era steaua?

Concepte ca „distanță", „izolat", „estompat" nu primesc întotdeauna o expresie matematică precisă. Dar când se întâmplă asta, caracterul lor vag dispare și locul respectiv este indicat cu exactitate.

— Steaua mea.

Lorq deplasă rotoarele lateral, astfel încât ei să poată vedea.

— Ăsta e soarele meu. Asta e nova mea ce emite lumină de opt sute de ani. Privește atent, Șoarece. Dacă manevrezi de mântuială rotoarele și îmi întârzii cu o secundă apropierea de soare...

— Te rog, căpitane!

— ... iau pachetul de cărți al lui Tyÿ și ți-l vâr în jos pe gât, dar oblic. Întoarce!

Iar țiganul întoarse nava, în timp ce necuprinsa noapte i se rotea nebunește în jurul capului.

— Căpitanii de aici, gândi Lorq cu voce tare, odată ce curenții se dispersează, când ajung în zona derutantă, contorsionată, a nucleului central, nu mai pot naviga prin flux la fel ca în Pleiade pentru a se salva. Deviază de la traiectorie, se rotesc și se confruntă orbește cu tot felul de probleme. Jumătate dintre accidentele de care ați auzit au fost ale unor căpitani excentrici. Odată, am vorbit cu unii dintre ei. Mi-au spus că aici, în zona exterioară, noi distrugeam întruna navele în rotații gravitaționale. Întotdeauna adormi în coardele tale, așa mi-au zis, se amuză el, aducându-și aminte.

— Știi, căpitane, navighezi de mult timp, spuse Katin. Așa mi se pare. De ce nu te odihnești o vreme?

— Am chef să mă mai joc un pic. Tu și Șoarecele stați conectați. Voi, ceilalți, întindeți-o!

Rotoarele se contractară și se răsuciră, până când fiecare dintre ele se transformă într-un fascicul individual de lumină. Iar, după aceea, lumina se stinse.

— Oh, căpitane Von Ray, ceva...

— ... am vrut să te întrebăm ceva...

— ... înainte. Mai ai...

— ... poți să ne spui unde ai pus...

— ... vreau să spun dacă e în regulă, căpitane...

— ... extazul?

Noaptea se scurgea lent dinaintea ochilor scrutători. Rotoarele îi propulsau rapid tot mai departe în structura omogenă limitrofă.

— Trebuie să fie distracție mare în minele de pe Taubman, își spuse Șoarecele părerea după un timp. M-am tot gândit la asta, Katin. Când eu și căpitanul am coborât spre Gold, uitându-ne în stânga și-n dreapta după extaz, niște indivizi au încercat să ne facă să semnăm pentru a lucra acolo. Știi, am început să mă gândesc: un conector e un conector, iar un racord e un racord, iar, dacă dau de greu, pentru mine nu ar fi o prea mare diferență între rotorul unei nave spațiale, o plasă pentru aqualați sau o freză de minereu. Mă gândesc că pentru o vreme aș putea merge să lucrez acolo.

— Fie ca spiritul lui Ashton Clark să plutească deasupra umărului tău drept și să vegheze asupra celui stâng.

— Mulțumesc.

Iar după un timp, întrebă:

— Katin, de ce oamenii spun Ashton Clark ori de câte ori își schimbă locul de muncă? Înainte, când am fost la Academia Cooper, ne-au spus că tipul care a inventat conectoarele se numea Socket (*racord*) sau ceva de genul asta.

— Souquet, îl corectă celălalt. Și totuși, trebuie să o fi considerat o coincidență nefericită. Ashton Clark a fost un filozof și psiholog din secolul al XXIII-lea ale cărui lucrări i-au permis lui Vladimeer Souquet să dezvolte conectoarele lui

neuronale. Cred că răspunsul are de-a face cu activitatea lui. Șoarece, munca, așa cum omenirea o cunoștea până la Clark și Souquet era foarte diferită de aceea pe care o știm astăzi. Un om poate merge la birou și utiliza un computer ce ar corela volume uriașe de date provenite din rapoartele despre cum, să spunem nasturii – sau ceva la fel de arhaic – se vindeau în anumite regiuni ale țării. Munca acestui om era vitală industriei nasturilor: era necesară această informație pentru a decide cât de mulți nasturi vor fabrica anul următor. Dar, deși acest om ocupa un loc de muncă esențial în cadrul industriei nasturilor, era angajat, plătit sau dat afară de cei din această industrie, săptămâni în șir putea să nu vadă niciun nasture. Deoarece lucra la acel computer era plătit cu o anumită sumă de bani; cu acei bani soția lui cumpăra alimente și mâncare pentru el și familia lui. Totuși, nu exista nicio legătură directă între locul lui de muncă și modul în care trăia și se hrănea în restul timpului. Nu era plătit cu nasturi. Pe măsură ce un procent din ce în ce mai mic al populației se ocupa cu pescuitul, vânătoarea și cultivarea pământului, acest decalaj dintre munca omului și modul în care trăia – ce mânca, ce purta, unde dormea – a devenit din ce în ce mai mare pentru tot mai mulți oameni. Ashton Clark a subliniat cât de nociv din punct de vedere psihologic era acest lucru pentru umanitate. Întregul sentiment de autocontrol și autoresponsabilitate pe care omul l-a deprins în timpul Revoluției Neolitice, când a învățat să planteze cereale și să domesticească animale și să trăiască în locul pe care îl alegea el, era serios amenințat de dispariție. Această amenințare a fost constantă încă de la Revoluția Industrială și mulți alți oameni, înainte de Ashton Clark, au identificat-o. Dar el a mers mai departe. În cazul în care condițiile ce definesc o societate tehnologică sunt de asemenea natură încât nu există o relație directă între munca pe care o prestează un om și modul lui de existență, alta în afară de bani, cel puțin trebuie să aibă sentimentul că modifică direct lucrurile prin munca sa, modelează lucruri, produce

lucruri care nu existau înainte, deplasează lucrurile dintr-un loc în altul. În munca lui, trebuie să depună efort şi să vadă cu propriii lui ochi cum apar aceste modificări. Altfel, ar avea sentimentul că viaţa lui este inutilă.

Katin tăcu puţin, apoi urmă:

— Dacă ar fi trăit cu o sută de ani înainte sau după, probabil astăzi nimeni nu ar fi auzit de el. Dar tehnologia a ajuns în punctul în care ideile lui Ashton Clark puteau fi cumva realizate. Souquet a inventat conectoarele, şi racordurile sale, şi circuitele neuroreactive, şi întreaga tehnologie fundamentală prin care o maşină poate fi controlată direct prin impulsurile nervoase, aceleaşi impulsuri ce determină mişcarea mâinii sau piciorului tău. Iar atunci, a apărut o revoluţie a conceptului de muncă. Toate procesele industriale majore au început să fie fragmentate în activităţi ce puteau fi efectuate „direct" de către om. Înainte, existau uzine conduse de un singur om, un personaj neimplicat, ce răsucea un comutator dimineaţa, dormea jumătate din zi, la prânz controla nişte cadrane, după care decupla totul înainte de a pleca seara acasă. Acum, un om merge la muncă, se conectează şi introduce materiile prime în uzină cu piciorul stâng, produce mii şi mii de componente precise cu o mână, asamblează cu cealaltă şi scoate afară o linie de produse finite cu piciorul drept, după ce le-a inspectat cu propriii lui ochi. Şi e un muncitor mult mai satisfăcut. Datorită naturii sale, cea mai mare parte a producţiei poate fi transformată în activităţi prestate prin conectare şi efectuată mult mai eficient decât înainte. În rarele situaţii în care activitatea de producţie era mai puţin eficientă, Clark a subliniat beneficiile psihologice pentru societate. S-a afirmat că el a fost filozoful ce a determinat revenirea umanităţii la omul muncitor. În cadrul acestui sistem, multe dintre afecţiunile mentale endemice cauzate de sentimentul de alienare au dispărut. Această evoluţie a dus la transformarea războiului dintr-un eveniment rar într-unul imposibil şi, după perturbarea iniţială. la stabilizarea economică a

planetelor în ultimii opt sute de ani. Ashton Clark a devenit profetul muncitorilor. De aceea, chiar și astăzi, când o persoană vrea să își schimbe locul de muncă, îi urezi ca Ashton Clark, sau spiritul său, să fie cu el.

Șoarecele se uită la stele.

— Îmi amintesc că, uneori țiganii, îi invocau numele în blesteme.

Se gândi o clipă.

— Cred că, fără racorduri, chiar aveau de ce blestema.

— Existau grupuri ce se opuneau ideilor lui Clark, în special pe Pământ, care întotdeauna a fost mai reacționar. Dar nu au rezistat mult timp.

— Mda, spuse Șoarecele. Numai opt sute de ani. Nu toți țiganii sunt trădători ca mine.

Râse cam fără chef.

— După cum îmi dau seama, sistemul lui Ashton Clark are o singură deficiență serioasă. Și i-a trebuit mult timp pentru a se materializa.

— Da? Care?

— Ceva ce profesorii le-au spus studenților timp de ani de zile, presupun. Auzi asta la orice întrunire intelectuală la care mergi, spus cel puțin o dată. Se pare că astăzi există o anumită lipsă de vigoare culturală. Aceasta e ceea ce Republica Vega a încercat să stabilească, înainte, în anul 2800. Datorită satisfacției conferite și modului facil în care lucrează oamenii în prezent, oriunde doresc, în ultimele generații au existat asemenea deplasări de populație de pe o planetă pe alta, încât societatea s-a fragmentat în jurul ei însăși. Acum, există o singură societate interplanetară, stridentă și de fațadă, fără nicio tradiție serioasă în spatele ei.

Katin făcu o pauză, apoi continuă:

— Am făcut rost de o parte din extazul căpitanului înainte de a mă conecta. Și, în timp ce vorbeam, număram în gând oamenii pe care i-am auzit spunând asta, de la Harvard la Hell[3]. Și știi ceva? Cred că se înșală.

— Chiar se înşală?

— Se înşală. Nu caută unde trebuie tradiţiile noastre sociale. Există tradiţii culturale care au ajuns la maturitate de-a lungul secolelor, dar au atins apogeul abia acum, printr-o vitalitate şi exclusivitate specifice prezentului. Ştii cine întruchipează această tradiţie, mai mult decât oricine altcineva pe care l-am întâlnit?

— Căpitanul?

— Tu, Şoarece.

— Cum?

— Ai acumulat elementele distinctive relevante pe care o duzină de societăţi ni le-au lăsat moştenire de-a lungul anilor şi ţi le-ai însuşit. Eşti produsul acelor tensiuni care s-au manifestat violent în timpul lui Clark şi cărora tu le pui capăt cu syrynxul tău ce generează configuraţii remarcabil de actuale...

— Oh, termină, Katin.

— Am tot căutat un subiect pentru cartea mea, cu relevanţă şi istorică, şi socială. Tu eşti acela, Şoarece. Cartea mea ar trebui să fie propria ta biografie! Ar trebui să spună de unde vii, ce ai făcut, lucrurile pe care le-ai văzut şi cele pe care le-ai arătat celorlalţi oameni. Aici se află semnificaţia mea socială, analiza istorică, scânteia apărută între conexiunile ce reliefează amploarea reţelei...

— Katin, eşti nebun...

— Nu, nu sunt. Am văzut în sfârşit ceea ce...

— Hei, voi de-acolo, menţineţi bine tensionate rotoarele.

— Îmi pare rău, căpitane.

— Da, căpitane.

— Nu mai trăncăniţi dacă vă uitaţi la stele cu ochii închişi.

Abătuţi, cei doi cyborgi conectaţi se concentrară din nou asupra nopţii de afară. Şoarecele era gânditor. Katin era agresiv.

— Există o stea care se înalţă, strălucitoare şi fierbinte. Este singurul lucru de pe cer. Nu uitaţi asta. Menţineţi poziţia ei

drept în fața noastră și nu o lăsați să oscileze. Puteți pălăvrăgi despre vigoarea culturală în timpul vostru liber.

Steaua se înălță dincolo de orizont.

La o distanță de douăzeci de ori mai mare decât aceea dintre Pământ și Soare (sau dintre Ark și soarele ei) nu exista suficientă lumină emisă de o stea medie de tipul G pentru a realiza difracția în timpul zilei printr-o atmosferă de tip terestru. La asemenea distanțe, cel mai strălucitor obiect din noapte ar fi asemănător unei stele, nu unui soare, o stea foarte strălucitoare.

Până la ea erau aproximativ patru miliarde de kilometri sau puțin mai mult de douăzeci de unități astronomice.

Era cea mai strălucitoare stea.

— O frumusețe, nu-i așa?

— Nu, Șoarece, spuse Lorq, e doar o stea.

— Cum îți dai seama...

— ... că se va transforma într-o novă?

— Datorită acumulării de elemente grele pe suprafața ei, le explică el gemenilor. Se manifestă numai cea mai redusă înroșire a culorii absolute, ce corespunde celei mai ușoare diminuări a temperaturii de la suprafață. Mai apare de asemenea o slabă intensificare a activității petelor solare.

— Nu îți poți da seama de acest lucru de pe suprafața uneia dintre planetele ei?

— Așa e. Înroșirea este mult prea redusă pentru a fi observată cu ochiul liber. Din fericire, această stea nu are planete. Există niște deșeuri cosmice de mărimea unei luni, ce plutesc un pic mai aproape de ea, ce pot reprezenta efectele unei încercări ratate de formare a unei planete.

— Luni? Luni! obiectă Katin. Nu poți avea luni fără planete. Poate planetoizi, dar nu luni!

Lorq râse.

— Nu am spus decât de mărimea unei luni.

— Ah!

Toate rotoarele fuseseră activate pentru a deplasa *Roc* pe orbita ei cu o rază de aproximativ patru miliarde de kilometri în jurul stelei. Katin stătea în cabina lui, nemaiputându-şi lua ochii de la strălucirea astrului.

— Ce se întâmplă cu staţiile de cercetare pe care Institutul Alkane le-a transferat în jurul stelei?

— Plutesc prin spaţiu, la fel de solitare cum suntem şi noi. Vom recepţiona semnale de la acestea la momentul oportun. Pentru moment, nu avem nevoie de ele, iar ele nu au nevoie de noi. Cyana le-a avertizat că sosim. Le voi identifica pe matricea mobilă. Acolo le puteţi urmări coordonatele şi deplasările. Aceea e cea mai mare staţie cu echipaj la bord. E de cincizeci de ori mai departe decât suntem noi.

— Ne aflăm în zona de pericol dacă explodează?

— Când începe formarea novei, acea stea va înghiţi tot cerul şi orice se află pe el, pe o foarte mare distanţă.

— Şi când începe?

— În câteva zile, după cum a evaluat Cyana situaţia. Dar se ştie că asemenea evaluări au o marjă de eroare de două săptămâni, în ambele sensuri. Dispunem de numai câteva minute pentru a zbura de aici în cazul în care explodează. Acum suntem la aproximativ două ore şi jumătate-lumină de ea.

Ei o vedeau nu prin intermediul radiaţiei luminoase, ci prin intermediul distorsiunilor eterice, care le oferea o imagine sincronă a soarelui.

— O vom vedea chiar în clipa în care începe să explodeze.

— Iar illyrionul? întrebă Sebastian. Cum de el facem rost?

— Asta e problema mea, spuse Lorq. Vom face rost de el când va sosi momentul. Acum vă puteţi relaxa pentru un timp.

Niciunul nu se grăbi să deconecteze cablurile. Rotoarele se contractară până la dimensiunile unor fascicule individuale de lumină, dar numai după o vreme doi dintre ei se deconectară, iar pe alţi doi îi fură somnul.

Katin şi Şoarecele rămaseră cel mai mult pe poziţii.

— Căpitane? întrebă Katin după câteva minute. Chiar mă întrebam. A spus patrula ceva deosebit când ai raportat... accidentul lui Dan?

Trecu aproape un minut înainte să răspundă:

— Nu l-am raportat.

— Ah! exclamă Katin. Nici nu credeam că ai făcut-o.

Șoarecele vrusese de trei ori să spună „Dar", înainte să renunțe la idee.

— Prince are acces la toate documentele oficiale ce provin de la patrula din Dragon. Cel puțin asta e părerea mea; eu am un computer ce le scanează pe acelea care provin din Pleiade. Al lui este în mod sigur programat pentru a identifica exact orice informații recepționate, indiferent cât de vag sunt asociate cu persoana mea. Dacă l-ar fi identificat pe Dan, ar fi găsit o novă. Nu vreau să o găsească în acest mod. Aș prefera nici să nu afle că Dan e mort. După informațiile mele, singurii oameni care știu acest lucru se află în navă. Îmi convine situația asta.

— Căpitane?

— Ce e, Șoarece?

— Se apropie ceva de noi.

— O navă de aprovizionare a stației de cercetare? întrebă Katin.

— Este prea departe. Adulmecă în urma noastră.

Lorq rămase tăcut, în timp ce strania navă se deplasa pe matricea cordonatelor.

— Lăsați totul și mergeți în cabina comună. Vin și eu.

— Dar, căpitane... reuși în cele din urmă Șoarecele.

— Este o navă de transport cu șapte rotoare, ca aceasta, numai că datele de identificare spun că vine din Dragon.

— Ce caută aici?

— V-am ordonat să mergeți în cabina comună.

Katin citi numele navei, pe măsură ce fasciculul ei de identificare se deplasa în partea inferioară a rețelei:

— *Papagalul Negru*? Vino, Șoarece. Căpitanul a spus să-i dăm drumul de-aici.

Se deconectară și li se alăturară celorlalți, pe marginea piscinei.

În capul scării în spirală, ușa glisă ascendent. Lorq păși afară, pe treptele umbrite.

Șoarecele îl urmări pe Von Ray cum coboară și se gândi: „Căpitanul e obosit".

Katin privi la Von Ray și la reflexia lui pe mozaic și se gândi: „Are mișcările obosite, dar aceasta este oboseala unui atlet care-și ia avânt pe ultima sută de metri".

Când căpitanul coborâse deja jumătate din trepte, ecranul încadrat de rama aurită de pe peretele îndepărtat se aprinse.

Tresăriră. De fapt, Șoarecele abia își opri un țipăt.

— Așa deci, spuse Ruby. Aproape egalitate. Sau e corect așa? Încă ești înaintea noastră. Nu știm de unde ai de gând să îți ridici premiul. Această cursă nu are continuitate.

Privirea ei albastră trecu peste echipaj, se opri o vreme asupra Șoarecelui, se întoarse la Lorq.

— De la ultima noapte la Taafite, nu am mai simțit o asemenea durere. Poate am fost toată viața mea protejată. Totuși, indiferent de reguli, frumosule căpitan (disprețul se simțea în vocea ei) și noi am fost crescuți pentru a juca.

— Ruby, vreau să îți vorbesc... vocea lui Lorq ezită. Și lui Prince. Personal.

— Nu sunt sigură că el vrea să-ți vorbească. Timpul care a trecut din momentul în care ne-ai abandonat la marginea lui Gold și zbaterea noastră finală până la o unitate medicală nu face parte dintre... cele mai plăcute amintiri ale noastre.

— Spune-i că vin în *Papagalul Negru*. M-am săturat de această poveste de groază, Ruby. Sunt lucruri pe care vrei să le știi de la mine. Sunt lucruri pe care vreau să ți le spun.

Mâna ei se mișcă nervoasă spre părul ce îi cădea pe umeri. Mantia neagră i se închidea într-un guler înalt. Câteva clipe mai târziu spuse:

— Foarte bine.

După care dispăru.

Lorq privi în jos la echipajul său.

— Ați auzit. Înapoi la rotoarele voastre. Tyÿ, am remarcat cum pilotezi. Ai în mod clar mai multă experiență decât oricine altcineva de aici. Ia racordurile mele. Iar dacă se întâmplă ceva neobișnuit – orice, indiferent dacă m-am întors sau nu, du-o pe *Roc* departe de locul asta, repede.

Șoarecele și Katin se uitară unul la celălalt, apoi la Tyÿ.

Lorq trecu peste covor și urcă pe rampă. La mijlocul arcadei albe se opri și se uită atent la reflexia lui. După aceea, scuipă în apă.

Dispăru înainte ca undele să atingă marginea.

Aruncând priviri nedumerite unul la celălalt, membrii echipajului se îndepărtară de piscină.

Coloniile Exterioare
(trecerea navei Papagalul Negru), 3172

Pe cușeta lui, Katin se conectă și cuplă datele personale senzoriale din exteriorul navei, numai pentru a vedea că toți ceilalți erau deja acolo.

Urmări *Papagalul Negru,* apropiindu-se pentru a primi naveta.

— Șoarece?

— Da, Katin.

— Sunt îngrijorat.

— Pentru căpitan?

— Pentru noi.

Papagalul negru, cu rotoarele oscilând în întuneric, viră ușor în apropierea lor pentru a corela orbitele.

— Hoinăream Șoarece, tu și eu, gemenii, Tyÿ și Sebastian, toți oameni de treabă, dar fără un scop clar. Apoi, un obsedat ne recrutează și ne aduce aici, la limita a tot ceea ce există. Și l-am urmat pentru a descoperi că obsesia lui a impus ordine lipsei noastre de finalitate; sau poate a făcut haosul mai coerent. Însă mă îngrijorează faptul că îi sunt atât de recunoscător. Ar trebui să mă revolt, să îmi impun propria mea

ordine. Dar nu o fac. Vreau ca el să câștige această competiție infernală. Vreau ca el să câștige, și până nu câștigă sau pierde, nu îmi doresc nimic altceva.

Papagalul Negru primi naveta ca un tun ce lansează un obuz în sens invers. O dată ce nu mai fu necesară corelarea orbitelor, se îndepărtă de ei. Katin îi urmărea rotațiile întunecate.

— Bună dimineața.

— Bună seara.

— După ora Greenwich este dimineață, Ruby.

— Iar eu sunt politicoasă și te întâmpin după ora Ark. Vino aici.

Își dădu mantia într-o parte pentru a-l lăsa să intre în coridorul întunecat.

— Ruby?

— Da?

Vocea ei se auzea chiar din spatele umărului său stâng.

— Ori de câte ori te vedeam eram entuziasmat. Atât de multe dovezi îmi arătau ce persoană minunată ești. Însă totul apare strălucitor de sub umbra pe care o lasă Prince. Cu ani în urmă, când am vorbit la acea petrecere de pe Sena, mi-am dat seama cât de dificil ar fi pentru cineva să te iubească.

— Paris este la multe planete depărtare de noi, Lorq.

— Prince te controlează. E meschin din partea mea, dar asta îi pot ierta cel mai puțin. Nu te-ai impus niciodată în fața lui. Dacă nu ne referim la Taafite, locul de pe altă planetă, de sub un soare epuizat. Ai crezut că e mort. Știu că îți aduci aminte. De atunci nu m-am mai gândit aproape la nimic altceva. M-ai sărutat. Însă a urlat și ai fugit la el. Ruby, el încearcă să distrugă Federația Pleiadelor. Toate planetele ce orbitează în jurul a trei sute de sori și multe miliarde de oameni. Acestea sunt planetele mele. Nu le pot lăsa să moară.

— Ai dărâma coloana Dragonului și ai face Șarpele să se târască în praf pentru a le salva? Ai distruge fundamentul

economic al Pământului şi ai lăsa fragmentele rămase să se prăbuşească în noapte? Ai arunca planetele Dragonului în epoci de haos, războaie civile şi lipsuri? Planetele Dragonului sunt planetele lui Prince. Eşti chiar atât de arogant să îţi imaginezi că le iubeşte mai puţin decât tu pe ale tale?

— Tu ce iubeşti, Ruby?

— Nu eşti singurul care are secrete, Lorq. Noi le avem pe ale noastre. Când ai urcat dintre stâncile arzânde, da, am crezut că e mort. Aveam un dinte fals în gură, plin cu stricnină. Am vrut să îţi dau sărutul victoriei. Şi aş fi făcut-o dacă Prince nu ar fi strigat.

— Prince iubeşte Dragonul?

Se răsuci, o prinse de braţe şi o trase lângă el. Cu fiecare respiraţie, pieptul ei îl atingea pe al lui. Cu ochii deschişi, feţele lor se atinseră. Gura lui apăsă pe gura ei mică până ce buzele se deschiseră şi limba lui se lovi de dinţii ei încleştaţi.

Degetele i se încleştau în părul lui roşcat. Scotea sunete furioase.

O strânse în braţe, uimit, derutat, îngrozit de intensitatea acelei dorinţe ca totul să se sfârşească atunci, acolo. Dar nu se sfârşi. Ea îl împingea, se răsucea, se smucea.

Când strânsoarea lui slăbi, fata ţâşni, cu ochii bulbucaţi; după aceea, pleopele îi acoperiră lumina albastră a ochilor până când furia o determină să le deschidă din nou.

— Ei bine?

Respira greu.

Îşi trase mantia în jurul ei.

— Când o armă mă dezamăgeşte o dată, vocea ei era la fel de răguşită ca a Şoarecelui, o arunc. Altfel, chipeşule pirat, tu...

I se potolise furia?

— Noi am fi... Însă acum am alte arme...

Cabina comună din *Papagal* era mică şi dezolantă. Doi cyborgi conectaţi stăteau pe banchete. Altul stătea pe treptele de lângă uşa ce ducea la cabina lui de conectare.

Oamenii cu fețe energice, în uniforme albe, îi amintiră lui Lorq de alt echipaj cu care lucrase. Pe umeri purtau emblema stacojie a companiei Red-Shift Limited. Se uitau la Lorq și Ruby. Cel de pe trepte intră în cabină, iar ușa placată zăngăni în încăperea de sus. Ceilalți doi se ridicară să plece.

— Coboară și Prince?

Ruby arătă cu capul spre scara de oțel.

— Te va primi în cabina căpitanului.

Lorq începu să urce. Sandalele îi pocneau pe treptele perforate. Ruby îl urmă.

Ciocăni la ușă.

Se deschise în interior, Lorq păși înăuntru, iar o mănușă de metal și plastic montată pe un braț articulat se extinse din tavan și-l lovi de două ori peste față.

Lorq se clătină pe picioare și se sprijini de ușă – pe interior era acoperită cu piele și prevăzută cu ținte de alamă – astfel încât se închise cu un zgomot puternic.

— Asta, îl anunță cadavrul, este pentru purtarea ta grosolană față de sora mea.

Lorq își frecă obrazul și se uită la Ruby. Aceasta stătea lângă peretele de jad. Draperiile aveau aceași nuanță întunecată de roșu ca mantia ei.

— Crezi că nu urmăresc tot ce se întâmplă în navă? întrebă cadavrul. Voi, barbarii din Pleiade, sunteți la fel de necivilizați cum Aaron a spus întotdeauna.

Bule se ridicau în bazin, mângâiau piciorul gol, distrus, se atașau și se acumulau pe vintrele ofilite, se rostogoleau în sus pe coastele crestate între margini înnegrite de carne și se împrăștiau în evantai în jurul capului ars, lipsit de păr. Gura fără buze era căscată pe dinții sparți. Nasul nu exista. Tuburile și cablurile se încolăceau în jurul racordurilor putrezite. Îi străpungeau stomacul, șoldul și umărul. Fluidele se amestecau în bazin, iar unicul braț se mișca înainte și înapoi, cu degete arse, încleștate cu o rigiditate cadaverică într-o gheară.

— Nu ți s-a spus niciodată că nu e politicos să privești insistent? Știi, chiar asta faci acum.

Vocea se auzea dintr-un difuzor montat în peretele de sticlă.

— Mi-e teamă că rănile mele au fost ceva mai serioase decât ale lui Ruby, acolo, pe cealaltă planetă.

Deasupra bazinului, două camere mobile se deplasau, în timp ce Lorq se îndepărta de ușă.

— Pentru cineva care deține Red-Shift Limited, întoarcerea pe care ai făcut-o pentru a corela orbitele nu a fost foarte...

Banalitatea intervenției reuși să mascheze uimirea lui Von Ray.

Cablurile pentru pilotarea navei erau conectate în racordurile amplasate pe suprafața de sticlă a bazinului. Sticla în sine era parte integrantă a peretelui. Cablurile se încolăceau pe dalele negre și aurii, pentru a dispărea în grila de aramă ce acoperea partea frontală a computerului.

Pe pereți, podea și tavan, în rame opulente, toate ecranele de monitorizare a distorsiunilor eterice prezentau aceeași înfățișare a nopții: la marginea fiecăruia se putea vedea forma cenușie a navei *Roc*.

În centrul fiecăruia era prezentă steaua.

— Din nefericire, spuse cadavrul, niciodată nu am fost la fel de cavaler ca tine. Cu toate acestea, ai dorit să îmi vorbești. Ce ai de spus?

Din nou, Lorq se uită la Ruby.

— Cea mai mare parte i-am spus ei, Prince. Ai auzit deja.

— Câteodată mă îndoiesc că ne-ai târât pe amândoi până aici, la limita unei catastrofe stelare, numai pentru a ne spune asta. Illyrion, Lorq Von Ray. Nici eu, nici tu nu am uitat scopul principal care te-a adus aici. Nu vei pleca înainte de a-mi spune de unde ai de gând să faci rost...

Steaua se transformă în novă.

Inevitabilul este extrem de imprevizibil.

În prima secundă, imaginile din jurul lor se transformară din puncte în torente de lumini. Iar torentele de lumini deveneau din ce în ce mai strălucitoare.

Ruby păși în spate, lângă perete, cu brațul peste ochi.

— E devreme! strigă cadavrul. E cu câteva zile prea devreme...

Lorq făcu trei pași prin încăpere, smulse două conectoare din bazin și le introduse în încheieturile mâinilor sale. Al treilea conector și-l introduse în racordul spinal. Simțea intens mișcările navei în interiorul corpului său. Recepționa impulsurile senzoriale. Imaginea camerei era suprapusă cu aceea a nopții. Iar noaptea explodă.

Preluând controlul de la cyborgii conectați, deplasă cu o mișcare circulară *Papagalul* pentru a-l orienta spre punctul luminos.

Cele două camere mobile pivotară pentru a-l focaliza.

— Lorq, ce faci? strigă Ruby.

— Oprește-l! se auzi din gura cadavrului. Ne duce în soare!

Ruby sări la Von Ray, se agăță de el. Se întoarseră împreună, clătinându-se. Încăperea și soarele din afara ei se fixară pe retina lui sub forma unei duble expuneri. Ea ridică de jos un cablu, i-l aruncă în jurul gâtului, răsuci și începu să-l sugrume. Cablul îi rodea în carne. Își fixă un braț în spatele ei și îi împinse fața cu celălalt. Icni, iar capul îi alunecă pe spate (mâna lui împingea spre centrul luminii). Părul ei se desprinse; peruca îi căzu de pe scalpul ars. Nu apelase la unitatea medicală decât pentru a-și reface starea de sănătate. Pielea cosmetică de plastic cu care își refăcuse fața se sfâșie sub unghiile lui. Pelicula de consistența cauciucului se desprinse de obrajii ei pătați și goi. Deodată, Lorq își trase mâna. Pe măsură ce fața ei distrusă țipa la el prin marea de flăcări din jur, îi smulse mâinile din jurul gâtului și le îndepărtă. Ruby se dădu înapoi, se împiedică de mantie, căzu. Von Ray se întoarse chiar în momentul în care brațul mecanic se repezi la el din tavan.

Îl prinse.

Nu mai avea putere nici cât un braț uman.

Îl ținu ușor la depărtare, pe măsură ce degetele încercau să prindă steaua dezlănțuită.

— Oprește-te! strigă.

În același timp, dori ca toate impulsurile senzoriale din navă să se întrerupă.

Ecranele deveniră cenușii.

Impulsurile senzoriale se blocară pentru toți cei șase cyborgi conectați ai navei.

Flăcările îi dispărură din ochi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce vrei să faci, Lorq?

— Să plonjez în iad și să scot de acolo illyrionul cu mâinile goale.

— E nebun! urlă cadavrul. Ruby, e nebun! Ne omoară, Ruby! Asta e tot ceea ce vrea, să ne omoare!

— Da, vă omor!

Lorq îndepărtă mâna. Trase de cablul ce îi atârna de încheietură, pentru a smulge conectorul. O prinse din nou. Nava se clătină.

— Pentru numele lui Dumnezeu, scoate-ne de aici, Lorq! țipă cadavrul. Scoate-ne de aici!

Nava se balansă. Vectorul gravitațional artificial se deplasă suficient pentru ca destul lichid să se împrăștie pe suprafața bazinului, lăsând în urmă pe sticlă numai mărgele în momentul în care vectorul reveni la normal.

— E prea târziu, murmură Lorq. Suntem atrași în rotația gravitațională!

— De ce faci asta?

— Numai pentru a te ucide, Prince.

Furia răvăși chipul lui Lorq, până când un hohot de râs o alungă.

— Asta e tot, Prince! Asta e tot ceea ce vreau să fac acum.

— Nu vreau să mor din nou! strigă cadavrul. Nu vreau să pier într-o străfulgerare de lumină ca o insectă ce arde!

— Străfulgerare de lumină?

Fața lui Lorq se contorsionă în jurul cicatricei.

— Oh, nu! Va fi lent, mai lent decât înainte. Zece, douăzeci de minute, cel puțin. Deja se încălzește, nu-i așa? Dar va deveni de nesuportat numai după încă cinci.

Sub explozia aurie, fața lui Lorq se întunecă. Saliva îi împestrița buzele cu fiecare sunet rostit.

— Vei fierbe în borcanul tău ca un pește...

Se opri pentru a se freca pe abdomen, sub vestă. Se uită prin încăpere.

— Ce poate arde aici? Draperiile? Biroul din lemn? La fel și toate hârtiile?

Mâna mecanică se smulse din cea al lui Lorq. Brațul se balansă prin cameră. Degetele se încleștară pe mâna lui Ruby.

— Nu, Ruby! Oprește-l! Nu-l lăsa să ne omoare!

— Ești imersat în lichid, Prince, așa că, înainte să mori, vei vedea totul arzând. Ruby, zonele unde ai fost deja arsă nu vor transpira. Așadar, tu vei muri prima. El va putea să te vadă câteva clipe înainte ca propriile lui fluide să înceapă să fiarbă, cauciucul să alunece, plasticul să se topească...

— Nu!

Mâna se smuci din cea a fetei, se balansă prin cameră și se zdrobi pe suprafața bazinului.

— Criminalule! Hoțule! Piratule! Ucigașule! Ucigașule! Nu...!

Mâna era mai slabă decât fusese la Taafite.

La fel și sticla.

Sticla se sparse.

Fluidele nutritive îl împroșcară pe Lorq, în timp ce acesta se retrase alunecând în sandalele inundate. Cadavrul colapsă în rezervor, înfășurat în tuburi și cabluri.

Camerele de luat vederi pivotară incontrolabil și se defocalizară.

Mâna zdrăngăni pe dalele ude.

În timp ce degetele zvâcneau pentru ultima oară, Ruby țipă iar și iar. Se aruncă la podea, se repezi peste marginea zdrențuită de sticlă, prinse cadavrul în brațe, îl strânse la piept, îl sărută, și urlând de durere, îl sărută din nou, legănându-se înnebunită. Mantia ei se închidea din ce în ce mai mult la culoare în balta de fluide nutritive.

Apoi, țipetele încetară. Lăsă corpul din brațe, se izbi de peretele bazinului și se strânse de gât. Fața îi era de un roșu stacojiu sub urmele de arsuri și machiaj distrus.

Alunecă ușor în josul peretelui. Întinsă pe jos, ochii i se închiseseră deja.

— Ruby...?

Dacă se tăiase sau nu în cioburi, nu mai conta. Sărutul fusese de ajuns. Atât de rapid după arsurile grave pe care le suferise, indiferent de performanțele unității medicale, ea trebuie să fi fost într-o stare hiperalergică. Proteinele străine din fluidul nutritiv al lui Prince îi intraseră în organism, provocând o masivă reacție histaminică. Murise în câteva secunde, din cauza șocului anafilactic.

Iar Lorq râse.

Începu ca niște bolovani ce i se rostogoleau în piept. Apoi, sunetul izbucni la intensitatea maximă, reverberând din pereții înalți ai încăperii inundate. Triumful era distractiv, era cumplit și era al lui.

Respiră adânc. Nava răspunse imediat la comenzi. Încă orb, acceleră *Papagalul Negru* în soarele ce exploda.

Undeva în navă, unul dintre cyborgii conectați plângea...

Coloniile Exterioare (trecerea navei Roc), 3172

— Steaua! țipă Șoarecele. Va exploda într-o nova!

Vocea lui Tyÿ se auzi prin circuitul principal de amplificare.

— De aici plecăm. Acum!

— Dar căpitanul! strigă Katin. Uită-te la *Papagalul Negru!*

— *Papagalul,* Dumnezeule, este...

— Doamne, cade spre...

— ... cade în...

— ... soare!

— În regulă, toți de aici, extindeți rotoarele. Katin, eu rotoarele tale am spus să extinzi!

Roc începu să se retragă.

— Oh, Dumnezeule! Ei, într-adevăr, într-adevăr se prăbușesc! Este atât de strălucitoare! Vor muri! Vor arde! Se prăbușesc! Oh, Doamne, oprește-i! Cineva să facă ceva! Căpitanul e acolo. Trebuie să facem ceva!

— Katin! strigă Șoarecele. Decuplează dracului senzorii! Ți-ai pierdut mințile?

— Se prăbușesc! Nu! E ca o gaură incandescentă în mijlocul universului! Iar ei cad în ea! Oh, se prăbușesc! Se prăbușesc...!

— Katin! urlă Șoarecele. Katin, nu te uita la ea!

— Crește, este atât de strălucitoare... strălucitoare, și mai strălucitoare! Abia îi mai pot vedea!

— Katin!

Deodată, îi veni o idee, iar Șoarecele strigă:

— Nu îți amintești de Dan? Decuplează impulsurile senzoriale!

— Nu! Trebuie să o văd! E în plină expansiune. Noaptea se dezagregă sub acțiunea ei. Poți simți cum o incinerează, cum arde întunericul. Nu îi mai pot vedea deloc. Ba da, uite-i, sunt acolo!

— Katin, termină!

Șoarecele se zbătea neputincios.

— Tyÿ, decuplează impulsurile senzoriale!

— Nu pot. Eu această navă împotriva gravitației trebuie să o pilotez. Katin! Decuplează senzorii, îți ordon!

— Mai jos... mai jos... i-am pierdut din nou! Nu îi mai pot vedea. Din cauza luminii totul este acum roșu... Nu pot...

Şoarecele simţi nava zguduindu-se şi, brusc, rotorul lui Katin începu să se învârtă nebuneşte.

După aceea, ţipă:

— Nu mai văd!

Ţipătul se transformă într-un suspin.

— Nu mai văd nimic!

Ţiganul se făcu ghem pe cuşetă, cu mâinile pe ochi, tremurând.

— Şoarece! strigă Tyÿ. La naiba, noi un rotor am pierdut. Viteză maximă în jos.

Şoarecele acţionă orbeşte rotorul într-o mişcare descendentă. Lacrimi de spaimă i se scurgeau printre pleoape, în timp ce auzea suspinele lui Katin.

Apoi, *Roc* se înălţă, iar *Papagalul Negru* se prăbuşi.

Şi se transformă în novă.

Din neam de piraţi, clătinându-mă orb în văpăi incandescente, sunt numit pirat, ucigaş, hoţ.

Pot accepta asta.

Într-o clipă voi obţine marea recompensă şi voi deveni omul care a împins Dragonul dincolo de orizontul zilei de mâine. Că am făcut-o pentru a salva Pleiadele, nu înseamnă că fapta mea e mai puţin reprobabilă. Cei ce deţin cea mai mare putere trebuie, în cele din urmă, să comită cele mai strigătoare la cer crime. Aici, în *Papagalul negru*, între mine şi eternitate nu mai sunt decât nişte pale de foc. Cândva i-am spus ei că nu eram pregătiţi pentru fapte semnificative. Nici pentru a muri cu sens. (Există o moarte al cărui unic sens constă în faptul că este necesară pentru a apăra haosul. Iar ei sunt morţi...) Vieţile şi morţile unor asemenea oameni exclud orice semnificaţie, responsabilitate a ucigaşului şi bucurie a eroului ce salvează lumea. Cum pot alţi criminali trăi cu crimele pe care le-au comis? Planetele lipsite de valoare îşi produc propriii lor copii fără valoare, crescuţi numai pentru joc sau luptă. E asta suficient pentru a câştiga? Am distrus a treia parte din cosmos

pentru a ridica o alta, iar pe cealaltă am lăsat-o instabilă; și nu am niciun sentiment de culpabilitate. Atunci, asta trebuie să însemne că sunt liber și diabolic. Ei bine, atunci sunt liber, și regret moartea ei prin hohote de râs. Șoarece, Katin, voi cei care puteți vorbi despre rețea, care dintre voi e de vină că nu mi-ați văzut triumful, aici, sub acest soare? Simt cum flăcările mă învăluiesc. La fel ca tine, răposatule Dan, mă agăț de zori și înserare, dar miezul zilei este al meu.

Coloniile Exterioare, New Brazillia II, 3172

Întuneric.

Liniște.

Nimic.

Apoi, gândurile tresăltară:

Mă gândesc... deci eu... eu sunt Katin Crawford?

Luptă să scape de el. Dar gândul era el; el era gândul. Nu exista niciun loc acolo unde să te adăpostești.

O sclipire.

Un țiuit.

Mireasma chimionului.

Era începutul.

Nu! Se târî cu ghearele, cu unghiile, înapoi în întuneric. În conștiință îi reveni strigătul cuiva: „Amintește-ți de Dan...", iar cu ochii minții văzu epava umană ce se clătina pe picioare.

Alte sunete, mirosuri, îl străfulgerară în spatele pleoapelor.

Îngrozit de torent, lupta pentru a ajunge în stare de inconștiență. Totuși, teroarea îi acceleră bătăile inimii, iar pulsul din ce în ce mai rapid îl înălță tot mai sus, acolo unde îl aștepta splendoarea stelei muribunde.

Somnul fu biruit.

Își ținu răsuflarea și deschise ochii. Culori pastelate prindeau forme de perle înaintea lui. Coarde înalte se atingeau

una pe alta în sunete delicate. După aceea chimionul, menta, susanul, anasonul –, iar în spatele culorilor, o figură.

— Șoarece? murmură Katin și fu surprins să constate cât de clar se auzea pe el însuși.

Țiganul își luă mâinile de pe syrynx.

Culorile, aromele și muzica încetară.

— Ești treaz?

Șoarecele stătea pe pervazul ferestrei, cu umerii și partea stângă a feței scăldate într-o lumină arămie. Cerul din spatele lui era purpuriu.

Katin închise ochii, își puse din nou capul pe pernă și zâmbi. Zâmbetul devenea din ce în ce mai larg, își arătă dinții, apoi, fu din nou pe cale să izbucnească în plâns.

— Da.

Se relaxă, deschise din nou ochii.

— Da. Sunt treaz.

Se ridică singur.

— Unde suntem? Aceasta e stația cu echipaj uman a Institutului Alkane?

Dar prin fereastră se vedeau forme de relief.

Șoarecele se dădu jos de pe pervaz.

— Suntem pe luna unei planete numite New Brazillia.

Katin se ridică din hamac și merse la fereastră. Dincolo de instalația de captare a atmosferei, peste câteva clădiri joase, un peisaj stâncos negru cenușiu se desfășura spre un orizont de tip selenar. Inspiră un aer răcoros, contaminat cu ozon, după care se uită din nou la Șoarece.

— Ce s-a întâmplat? Am crezut că mă voi trezi ca...

— Vederea lui Dan a fost afectată în drumul spre soare. A ta, în timp ce ne îndepărtam de el. Datorită efectului Doppler, toate frecvențele erau deplasate la valori mai mari decât cele ale culorii roșii. Radiațiile ultraviolete detașează retina și produc efecte similare celor care l-au afectat pe Dan. Tyÿ a avut în cele din urmă o clipă liberă pentru a decupla, de la centrul de control, inpulsurile senzoriale. Știi, un timp

ai fost orb. Te-am dus la unitatea medicală odată ce pericolul a trecut.

Katin se încruntă.

— Atunci, ce căutăm aici? Ce s-a întâmplat după aceea?

— Am oprit lângă stațiile cu echipaj uman și am urmărit focurile de artificii de la o distanță sigură. A fost nevoie de puțin mai mult de trei ore pentru a atinge intensitatea maximă. În timp ce vorbeam cu echipajul de la Alkane, am recepționat semnalul căpitanului din *Papagalul Negru*. Așa că am pornit în viteză, l-am preluat, și le-am dat drumul tuturor cyborgilor conectați din cabinele *Papagalului*.

— L-ați preluat! Vrei să spui că a scăpat?

— Da. E în altă cameră. Vrea să-ți vorbească.

— Nu ne păcălea când vorbea despre nave ce pătrund în nove și ies pe cealaltă parte?

Porniră spre ușă.

Afară, traversară un coridor cu pereți de sticlă, dincolo de care se vedea peisajul accidentat al lunii. Katin se pierduse într-o contemplare extatică a pietrișului, când Șoarecele spuse:

— Aici.

Deschiseră ușa.

O rază de lumină căzu pe fața lui Lorq.

— Cine-i acolo?

Katin întrebă:

— Căpitane?

— Cum?

— Căpitane Von Ray?

— ... Katin?

Degetele i se încleștară pe brațele fotoliului. Ochii galbeni priveau fix; tresăreau; tresăreau; priveau fix.

— Căpitane, ce...?

Cute adânci îi brăzdară fața lui Katin. Lupta să își învingă panica, se străduia să nu-și trădeze încordarea.

— I-am spus Șoarecelui să te aducă să mă vezi după ce îți revii. Ești... ești în regulă. Asta e bine.

Suferința i se citi pe fața acoperită de cicatrice, după care, încet, dispăru. Pentru un moment însă, nu fusese decât suferință.

Lui Katin i se tăie răsuflarea.

— Ai încercat și tu să te uiți. Sunt bucuros. Întotdeauna am crezut că tu vei fi acela care va înțelege.

— Te-ai... te-ai prăbușit în soare, căpitane?

Lorq confirmă cu o mișcare scurtă a capului.

— Dar cum ai ieșit de acolo?

Căpitanul își sprijini capul de spătarul fotoliului. Ten întunecat, păr roșu cu fire blonde, ochii pierduți, astea erau singurele pete de culoare din cameră.

— Ce? Ai întrebat cum am ieșit? Va trebui să vorbești mai tare de acum încolo. Altfel nu te aud.

Izbucni într-un râs scurt, sacadat.

— E un secret pe care îl știe toată lumea. Cum am ieșit de acolo?

Un mușchi îi tresări pe maxilarul distrus.

— Un soare...

Lorq ridică o mână, cu degetele îndoite ca pentru a susține o sferă imaginară.

— ... se rotește, aidoma unei planete, unor sateliți naturali. Când vorbim de masa unei stele, rotația generează o incredibilă forță centripetă, ce se exercită la ecuator. După ce se termină procesul de acumulare a elementelor grele la suprafață, când steaua se transformă, de fapt, într-o novă, totul colapsează spre centru.

Degetele începură să-i tremure.

— Datorită mișcării de rotație, materia de la poli cade mai repede decât cea de la ecuator.

Își încleștă din nou mâinile pe brațele fotoliului.

— La câteva secunde după apariția novei, nu mai ai o sferă, ci...

— Un tor!

Ridurile îi brăzdară fața lui Lorq. Iar capul i se smuci lateral, parcă încercând să evite o lumină intensă. Apoi, fața cicatrizată se întoarse din nou spre ei, parcă pentru a-i confrunta.

— Ai spus tor? Un tor? Da. Soarele s-a transformat într-o gogoașă, cu o gaură în interior suficient de mare pentru a încăpea în ea două planete ca Jupiter, una lângă alta!

— Dar Institutul Alkane studiază novele de aproape un secol! Cum de nu şi-au dat seama?

— Deplasarea materiei are loc în exclusivitate spre centrul soarelui. Dislocarea energetică are loc integral spre exterior. Deplasarea gravitațională va duce la dirijarea întregii materii spre gaură; dislocarea energetică menține temperatura în interiorul găurii la fel de coborâtă ca aceea de pe suprafața unei stele roșii gigantice, mult sub cinci sute de grade.

Deşi încăperea era răcoroasă, Katin observă cum transpirația se prelingea pe ridurile de pe fruntea căpitanului.

— Extensia topologică a unui tor de asemenea dimensiuni – corona, tot ceea ce pot observa stațiile celor de la Alkane – este aproape identică unei sfere. Oricât de mare ar fi gaura, în comparație cu dimensiunile globului energetic, ar fi destul de dificil de identificat dacă nu ştii exact unde se află sau dacă nu te prăbuşeşti accidental în ea.

Pe brațul fotoliului, unul dintre degete zvâcni, tremură.

— Illyrionul...

— Ai... ai obținut illyrion, căpitane?

Din nou, Lorq îşi ridică mâna înaintea feței, de data asta strânsă într-un pumn. Încercă să se concentreze. Cealaltă mână i se întinse pentru a-l apuca, aproape reuşi, se întinse din nou, dădu pe lângă, după care mai încercă o dată; degetele desfăcute le prinseră pe cele încleştate. Pumnul dublu tremura, ca afectat de paralizie.

— Şapte tone! Singurele elemente suficient de grele pentru a se acumula în centrul găurii sunt cele trei sute de elemente transuranice. Nu sfera Schwarzschild, pe care un mileniu de mecanică cuantică ar fi anticipat-o. Ci illyrion! Plutește liber

acolo, la îndemâna oricui dorește să meargă și să pună mâna pe el. Pilotează nava în interiorul novei, uită-te în jur pentru a vedea unde este și recoltează-l cu rotoarele de proiectare. Se acumulează pe nodurile proiectoarelor tale. Illyrion. Aproape fără impurități.

Mâinile i se desfăcură.

— Nu trebuie decât... să te bazezi pe impulsurile senzoriale și să te uiți în jur să vezi unde este.

Își lăsă capul în jos.

— Ea este acolo, chipul ei – chipul ei, o ruină uluitoare în mijlocul iadului. Și mi-am rotit cele șapte brațe peste toată întinderea zilei orbitoare pentru a pune mâna pe fragmentele infernului ce pluteau în jur...

Își ridică din nou capul.

— Există o mină de illyrion în New Brazillia.

Dincolo de fereastră, o planetă pestriță atârna masivă pe cer.

— Aici au echipament pentru a efectua operațiunile de manipulare a livrărilor de illyrion. Dar ar fi trebuit să le vezi expresiile când am adus cele șapte tone ale noastre, nu-i așa, Șoarece?

Râse din nou zgomotos.

— Așa e? Tu mi-ai spus ce fețe aveau, da? Șoarece?

— Așa e, căpitane.

Lorq aprobă din cap, respiră adânc.

— Katin, Șoarece, munca voastră s-a sfârșit. Ați primit carnetele de navigatori. Navele pleacă regulat de aici. Nu ar trebui să fie o problemă să vă îmbarcați în alta.

— Căpitane, îndrăzni Katin, ce vei face în continuare?

— În New Brazillia este o casă unde mă simțeam foarte bine când eram copil. Mă întorc acolo... pentru a aștepta.

— Chiar nu se poate face nimic, căpitane? Și eu am privit și...

— Ce? Vorbește mai tare.

— Am spus că totul e în regulă cu mine chiar dacă și eu am privit...!

Vocea lui Katin se frânse.

— Ai privit în timp ce te îndepărtai. Eu am privit încercând să-i descopăr centrul. Distorsiunile neurologice se manifestă inclusiv în creier. Neurocongruență.

Dădu din cap.

— Ashton Clark să fie cu voi.

— Dar, căpitane...

— Ashton Clark.

Katin se uită la Șoarece, apoi, din nou la căpitan. Țiganul potrivea distrat cureaua sacului. După aceea, își ridică privirea. Câteva clipe mai târziu, se întoarseră și părăsiră camera neluminată.

Afară, se uitară încă o dată la peisajul selenar.

— Deci, medită Katin. Von Ray îl are, iar Prince și Ruby nu.

— Sunt morți, îl informă celălalt. Căpitanul a spus că el i-a ucis.

— Ah!

Se uită la priveliște. După un timp, continuă.

— Șapte tone de illyrion, iar balanța începe să se încline. Dragonul stagnează, în timp ce Pleiadele se dezvoltă. Vor avea loc unele transformări în Coloniile Exterioare. Binecuvântat să fie Ashton Clark deoarece în ziua de azi transferul forței de muncă nu este prea dificil. Totuși, vor fi niște probleme. Unde sunt Lynceos și Idas?

— Au plecat deja. Fratele lor le-a trimis un gram stelar de illyrion și au plecat să îl viziteze, dacă tot se află aici, în Coloniile Exterioare.

— Tobias?

— Așa e.

— Sărmanii gemeni. Sărmanii tripleți. Când se va afla de existența acestui illyrion, iar transformările vor începe...

Katin își pocni degetele.

— Nu va mai exista extaz.

Își ridică privirea la cerul aproape lipsit de stele.

— Suntem martorii unui moment istoric, Șoarece.

Celălalt își scoase ceara din ureche cu unghia de la degetul mic. Cercelul îi strălucea.

— Da. M-am gândit și eu la asta.

— Ce-ai de gând să faci acum?

Țiganul ridică din umeri.

— Chiar că nu știu. Așa că am rugat-o pe Tyÿ să îmi citească în cărți.

Katin ridică din sprâncene.

— Ea și Sebastian sunt jos acum. Animalele lor își fac de cap în bar. I-au speriat pe toți de moarte, iar barul e aproape praf.

Izbucni într-un râs aspru.

— Ar fi trebuit să vezi. Imediat după ce îl potolesc pe proprietar, vin aici, sus, să îmi citească în cărți. Probabil îmi voi găsi alt post de cyborg conectat. Nu prea mai are rost acum să mă gândesc la minele de illyrion.

Degetele strânseră sacul de piele de sub braț.

— Mai sunt încă multe locuri de văzut, mai am multe de cântat. Poate că noi doi putem rămâne împreună o vreme, să ne îmbarcăm în aceeași navă. Câteodată ești al naibii de ciudat. Dar nu îmi ești nici pe departe la fel de antipatic ca majoritatea oamenilor. Tu ce planuri ai?

— Nu am prea avut timp să mă gândesc la așa ceva.

Își băgă mâinile în buzunare și își lăsă capul în jos.

— Ce faci?

— Mă gândesc.

— La ce?

— Că aici sunt pe o lună perfectă; am terminat munca pe care o aveam, așa că, pentru o vreme, nu am motive de îngrijorare. De ce să nu mă așez și să lucrez serios la romanul meu?

Se uită în sus.

— Dar știi ceva, Șoarece? Nu sunt sigur că vreau să scriu o carte.

— Cum?

— Când mă uitam la acea novă... nu, după aceea, chiar înainte să mă trezesc și să cred că îmi voi petrece restul vieții cu bandaje pe ochi și cu dopuri în nas și urechi, când mi-am pierdut mințile, mi-am dat seama cât de multe lucruri nu am văzut, cât de multe lucruri nu am ascultat, mirosit, gustat – cât de puțin cunosc acele aspecte fundamentale ale existenței pe care tu le ai efectiv la degetul mic. Și căpitanul...

— Ce dracu'! exclamă Șoarecele.

Cu degetele de la piciorul gol șterse praful de pe cizmă.

— Nu ai de gând să îl termini, după toată documentarea pe care ai făcut-o deja?

— Șoarece, aș vrea. Totuși, încă nu am un subiect. Tocmai mă pregăteam să plec și să găsesc unul. Acum nu sunt decât un tip genial cu multe lucruri de spus, dar fără niciun personaj pe măsură.

— Asta înseamnă că renunți, mormăi țiganul. Ce părere ai despre căpitan și *Roc*? Și ai spus că vrei să scrii despre mine. E în regulă, dă-i bătaie. Și scrie și despre tine. Scrie despre gemeni. Chiar crezi că te vor da în judecată? Le vei gâdila al naibii orgoliul, amândurora. Vreau să îl scrii, Katin. Poate nu sunt în stare să îl citesc, însă voi asculta sigur dacă mi-l citești.

— Ai face-o?

— Desigur. Ți-ai făcut atâtea speranțe, iar dacă te oprești acum nu vei fi deloc fericit.

— Șoarece, mă ademenești. Timp de ani de zile nu am vrut să fac nimic altceva.

Apoi, Katin râse.

— Nu. Încă gândesc prea mult. Această ultimă călătorie a lui *Roc*? Sunt deplin conștient de modelele arhetipale pe care le urmează. Mă pot vedea deja transformând-o într-un fel de căutare alegorică a Graalului. Numai așa o pot face,

inserând tot felul de simboluri mistice în ea. Îți amintești de toți acei scriitori care au murit înainte de a-și termina relatările despre Graal?

— Oh, Katin, spui numai prostii. Trebuie să îl scrii!

— Prostii, așa cum e Tarotul? Nu. Mi-ar fi teamă pentru viața mea dacă aș face un asemenea lucru.

Din nou, se uită la peisaj. Luna, pe care o cunoștea atât de bine, pentru o clipă îl contopi cu tot necunoscutul de dincolo de el.

— Vreau să o fac. Chiar vreau. Totuși, va trebui să lupt cu nesfârșite blesteme chiar de la început. Poate voi reuși. Dar nu cred. Presupun că singura modalitate de a mă proteja de blesteme ar fi să abandonez cartea înainte de scrierea ultimului capitol.

Atena, martie 1966
New York, mai 1967

Mulțumiri

Autorul le este pe deplin recunoscător Helenei Adam și lui Russell FitzGerald pentru sprijinul acordat în ceea ce privește Graalul și interpretarea cărților de Tarot. Fără ajutorul lor, *Nova* n-ar fi strălucit atât de puternic.

Paladin SF

Ann Leckie
Răzbunare ancilară

Traducere din limba engleză
de Petru Iamandi

hardcover
400 de pagini
145 x 215 mm

Breq este aproape de a-şi îndeplini obiectivul care a obsedat-o fără încetare vreme îndelungată – acela de a răzbuna distrugerea unei nave spaţiale. Dar ultimul pas pe care trebuie să-l facă se dovedeşte cea mai grea încercare a misiunii ei, în joc fiind propria-i viaţă. De ce ar fi o navă spaţială dispărută demult atât de importantă pentru o locuitoare anonimă din galaxie? Secretul lui Breq ar putea zdruncina temeliile Imperiului Galactic.

Paladin SF

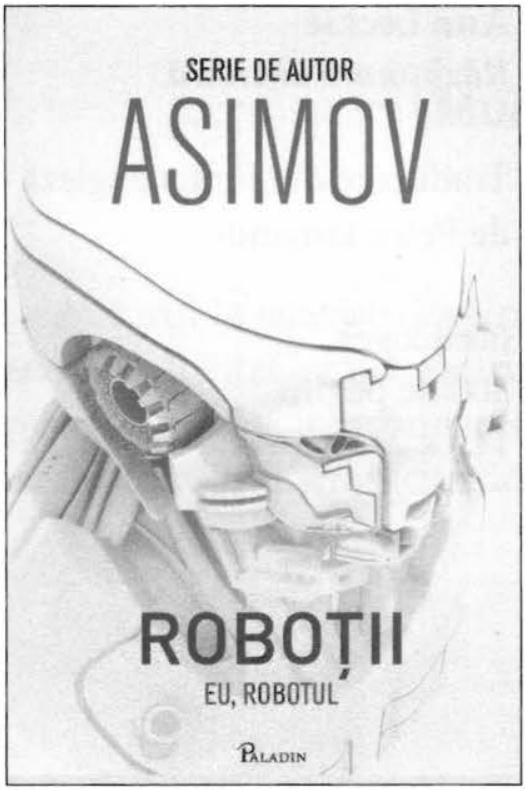

Isaac Asimov
Roboţii.
Eu, robotul

Traducere din limba engleză
de Antuza Genescu

hardcover
280 de pagini
145 x 215 mm

Nu au voie să facă rău niciunei fiinţe umane, trebuie să se supună ordinelor oamenilor şi nu-şi pot pune în pericol existenţa... însă doar atâta timp cât nu încalcă primele două reguli. Acestea sunt cele Trei Legi ale Roboticii cu care au fost programaţi roboţii cu inteligenţă artificială.

Eu, Robotul este o colecţie de nouă povestiri relatate din perspectiva unui robopsiholog care dezvăluie aventurile primilor roboţi inteligenţi creaţi de om. De la publicarea lor, povestirile lui Isaac Asimov au fost sursă de inspiraţie pentru numeroase ecranizări.

Paladin SF

Robert A. Heinlein
Străin într-o țară străină

Traducere din limba engleză
de Radu Hăulică

hardcover
360 de pagini
145 x 215 mm

Mike s-a născut pe Marte şi a fost crescut de marţieni. Ani mai târziu, ajunge pe Pământ şi este nevoit să înveţe să se comporte ca un om, ceea ce nu-i e deloc uşor. Însă încet-încet, tânărul ajunge să dea el o lecţie umanităţii, ajutându-şi discipolii să cunoască o nouă dimensiune spirituală şi schimbându-le vieţile pentru totdeauna. Ironia şi umorul specifice lui Heinlein se fac din plin simţite în acest roman provocator şi controversat.

De acelaşi autor:

Substituirea
Luna e o doamnă rea
Infanteria stelară

Paladin SF

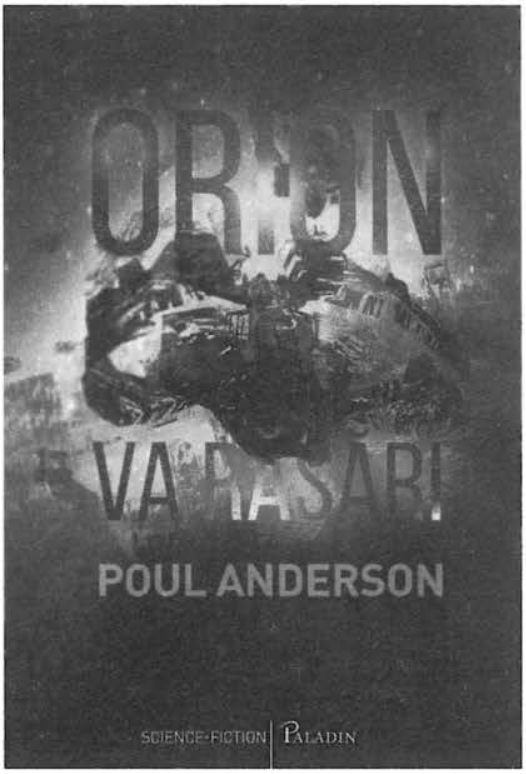

Poul Anderson
Orion va răsări

Traducere din limba engleză
de Horia Nicola Ursu

hardcover
704 de pagini
145 x 215 mm

În urma unui război atomic mondial care a devastat Pământul, în lume apare o nouă religie, ai cărei adepți, adoratori ai Geei, sunt ultraecologiști. Eforturile lor oarbe pentru menținerea unei planete curate vor declanșa însă un conflict de proporții cu vizionarii care aspiră să ajungă în spațiu folosindu-se de energia nucleară.

Lupta se anunță crâncenă, iar războiul final se va purta între Ostrovul Ceresc și enigmaticul Orion. Va reuși Pământul să supraviețuiască și de această dată?

Paladin SF

Dmitri Gluhovski
Metro 2033

Traducere din limba rusă
de Antoaneta Olteanu

hardcover
624 de pagini
145 x 215 mm

În anul 2033, supraviețuitorii unui război atomic planetar încearcă să-și continue existența sub pământ, în stațiile de metrou din Moscova, unde pericole nebănuite îi așteaptă la tot pasul. În lupta cu Întunecații – creaturi misterioase care trăiesc la suprafață și care coboară în adâncuri în căutarea oamenilor –, Artiom, personajul central al cărții, trece prin experiențe care îi demonstrează că cel mai mare pericol pentru om rămân tot oamenii. *Metro 2033* este un roman apocaliptic ce clădește un univers de coșmar pe ruinele lumii imperfecte a zilelor noastre.

Grupul Editorial ART
Comenzi – Cartea prin poştă
C.P. 4, O.P. 83, cod 062650, sector 6, Bucureşti
tel.: 021.224.01.30, 0744.300.870, 0721.213.576;
fax: 021.369.31.99
Comenzi – online
www.editura-art.ro
www.editura-paladin.ro

Care dintre voi vrea să călătorească până la marginea nopții?
Sunteți făcuți să călcați pe nisip sau preferați călătoriile spre stele?

Anul 3172. Illyrionul este cea mai importantă substanță din galaxie, iar dificultatea obținerii sale are implicații majore pentru omenire. Un echipaj neobișnuit este gata să zboare în miezul unei nove și să extragă șapte tone din prețiosul element. Dar misiunea e mai degrabă sinucigașă când pericolele sunt iminente și pândesc la fiecare pas.

„Trebuie să-i asculți pe nebuni", își zise Katin.
„Sunt din ce în ce mai rari."

www.editura-paladin.ro
ISBN 978-606-8673-50-9
9 786068 673509